

ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН ТАЙНСТВЕНИЯТ РИЦАР

Част 3 от „Песен за огън и лед: Сказания за Дънк и Ег“

Превод от английски: Валерий Русинов, Венцислав Божилов, 2013

chitanka.info

Когато Дънк и Ег тръгнаха от Каменна септа, ръмеше лек летен дъжд.

Дънк яздеше стария си боен кон Гръм, а Ег го следваше на своенравния жребец за езда, който бе кръстил Дъжд, като водеше за повода Майстер. На гърба на мулето бяха натоварени доспехите на Дънк, книгите на Ег, постелките, палатката, дрехите, няколко самуна твърд солен хляб, половин манерка медовина и два меха вода. Старата размъкната широкопола сламена шапка на Ег пазеше главата на Майстер от дъжда. Момчето беше изрязало дупки за ушите на добичето. Новата сламена шапка на Ег бе на главата му. Като се изключат дупките за ушите, според Дънк между двете нямаше никаква разлика.

Щом приближиха градските врати, Ег рязко дръпна повода. Над портата на железен кол беше набита глава на предател. Изглеждаше отрязана неотдавна, плътта бе по-скоро розова, отколкото зелена, но гарваните вече бяха поработили върху нея. Устните и бузите бяха разкъсани и висяха на парцали; очите представляваха две кафяви дупки, от които бавно се стичаха червени сълзи, които се смесваха със засъхващата кръв. Челюстта беше увиснала, сякаш мъртвецът искаше да произнесе реч на минаващите отдолу през портата.

Дънк беше виждал подобни гледки и преди.

— Навремето като момче в Кралски чертог откраднах една глава направо от кола — каза той на Ег.

Всъщност Плъшока се беше покатерил да отмъкне главата, след като Рейф и Пудинга бяха казали, че няма да посмее. А после, когато цъфнаха стражите. Плъшока я беше хвърлил, а Дънк я бе уловил.

— Била е на някой разбунтувал се лорд или рицар разбойник. Или може би на обикновен убиец. Главата си е глава. Всички изглеждат еднакво след няколко дни на кола.

Той и тримата му приятели използваха онази глава, за да тормозят момичетата от Квартала на бълхите. Преследваха ги из уличките и ги караха да я целунат, преди да ги пуснат. Главата получи доста целувки, доколкото си спомняше. В цял Кралски чертог нямаше момиче, което да тича по-бързо от Рейф. Все пак по-добре беше Ег да не чува тази част от историята. „Плъшока, Рейф и Пудинга. Три малки чудовища, а аз бях най-лошият от всички.“ Компанията запази главата, докато плътта не почерня напълно и не започна да се лющи. Вече не

беше забавно да гонят момичетата с нея и една нощ се вмъкнаха в един дюкян за грънци и напъхаха останките в едно котле.

— Гарваните винаги започват с очите — каза той на Ег. — После бузите хлътват, плътта позеленява... — Той присви очи. — Чакай малко. Това лице ми е познато.

— Така е, сир — отвърна Ег. — Отпреди три дни. Главата е на онзи гърбав септон, който проповядваше срещу лорд Блъдрейвън.

Дънк си спомни. „Беше свят човек, посветен на Седемте, дори да проповядваше измяна.“

— Ръцете му са обагрени с кръвта на брат му и на малките му племенници — беше заявил гърбушкото на събралата се на пазарния площад тълпа. — Сянка дойде по негова заповед, за да удуши синовете на храбрия принц Валар в майчината им утроба. Къде е сега Младия принц? Къде е брат му, милият Матарис? Къде се дяна Добрият крал Дерон и безстрашният Белор Копиетрошача? Всички те отидоха в гроба, а той остана, тази бледа птица с кървав клюн, кацнала на рамото на крал Ерис и грачеща в ухото му. Печатът на преизподнята е на лицето му и в пустите му очи и той ни донесе суша, мор и убийства. Вдигнете се, казвам ви аз, и си спомнете за нашия истински крал оттатък водите. Има седем богове и седем кралства, и Черния дракон роди седем сина! Вдигнете се, милорди и милейди. Вдигнете се, храбри рицари и яки опълченци, и свалете Кървавия гарван, този противен магьосник, ако не искате децата ви и децата на вашите деца да бъдат прокълнати за вечни времена.

„Всяка дума беше измяна.“ Въпреки това Дънк бе потресен, че го вижда тук, с дупки на мястото на очите.

— Да, той е — рече Дънк. — Още една основателна причина да се махнем от този град.

Пришпори леко Гръм и двамата с Ег минаха през портите на Каменна септа, заслушани в тихия ромон на дъжда. „Колко очи има лорд Блъдрейвън? — се питаше в гатанката. — Хиляда, и още едно.“ Някои твърдяха, че Ръката на краля се е посветил на тъмните изкуства, с които можел да променя лицето си, да се превръща в еднооко куче и дори в мъгла. Говореше се, че глутници мършави сиви вълци преследвали враговете му, а гарвани шпионирали и шепнели тайни в ухото му. Много от тези истории бяха само приказки, в това нямаше

съмнение, но пък и никой не се съмняваше, че Блъдрейвън има доносници навсякъде.

Беше му се случило да го види със собствените си очи веднъж в Кралски чертог. Кожата и косата на Бриндън Реките бяха бели като камък, а окото му — имаше само едно, тъй като другото му беше извадено от брат му Горчивата стомана на полето Червена трева — беше червено като кръв. На бузата и врата му имаше родилен белег с цвета на вино, откъдето беше дошло и името му.

Когато градът остана далеч зад тях, Дънк прочисти гърлото си.

— Лоша работа е това рязането на глави на септони. Та той само говореше. Думите са вятър.

— Някои думи са вятър, сир. Други са измяна. — Ег беше кльощав като клечка, целият ребра и лакти, но устата му определено работеше.

— Говориш като истински принц.

Ег прие това за обида, каквото си и беше.

— Може да е бил септон, но проповядваше лъжи, сир. Сушата не беше по вина на лорд Блъдрейвън, нито пък Големият пролетен мор.

— Може и да е така, но ако започнем да режем главите на всички глупци и лъжци, половината градове в Седемте кралства ще се опразнят.

Шест дни по-късно дъждът беше само спомен.

Дънк беше свалил туниката си, за да се наслади на топлината на слънцето по кожата си. Въздъхна, когато лъхна лек ветрец, прохладен, свеж и благоуханен като девичи дъх.

— Вода — заяви той. — Надушваш ли я? Езерото не може да е далеч.

— Надушвам единствено Майстер, сир. Направо вони. — Ег грубо дръпна поводата на мулето. Майстер беше спрял да пасе крайпътната трева, както правеше от време на време.

— Край езерото има стара странноприемница. — Дънк беше отсядал там веднъж, когато беше скуайър на стареца. — Сир Арлън каза, че правели чудесен кафяв ейл. Може да го опитаме, докато чакаме сала.

Ег го погледна с надежда.

— Да прокараме храната с него ли, сир?

— Каква храна?

— Парче печено? — предположи момчето. — Малко гъше, паница яхния? Каквото имат, сир.

За последен път бяха яли топла храна преди три дни. Оттогава караха на изпокапали плодове и старо солено говеждо, което бе твърдо като камък. „Няма да е зле да си напълним коремите с малко истинска храна, преди да продължим на север. До Вала има много път.“

— Можем също и да пренощуваме — добави Ег.

— Милорд желае ли пухен дюшек?

— И сламеникът ще ми свърши чудесна работа, сир — отвърна оскърбеният Ег.

— Нямаме пари за легла.

— Имаме двацет и пет петака, три звезди, един елен и онзи стар гранат, сир.

Дънк се почеса по ухото.

— Аз пък си мислех, че имаме два сребърника.

— Имахме, докато не купихте палатката. Сега ни остана само един.

— Няма да ни остане и той, ако започнем да спим по хановете. Да не искаш да делиш легло с някой скитник и да се събудиш въшлясал? — Дънк изсумтя. — Без мен. Имам си мои въшки, а те не обичат непознати. Ще спим под звездите.

— Звездите са хубаво нещо — съгласи се Ег, — но земята е твърда, сир, а и понякога не е лошо да имаш възглавница под главата.

— Възглавниците са за принцове.

Ег беше добър скуайър, за какъвто можеше да мечтае всеки рицар, но доста често се държеше досущ като принц. „Не забравяй, че във вените на момчето тече драконова кръв.“ Във вените на самия Дънк течеше просешка кръв... или така му казваха в Квартала на бълхите, когато пропускаха да му обяснят, че със сигурност ще свърши на бесилото.

— Може и да си позволим малко ейл и топла вечеря, но няма да пилея грешни пари за легло. Трябва да платим с нещо на лодкаря.

При предишното му прекосяване на езерото превозът им струваше само няколко петака, но това бе преди шест години, ако не и седем. Оттогава всичко беше поскъпнало.

— Е — каза Ег, — бихме могли да прекосим и с ботуша ми.

— Бихме могли, но няма да го направим — отвърна Дънк.

Използването на ботуша беше опасно. „Ще се разчуе. Винаги се разчува.“ Скуайърът му неслучайно беше с бръсната глава. Ег имаше тъмновиолетовите очи на Стара Валирия, а косата му блестеше като преплетени нишки от ковано злато и сребро. Да си пусне косата беше равносилно да си сложи брошка с триглав дракон. Времената във Вестерос бяха опасни и... ами, най-добре беше да не се поемат рискове.

— Още една дума за проклетия ботуш и така ще те перна по ухото, че ще *прелетиш* езерото.

— Предпочитам да го преплувам, сир. — Ег плуваше добре, за разлика от Дънк. Момчето се обърна в седлото. — Сир? Някой приближава по пътя зад нас. Чувате ли конете?

— Не съм глух. — Дънк виждаше и прахта от копитата. — Голяма група. Че и бърза на всичко отгоре.

— Мислите ли, че са разбойници, сир? — Ег се надигна в стремената, по-скоро възбуден, отколкото уплашен. Такова си беше момчето.

— Ако бяха разбойници, щяха да се движат по-тихо. Само лордовете вдигат толкова много шум. — Дънк хвана дръжката на меча, за да разхлаби острието в ножницата. — Въпреки това по-добре да се махнем от пътя и да ги пуснем да минат. Има лордове и лордове. Никога не е излишно да си малко предпазлив. Пътищата не са безопасни както по времето, когато на Железния трон седеше Добрия крал Дерон.

Скриха се зад близките драки. Дънк свали щита от рамото си и пъкна ръка в ремъците му. Щитът беше стар, висок и тежък, с формата на хвърчило, направен от борово дърво и обкован с желязо. Беше го купил в Каменна септа, за да смени предишния, който сир Лукас Инчфилд, Дългия Инч, беше направил на трески при двубоя им. Дънк не бе имал време да го изрисува с бряст и падаща звезда, така че щитът още носеше герба на предишния си собственик — обесен човек, мрачен и сив, полюшващ се на въже под бесилка. Лично той не би си избрал подобен знак, но щитът му излезе евтино.

Първите конници се появиха мигове по-късно — две млади лордчета на бързи коне. Онзи на червено-кафявия носеше шлем от

позлатена стомана с открито лице и три дълги пера — бяло, червено и златно. Същите пера красяха и гривата на коня му. Черният жребец до него беше в синьо и златно. Богатата му сбруя се димпеше на вятъра, когато прелетя покрай тях. Двамата ездаци препускаха един до друг, като викаха и се смееха, а дългите им наметала се развяваха зад тях.

Трети лорд ги следваше по-спокойно, начело на дълга колона. Отрядът се състоеше от двайсетина души — коняри, готвачи и слуги, чиято задача бе да се грижат за тримата рицари; имаше също и войници и конни стрелци с арбалети, както и десетина коли, натоварени с доспехи, палатки и провизии. На седлото на лорда беше окачен щит, на който бяха изобразени три черни замъка на тъмнооранжево поле.

Дънк познаваше този герб, но откъде? Лордът, който го носеше, беше по-възрастен, кисел и мрачен, с късо подстригана прошарена брада. „Може да е бил на Ашфордски лъг — помисли си Дънк. — Или пък да сме служили в замъка му, когато бях скуайър на сир Арлън.“ Старият странстващ рицар беше служил в толкова много кули и замъци, че Дънк не можеше да си спомни и половината.

Лордът рязко дръпна юздите и се намръщи към драките.

— Вие там, в храстите. Излезте.

Зад него двама стрелци заредиха арбалетите си. Останалите продължиха по пътя си.

Дънк излезе от високата трева с щита, положил дясната си ръка върху дръжката на дългия меч. Лицето му се беше превърнало в червеникавокафява маска от пътния прахоляк и беше гол до кръста. Знаеше, че представлява доста мърлява гледка, но като че ли размерите му накараха другите да се сепнат.

— Не искаме неприятности, милорд. Само двама сме, аз и моят скуайър. — И направи знак на Ег да се покаже.

— Скуайър? Да не би да твърдиш, че си рицар?

Дънк не харесваше начина, по който го гледаше мъжът. „Тези очи могат да одерат човек.“ Реши, че е по-благо разумно да махне ръката си от дръжката на меча.

— Аз съм странстващ рицар и търся на кого да служа.

— Това съм го чувал от всеки рицар разбойник, когото съм окачил на бесилото. Това нещо в ръката ти може да се окаже

пророческо, сир... ако наистина си *сир*. Бесило и увиснал на него мъж. Това ли е гербът ти?

— Не, милорд. Трябва да сменя рисунката върху щита.

— Защо? Да не си го ограбил от нечий труп?

— Купих го. — „Тези замъци, черно върху оранжево... къде съм ги виждал?“ — Не съм грабител.

Очите на лорда бяха като люспи кремък.

— Откъде си се сдобил с този белег на бузата? От бич ли е?

— От кама. Макар че лицето ми не е ваша грижа, милорд.

Междувременно двамата млади рицари се върнаха в тръс да видят какво е забавило отряда.

— Защо се бавиш, Горми? — обади се ездачът на черния жребец, млад и строен мъж с красиво гладко избръснато лице и фини черти. Черната му лъскава коса се спускаше до яката му. Жакетът му бе от тъмносиня коприна, обшита със златен сатен. На гърдите си имаше назъбен кръст, бродиран със златна нишка, със златна цигулка в първия и третия квадрант и златен меч във втория и четвъртия. Очите му бяха сини като жакета и проблясваха весело. — Алин се разтревожи да не си паднал от коня. Доста добро извинение, ако питаш мен — тъкмо щях да го оставя да ми диша прахта.

— Кои са тези двама разбойници? — попита другарят му.

Ег настръхна от обидата.

— Нямате право да ни наричате така, милорди. Когато видяхме пушилката ви, си помислихме, че *вие* може да сте разбойници, и това бе единствената причина да се скрием. Това е сир Дънкан Високия, а аз съм неговият скуайър.

Лордчетата му обърнаха толкова внимание, колкото биха обърнали и на крякане на жаба.

— Мисля, че това е най-големият селяндур, когото съм виждал — заяви рицарят с трите пера. Имаше топчесто лице и къдрава коса с цвета на тъмен мед. — Седем стъпки и нито пръст по-малко, обзалагам се. Как само ще издрънчи, когато падне.

Дънк усети как бузите му пламват. „Ще изгубиш облога“ — помисли си той. При последното му измерване братът на Ег Емон го изкара висок седем стъпки без един пръст.

— Това бойният ти кон ли е, сир Гигант? — поинтересува се пернатото лордче. — Мисля, че можем да го нарежем за месо.

— Лорд Алин често забравя добрите маниери — каза чернокосият рицар. — Моля да простите невъзпитаните му думи, сир. Алин, поискай извинение от сир Дънкан.

— Щом трябва. Ще ми простите ли, сир? — И без да чака отговор, обърна коня си и препусна в тръс по пътя.

Другият се задържа.

— На сватбата ли отивате, сир?

В тона му имаше нещо, от което на Дънк му се прииска да му оскубе перчема, но се сдържа и отговори:

— Отиваме на сала, милорд.

— Също като нас... но единствените лордове тук са Горми и онзи развейпрах Алин Кокшоу, който току-що ни остави. Аз съм странстващ рицар като вас. Сир Джон Цигуларя, така ми викат.

Името определено подходеше, но Дънк никога не беше виждал така великолепно натруфен и въоръжен странстващ рицар, при това на такъв добър кон. „Рицарят на златния плет“ — помисли си.

— Вече знаете името ми. Скуайърът ми се казва Ег.

— Радвам се да се запознаем, сир. Хайде, елате с нас до Бели стени и счупете няколко пики, за да помогнете на лорд Бътруел^[1] да отпразнува поредната си сватба. Обзалагам се, че можете да се представите доста добре.

Дънк не беше участвал в турнири от Ашфордски лъг насам. „Ако спечеля няколко откупа, ще ядем добре по пътя на север“ — помисли си, но точно тогава лордът с трите замъка на щита се намеси:

— Сир Дънкан трябва да продължи по пътя си, също като нас.

Лорд Цигуларя не обърна никакво внимание на по-възрастния благородник.

— С удоволствие бих кръстосал меч с вас, сир. Излизал съм срещу мъже от всякакви земи и раси, но никога срещу мъж с вашите размери. И баща ви ли беше толкова едър?

— Не познавам баща си, сир.

— Натъжен съм да го чуя. Моят собствен ми бе отнет твърде рано. — Цигуларя се обърна към лорда с трите замъка. — Трябва да помолим сир Дънкан да се присъедини към веселата ни компания.

— Не се нуждаем от такива като него.

Дънк не знаеше какво да каже. Безпаричните странстващи рицари рядко биваха канени да яздят с лордове от потекло. „Сигурно

имам по-общо със слугите им.“ Ако се съдеше по дължината на колоната, лорд Кокшоу и Цигуларя бяха взели със себе си коняри, които да се грижат за конете им, а също и готвачи, които да ги хранят. Дънк имаше само Ег.

— Такива като него? — Цигуларя се разсмя. — И какви точно? Едри? Виж само *размерите* му. Трябват ни силни мъже. Младите мечове струват повече от старите имена, както казват.

— Глупаците го казват. Не знаеш нищо за този човек. Може като едното нищо да е разбойник или някой от шпионите на Блъдрейвън.

— Не съм ничий шпионин — обади се Дънк. — И милорд няма право да говори за мен, сякаш съм глух, мъртъв или някъде долу в Дорн.

Кремъчните очи се насочиха към него.

— Долу в Дорн би било добро място за вас, сир. Имате разрешението ми да поемете натам.

— Не му обръщайте внимание — каза Цигуларя. — Той е вкисната дърта душа и подозира всички. Горми, имам добро предчувствие за този приятел. Сир Дънкан, ще дойдете ли с нас в Бели стени?

— Милорд, аз... — Как можеше да дели лагер с хора като тези? Слугите им щяха да им вдигнат шатрите, конярите им да се грижат за конете, готвачите да им поднасят скопени петли или печено телешко, а Дънк и Ег щяха да дъвчат корави парчета солено говеждо. — Не мога.

— Виждате ли — каза лордът със замъците. — Човекът си знае мястото, а то не е сред нас. — И обърна коня си към пътя. — Лорд Кокшоу вече сигурно е на половин левга пред нас.

— Май ще трябва отново да го догонвам. — Цигуларя се усмихна извинително на Дънк. — Може би ще се срещнем отново някой ден. Надявам се. С удоволствие бих изпробвал пиката си срещу вас.

Дънк не знаеше как да отговори на това.

— Успех на турнира, сър — смотолеви най-сетне, но междувреме си Джон вече бе обърнал коня си да догони колоната.

По-старият лорд потегли след него. Дънк изпита облекчение, че му вижда гърба. Не му харесваха нито очите от кремък, нито високомерието на лорд Алин. Цигуларя беше достатъчно учтив, но и в него имаше нещо странно.

— Две цигулки и два меча, с назъбен кръст — каза той на Ег, докато двамата гледаха пушилката. — Кой дом е това?

— Никой, сир. Никога не съм виждал подобен герб в списъците.

„Може пък наистина да е странстващ рицар.“ Дънк беше измислил собствения си герб на Ашфордски лъг, когато една кукловодка, Тансел Много високата, го попита какво иска да нарисува на щита му.

— По-старият лорд не беше ли някакъв роднина на Фрей? — Фрей имаха замъци на щитовете си, а и земите им бяха наблизко.

Ег завъртя очи.

— Гербът на Фрей е две сини кули с мост между тях, на сиво поле. А този имаше три замъка, черни на оранжев фон, сир. Да видяхте някъде мост?

— Не. — „Прави го, за да ме дразни.“ — И ако ми завъртиш очи още един път, ще ти шибна такъв през ухото, че ще се обърнат навътре в главата ти.

Ег се засрами.

— Не исках...

— Няма значение какво си искал. Просто ми кажи кой беше.

— Лорд Гормън Пийк, господар на Звездно копие.

— Това е долу в Предела, нали? Наистина ли има три замъка?

— Само на щита, сир. Домът Пийк навремето наистина с имал три замъка, но е изгубил два от тях.

— Как можеш да изгубиш два замъка?

— Като се сражаваш на страната на Черния дракон, сир.

— О. — Дънк се почувства като пълен глупак. „За пореден път.“

В продължение на двеста години Вестерос се управляваше от потомците на Егон Завоевателя и сестрите му, които бяха обединили Седемте кралства в едно и бяха изковали Железния трон. На кралските им знамена беше изрисуван триглавият дракон на дома Таргариен, червен на черен фон. Преди шестнайсет години едно копеле на крал Егон Четвърти на име Демън Блекфир беше вдигнал бунт срещу законно родения си брат. Демън също беше използвал триглавия дракон на знамената си, но беше обърнал цветовете, както често правеха копелетата. Бунтът му бе приключил на полето Червена трева, където Демън и синовете му близнаци бяха загинали под дъжда от стрели на лорд Блъдрейвън. Оцелелите бунтовници, които се бяха

разкажали, бяха помилвани, но мнозина бяха изгубили земи, титли и злато. Всички бяха пратили заложници като гаранция за верността си в бъдеще.

„Три замъка, черни върху оранжево.“

— Сега си спомням. Сир Арлън не обичаше да говори за Червена трева, но веднъж беше прекалил с чашките и ми разказа как е умрял синът на сестра му. — Почти чуваше гласа на стареца и долавяше миризмата на вино в дъха му. — Роджър от Пенитрий, така беше името му. Главата му била премазана от боздуган, размахван от лорд с три замъка на щита.

„Лорд Гормън Пийк. Старецът така и не бе научил името му. Или не е искал да го научава.“ Междуременно лорд Пийк, Джон Цигуларя и отрядът им се виждаха като червено облаче в далечината. „Било е преди шестнайсет години. Претендентът е мъртъв, а последователите му са или в изгнание, или им е простено. Както и да е, това няма нищо общо с мен.“

Известно време язدهа мълчаливо, заслушани в жалните крясъци на птиците. След около половин левга Дънк прочисти гърлото си.

— Бътървел значи. Земите му наблизко ли са?

— От другата страна на езерото, сир. Лорд Бътървел бил ковчежник, когато крал Егон седял на Железния трон. Крал Дерон го направил своя Ръка, но не задълго. Гербът му е в зелено, бяло и жълто, сир.

Ег определено обичаше да демонстрира познанията си по хералдика.

— Приятел ли е на баща ти?

Ег направи физиономия.

— Баща ми никога не го е харесвал. По време на Бунта вторият син на лорд Бътървел се сражавал за претендента, а първородният му — за краля. Така е било сигурно, че ще се окаже на страната на победителя. Самият лорд Бътървел не се сражавал за никого.

— Някои биха нарекли подобен ход благоразумен.

— Баща ми го нарича малодушен.

„Точно така би го нарекъл.“ Принц Мекар беше корав човек, горд и пълен с презрение.

— Трябва да минем покрай Бели стени, за да стигнем Кралския път. Защо пък да не напълним търбусите? — Само при мисълта за това

стомахът му изръмжа. — Може пък някой от поканените на сватбата да се нуждае от ескорт до имението си.

— Нали казахте, че пътуваме на север.

— Валът е на мястото си от осем хиляди години. Ще издържи още малко. Дотам има хиляда левги, а малко сребро в кесията няма да ни се отрази зле.

Дънк си представи как е яхнал Гръм и поваля дъртия лорд с киселата физиономия и трите замъка на щита. Би било чудно. „Победите скуайърът на стария сир Арлън. Това бих му казал, когато дойде да си откупи оръжията и доспехите. Момчето, което замести момчето, което си убил.“ Старецът би харесал подобно нещо.

— Да не би да мислите да се включите в турнира, сир?

— Може би е дошло времето.

— Не е, сир.

— Може би е дошло времето да те перна през ухото. — „Трябват ми само две победи. Ако прибера два откупа и платя само един, цяла година ще ядем като крале.“ — Ако има меле, може да участвам.

Размерите и силата на Дънк биха му послужили по-добре в меле, отколкото в конен сблъсък.

— Обикновено на сватби няма меле, сир.

— Но пък обикновено на сватби има пиршество. Чака ни дълъг път. Защо поне този път не потеглим с пълни търбуси?

Когато видяха езерото, слънцето вече се бе спуснало ниско.

Водите проблясваха в червено и златно, ярки като лист кована мед. Щом зърнаха куличките на странноприемницата над върбите, Дънк отново навлече вмирисаната на пот туника и се наведе да наплиска лицето си с вода. Изми прахта, доколкото можеше, и прокара мокри пръсти през гъстата си, изрусяла от слънцето коса. Нямаше какво да направи за размерите си или за белега на бузата, но искаше да изглежда поне малко по-различен от някакъв див рицар разбойник.

Ханът се оказа по-голям, отколкото очакваше — разпълзля се сива дървена постройка с кули, наполовина построена върху стълбове над водата. Път от грубо изрязани дъски минаваше по калния речен бряг до кея на сала, но не се виждаше нито сал, нито лодкари. От другата страна на пътя се издигаше конюшня със сламен покрив.

Дворът бе ограден от каменна стена, но портата беше отворена. Вътре имаше кладенец и корито за водопой.

— Погрижи се за животните — каза Дънк на Ег. — Само гледай да не пият много. Ще ида да потърся храна.

Откри ханджийката да мете стълбите.

— За сала ли сте дошли? — попита тя. — Закъсняхте. Слънцето залязва, а Нед не обича да пресича нощем, освен ако не е пълнолуние. Ще се върне рано сутринта.

— Знаеш ли колко взима за превоз?

— По три петака на човек и по десет на кон.

— Имаме два коня и едно муле.

— И за мулето толкова.

Дънк засмята наум и получи трийсет и шест — повече, отколкото се беше надявал да похарчат.

— При предишното ми минаване оттук беше само два петака и шест за конете.

— Оплаквай се на Нед, не на мен. Ако търсиш легло, нямам. Лорд Шони и лорд Костейн дойдоха със свитите си. Пълно е до пръсване.

— Лорд Пийк също ли е тук? — „Той е убил скуайъра на сир Арлън.“ — Пътува с лорд Кокшоу и Джон Цигуларя.

— Нед ги взе на последния курс. — Ханджийката изгледа Дънк от глава до пети. — Да не би да сте от тяхната група?

— Не, просто се срещнахме по пътя. — От прозорците на хана се носеше приятна миризма, от която устата му се напълни със слюнка. — Бихме искали малко от печеното, стига да не е прекалено скъпо.

— Глиган — обясни ханджийката. — Добре опечен, с лук, гъби и пюре от ряпа.

— Може и без ряпата. Ще се задоволим с няколко парчета от глигана и по халба кафяв ейл. Колко ще искаш за това? И дали ще се намери място в конюшната, където да пренощуваме?

Това беше грешка.

— Конюшната е за конете. Затова се нарича конюшня. Ти си голям като кон, вярно е, но виждам само един чифт крака. — Тя го замете с метлата, за да го пропъди. — Не мога да изхраня всичките Седем кралства. Глиганът е за гостите ми. Също и ейлът. Няма да допусна лордовете да кажат, че ми е свършила храната или пиенето,

преди да са се натъпкали. Риба в езерото колкото щещ, а долу при пъновете са се разположили някакви типове. Странстващи рицари, ако човек вярва на думите им. — От тона ѝ не беше ясно дали самата тя вярва, или не. — Може да имат излишна храна. Аз нямам. А сега се махай, че ме чака работа.

Вратата се затръшна категорично зад нея, преди Дънк да се сети да я попита къде точно са въпросните пънове.

Намери Ег да седи на коритото за водопой. Беше потопил крака във водата и си вееше с голямата си опърпана шапка.

— Прасе ли пекат, сир? Мирише ми на свинско.

— Глиган — мрачно го поправи Дънк. — Но на кого му е притрябвал печен глиган, щом имаме хубаво осолено говеждо?

Ег направи кисела физиономия.

— Може ли вместо това да изям ботушите си, сир? Ще си направя нов чифт от соленото говеждо. По-здрово е.

— Не може — отсече Дънк, като се мъчеше да сдържи усмивката си. — Ботушите не са за ядене. Още една дума и ще ядеш юмрука ми. Извади си краката от коритото. — Намери шлема си на мулето и го подхвърли към Ег. — Гребни вода от кладенеца и накисни месото. — Ако не се киснеше достатъчно дълго, соленото говеждо спокойно можеше да ти счупи зъбите. Беше по-вкусно, ако се накисне в ейл, но и водата щеше да свърши работа. — Само да не загребеш от коритото, че не искам да научавам какъв вкус имат краката ти.

— Краката ми може да оправят вкуса на говеждото, сир — каза Ег и размърда пръсти. Но все пак направи така, както му бе наредено.

Лесно откриха странстващите рицари. Ег забеляза трептящия им огън в гората край езерото. Тръгнаха натам, като водеха животните след себе си. Момчето носеше шлема на Дънк под мишница и водата се плискаше на всяка крачка. Слънцето вече бе само червен спомен на западния хоризонт. Не след дълго дърветата свършиха и двамата се озоваха на място, някога сигурно било горичка на старите богове. Само пръстен от бели пънове и бледи като кости корени бележеха къде са се издигали язовите дървета по времето, когато горските чеда са владеели Вестерос.

Сред пъновете откриха двама мъже, които клечаха до огън и си подаваха мях вино. Конете им пасяха тревата от другата страна на горичката; двамата бяха събрали оръжията и доспехите си на спретнати купчинки. Много по-млад мъж седеше отделно от двамата, облегнат на един кестен.

— Добра среща, господа — с приповдигнат тон подвикна Дънк. Не беше разумно да изненадваш въоръжени мъже. — Аз съм сир Дънкан Високия. Момчето е Ег. Можем ли да приседнем до огъня ви?

Як мъж на средна възраст стана да ги посрещне. Беше облечен в пищни дрипи, а лицето му беше обрамчено от пищни рижави бакенбарди.

— Добра среща, сир Дънкан. Висок сте... и сте добре дошъл, също като момъка. Ег? Що за име е това, да прощавате?

— Прякор, сир. — Ег много добре знаеше, че не бива да издава, че името му е съкратено от Егон. Особено пред мъже, които не познава. — Понеже главата ми е гладка като яйце.

— Аха. А какво е станало с косата ти?

„Червеи по корените — помисли си Дънк. — Кажу ми, че имаш червеи по корените, момче.“ Това беше най-безопасната версия, която казваха най-често... макар че понякога Ег решаваше да изиграе поредния си детински номер.

— Обръснах си главата, сир. И смятам да я бръсна, докато не спечеля шпорите си.

— Благороден обет. Аз съм сир Кайл, Котака от Мъгливо тресавище. Под онзи кестен седи сир Глендън... Кълбото. А това тук е добрият сир Мейнард Слива.

Ег наостри уши, когато чу името.

— Слива... да не би случайно да сте роднина на лорд Визерис Слива, сир?

— Далечен — призна сир Мейнард. Беше висок и слаб, с прегърбени рамене и дълга права коса с цвят на лен. — Макар да се съмнявам, че негово благородие би го признал. Човек може да каже, че той е от сладките сливи, докато аз съм по-скоро кисела джанка. — Наметалото на Слива беше червено-лилаво все едно да подхожда на името му, макар и с изръфани краища и доста избеляло. Брошка с лунен камък колкото кокоше яйце придържаше плаща към рамото му. Иначе беше облечен в груба сиво-кафява дреха и мърлява кафява кожа.

— Имаме солено говеждо — каза Дънк.

— А сир Мейнард има торба ябълки — каза Кайл Котака. — Аз пък имам Мариновани яйца и лук. Можем да си спретнем истински пир! Настанявайте се, сир. Имаме чудесни пънове, от които да си изберете. Ще останем тук до късно сутринта, стига да не греша в сметките си. Има само един сал, а и той не е достатъчно голям, за да побере всички ни. Лордовете и опашките им трябва да минат първи.

— Помогни ми с конете — каза Дънк на Ег и двамата заедно разседлаха Гръм, Дъжд и Майстер.

Едва след като нахраниха, напоиха и спънаха животните. Дънк прие предложения му мях вино.

— Дори киселото вино е по-добро от никакво — заяви Кайл Котака. — Ще пием най-доброто в Бели стени. Разправят, че лорд Бътруел имал най-доброто вино северно от Арбор. Навремето бил Ръка на краля, също като бащата на баща му преди него. Казват също, че освен много богат бил и благочестив.

— Цялото му богатство е от крави — каза Мейнард Слива. — Трябвало е да сложи на герба си напрацяло виме. На тези Бътруел сигурно им тече мляко във вените, а и Фрей не са по-добри. Това ще е сватба на крадци на добитък със събирачи на такси. Събрала се една кесия пари с друга. Когато Черния дракон въстана, този кравешки лорд изпрати единия си син при Демън, а другия при Дерон, за да е сигурно, че Бътруел ще са на страната на победителя. И двамата загинаха на Червена трева, а най-малкият умря през пролетта. Затова се жени отново. Ако новата му жена не му роди син, името Бътруел ще умре с него.

— Както и би трябвало. — Сир Глендън Кълбото прокара още веднъж бруса по меча си. — Воинът мрази малодушните.

Презрителният му тон накара Дънк да се вгледа по-внимателно в младия мъж. Дрехите на сир Глендън бяха от добър плат, но силно износени, не си пасваха и сякаш преди това бяха принадлежали на друг. Изпод железния му полушлем стърчаха кичури тъмнокафява коса. Самият момък бе нисък и набит, с малки близко разположени очи, яки рамене и мускулести ръце. Веждите му бяха рунтави като гъсеници след дъждовна пролет, носът му приличаше на луковица, брадичката бе вирната заядливо. И беше млад. „Някъде на шестнайсет може би. В краен случай осемнайсет.“ Дънк щеше да го вземе за

скуайър, ако сир Кайл не го бе представител като *сир*. Вместо бакенбарди момъкът имаше пъпки.

— Откога си рицар? — попита го Дънк.

— От достатъчно време. Ще стане половин година по новолуние. Бях посветен от сир Морган Дънстейбъл в Речен пад, имаше две дузини свидетели, но се готвя за рицарство, откакто съм роден. Яздех още преди да се науча да ходя и избих зъб на един възрастен преди да изгубя първия си млечен. Смятам да си създам име в Бели стени и да спечеля драконовото яйце.

— Драконово яйце ли? Това ли е наградата за победителя? Наистина ли?

Последният дракон беше умрял преди половин столетие. Сир Арлън обаче видял няколко от яйцата му. „Бяха твърди като камък, но прекрасни на вид“, така бе казал старецът.

— Откъде лорд Бътъруел се е сдобил с драконово яйце?

— Крал Егон го подарил на бащата на баща му, след като пренощувал в стария му замък — каза сир Мейнард Слива.

— Това награда за някаква доблестна постъпка ли е било? — попита Дънк.

Сир Кайл се изкиска.

— Някои могат да го нарекат и така. Говори се, че когато негово величество му гостувал, старият лорд Бътъруел имал три млади девствени дъщери. На сутринта и трите имали кралски копелета в коремите. Доста здрав нощен труд е паднал.

Дънк беше чувал подобни приказки и преди. Разправяха, че Егон Недостойния бил преспал с половината девици в кралството и повечето му родили копелета. Даже нещо по-лошо, старият крал ги признал всичките на смъртното си ложе — онези от простолюдието, родените от кръчмарски слугинчета, курви и пастирки, както и Великите копелета, чиито майки били с благородническо потекло.

— Ако и половината от тези истории са верни, всички би трябвало да сме копелета на стария крал Егон.

— А кой може да каже, че не сме? — обади се сир Мейнард.

— Трябва да дойдете с нас в Бели стени, сир Дънкан — взе да го увещава сир Кайл. — Размерите ви със сигурност ще привлекат вниманието на някое лордче. Можете да си намерите хубава работа там. За себе си знам, че ще намеря. На сватбата ще е Джофри Касуел,

лордът на Битърбридж. Когато беше тригодишен, аз му направих първия му меч. Издялах го от бор, да приляга на ръката му. В зелените ми години моят меч беше заклет на баща му.

— И той ли беше издялан от бор? — поинтересува се сир Мейнард.

Кайл Котака бе така великодушен да се разсмее.

— Беше си от добра стомана, уверявам ви. Бих се радвал да го развъртя отново в служба на кентавъра. Сир Дънкан, дори да не участвате в турнира, елате поне за сватбения пир. Ще има певци и музиканти, жонгльори и акробати, а също и трупа джуджета комици.

Дънк се намръщи.

— Двамата с Ег ни чака дълъг път. Тръгнали сме на север към Зимен хребет. Лорд Берон Старк събира мечове да прогони веднъж завинаги кракените от бреговете си.

— За мен там горе е прекалено студено — заяви сир Мейнард. — Ако ви се убиват кракени, тръгнете на запад. Ланистъррови строят кораби, за да ударят железните мъже на собствените им острови. Така може да се сложи край на Дагон Грейджой. Няма смисъл да се биеш с него на суша, той просто се изнизва обратно в морето. Трябва да го биеш на вода.

В думите му имаше истина, но перспективата да се сражава срещу железните мъже в морето определено не допадаше на Дънк. Имаше подобен опит на борда на „Бялата лейди“, по пътя от Дорн до Староград, когато беше облякъл доспехите си, за да помогне на екипажа да отблъсне някакви пирати. Битката бе отчаяна и кървава и веднъж едва не падна в морето. Това щеше да означава край за него.

— Тронът трябва да се поучи от Старките и Ланистъррите — заяви сир Кайл Котака. — Те поне се сражават. А какво правят Таргариените? Крал Ерис се крие сред книгите си, принц Регал танцува гол из залите на Червен замък, а принц Мекар се е оттеглил в Летен замък.

Ег разръчка огъня с пръчка и в нощта полетяха искри. Дънк беше доволен, че момчето игнорира споменаването на името на баща му. „Може би най-сетне се е научил да си държи езика зад зъбите.“

— Аз лично обвинявам Блъдрейвън — продължи сир Кайл. — Той е Ръката на краля, а не прави нищо, докато кракените сеят огън и ужас из Западното море.

Сир Мейнард сви рамене.

— Окото му е приковано към Тирош, където е заточен Горчивата стомана и крои заговори със синовете на Демън Блекфир. Затова държи кралските кораби в готовност, ако онези решат да пресекат морето.

— Може и така да е — рече сир Кайл. — Но мнозина биха посрещнали с радост връщането на Горчивата стомана. Блъдрейвън е в основата на бедите ни. Като бял червей в сърцето на кралството е.

Дънк си спомни гърбавия септон от Каменна септа и се намръщи.

— Подобни думи могат да струват главата на човек. Някой може да ви набеди в измяна.

— Че как може истината да е измяна? — попита Кайл Котака. — По времето на крал Дерон човек можеше спокойно да каже каквото му е на ума, а сега? — Той изсумтя презрително. — Блъдрейвън постави крал Ерис на Железния трон, но задълго ли? Ерис е слаб и когато умре, ще пламне кървава война между лорд Реките и принц Мекар за короната, Ръката срещу наследника.

— Забравяте принц Регал, приятелю — с мек тон възрази сир Мейнард. — Той е следващият по линията след Ерис, а не Мекар. И децата му след него.

— Регал е слабоумен. Не му желая нищо лошо, но направо го пиши умрял, както и близнаците му, макар че дали ще умрат от боздугана на Мекар, или от заклинанията на Блъдрейвън...

„Богове, спасете ни“ — помисли си Дънк, когато Ег заговори с висок и писклив глас:

— Принц Мекар е *брат* на принц Регал. Обича го. Никога не би наранил него или близките му.

— Млъкни, момче — изръмжа Дънк. — Тези рицари не искат мнението ти.

— Мога да говоря, ако поискам.

— Не — срязва го Дънк. — Не можеш. — „Тази твоя уста ще те затрие един ден. А най-вероятно и мен покрай теб.“ — Мисля, че соленото говеждо се е накиснало достатъчно. Отрежи по едно парче за всичките ни приятели. И по-живо.

Ег се изчерви и за половин удар на сърцето Дънк се уплаши, че момчето може да му отвърне. Вместо това Ег се начумери; вътрешно

кипеше така, както може да кипи само единайсетгодишно момче.

— Слушам, сир — каза той и бръкна в шлема на Дънк. Бръснатата му глава лъщеше в червено на светлината на огъня, докато раздаваше соленото говеждо.

Дънк взе своето парче и започна да се бори с него. Кисненето беше превърнало месото от камък в твърда кожа, нищо повече. Засмука края му, като усещаше вкуса на солта и се мъчеше да не мисли за печения глиган в хана, който цвъртеше на огъня и от него капеше мазнина.

С напредването на вечерта от езерото се появиха мухи и хапещи гадини. Мухите предпочетоха да тормозят конете, но хапещите гадини си падаха по вкуса на човешка плът. Единственият начин да се спасиш от тях беше да стоиш близо до огъня и да се надишаш с пушек. „Или се опечи, или ще те изядат — мрачно си помисли Дънк. — Такъв е изборът на бедняка.“ Почеса ръцете си и се присламчи до огъня.

Мехът отново започна да обикаля. Виното беше кисело и силно. Дънк отпи голяма глътка и го предаде нататък, а Котака от Мъгливо тресавище заговори за това как спасил живота на лорд Битърбридж^[2] по време на бунта на Блекфир.

— Когато знаменосецът на лорд Армонд падна, скочих от коня, заобиколен от всички страни от предатели...

— Сир — прекъсна го Глендън Кълбото, — кои са били тези предатели?

— Искан да кажа, хората на Блекфир.

Светлината на огъня се отрази в стоманата в ръката на сър Глендън. Пъпките на лицето му пламнаха като отворени рани, всяка негова жила беше обтегната като тетивата на арбалет.

— Баща ми се сражаваше за Черния дракон.

„Пак това“ — изсумтя наум Дънк. Червено или черно? Подобен въпрос не биваше да се задава. Винаги водеше до неприятности.

— Сигурен съм, че сир Кайл не е искал да обиди баща ви.

— В никакъв случай — съгласи се сир Кайл. — Това е стара история, за Червения дракон и за Черния. Няма смисъл да се бием заради нея сега, момко. Тук всички сме братя по пътя.

Сир Глендън като че ли преценяваше думите на Котака, за да види дали не му се присмиват.

— Демън Блекфир не е бил предател. Старият крал е дал меч на него. Той е видял достойнствата му, макар да се е родил копеле. Че защо иначе ще даде Черен пламък на него вместо на Дерон? Искал е той да получи кралството. Демън е бил по-добрият.

Всички се смълчаха. Дънк чуваше тихото пукане на дървата в огъня. Усети как гадините запълзяха по врата му. Плесна ги, като наблюдаваше Ег и мислено му заповядваше да стои мирен.

— Бях момче, когато са се сражавали на Червена трева — каза той, когато реши, че никой друг няма да се обади. — Но бях скуайър на рицар, който се е бил за Червения дракон, а по-късно служих на друг, който е поддържал Черния. И от двете страни е имало храбри мъже.

— Храбри мъже — малко вяло повтори Кайл Котака.

— Герои. — Глендън Кълбото обърна щита си, така че всички да видят изрисувания върху него герб — огнено кълбо в червено и оранжево, носещо се през черно като нощта поле. — Аз нося кръвта на герой.

— Ти си син на *Огненото кълбо* — обади се Ег. — На Метеора.

Сир Глендън се усмихна за първи път, откакто беше с тях.

Сир Кайл Котака се вгледа внимателно в младежа.

— Как е възможно? На колко си години? Куентин Кълбото умря...

— ... преди да се родя — довърши вместо него сир Глендън. — Но отново живее чрез мен. — С рязко движение той прибра меч си в ножницата. — Ще видите всички в Бели стени, когато спечеля драконовото яйце.

На следващия ден пророчеството на сир Кайл се изпълни. Салът на Нед не беше достатъчно голям, за да побере всички желаещи да преминат езерото, така че лордовете Костейн и Шони трябваше да минат първи с антуражите си. Прехвърлянето им отне няколко курса, всеки от които продължи повече от час. Трябваше да се преодоляват плитчини, да се приготвят коне и каруци, да се натоварят на сала и после да бъдат разтоварени от другата страна. Двамата лордове забавиха нещата още повече, когато започнаха да се надвикват кой да мине пръв. Шони беше по-възрастният, а Костейн смяташе, че е от по-добро потекло.

На Дънк не му оставаше друго освен да чака и да умира от жегата.

— Можехме да минем първи, ако ми бяхте позволили да използвам ботуша си — каза Ег.

— Можехме, но няма — отвърна Дънк. — Лорд Костейн и лорд Шони бяха преди нас. Освен това те са лордове.

Ег направи физиономия.

— Бунтовни лордове.

Дънк го погледна намръщено.

— Какво искаш да кажеш?

— Те са били на страната на Черния дракон. Добре де, лорд Шони и бащата на лорд Костейн. Двамата с Емон разигравахме битката на зелената маса на майстер Мелакин с оцветени войници и малки знаменца. Гербът на Костейн е сребърен бокал на черен фон и черна роза на златен. Това знаме беше отляво на войската на Демън. Шони е бил с Горчивата стомана отдясно и едва не умрял от раните си.

— Стара мъртва история. Сега те са тук, нали така? Значи са подгънали коляно и крал Дерон ги е помилвал.

— Да, но...

Дънк стисна устните на момчето с два пръста.

— Дръж си езика зад зъбите.

Ег си задържа езика зад зъбите.

Веднага щом последният курс с хората на Шони потегли, на кея се появиха лорд и лейди Смолууд^[3] с антуража си, така че трябваше отново да чакат.

Ясно си личеше, че приятелството между странстващите рицари не бе преживяло нощта. Сир Глендън стоеше настрани, раздразнен и намусен. Кайл Котака прецени, че ще успеят да се натоварят чак по пладне, така че се отдели от останалите и се опита да спечели благоволенieto на лорд Смолууд, когото познаваше бегло. Сир Мейнард пък разменяше клюки с ханджийката.

— Стой настрана от него — каза Дънк на Ег. Нещо в Слива го безпокоеше. — Може да е рицар разбойник, кой знае.

Предупреждението като че ли само направи сир Мейнард поинтересен в очите на Ег.

— Никога не съм виждал рицар разбойник. Мислите ли, че ще се опита да открадне драконовото яйце?

— Сигурен съм, че лорд Бътъруел го охранява добре. — Дънк почеса ухапванията по врата си. — Мислиш ли, че ще го покажат по време на пира? Бих искал да го видя.

— Бих ви показал моето, сир, но то е в Летен замък.

— Твоето? Твоето *драконово яйце*? — Дънк погледна намръщено момчето, като се питаше дали не го поднася. — Откъде си се сдобил с него?

— От дракон, сир. Сложили го в люлката ми.

— Да те перна по ухото ли искаш? Вече няма дракони.

— Няма, но има яйца. Последният дракон е снесъл само пет. Има и други в Драконов камък, но те са стари, отпреди Танца. Всичките ми братя също имат яйца. Това на Ерион е като направено от злато и сребро, с огнени жилки. Моето е цялото на бели и зелени вихрушки.

— Твоето драконово яйце. — „Сложили го в люлката му.“ Дънк така беше свикнал с Ег, че понякога забравяше, че е принц. „Разбира се, че ще сложат драконово яйце в люлката му.“ — Е, гледай да не споменаващ за него, когато някой може да те чуе.

— Не съм *тъл*, сир. — Ег продължи по-тихо: — Някой ден драконите ще се върнат. Брат ми Дерон го е сънувал, а крал Ерис го е прочел в едно пророчество. Може пък моето яйце да се излюпи. Това би било *чудесно*.

— Нима? — Дънк си имаше основания да се съмнява.

Не и Ег.

— С Емон си представяхме как яйцата ни се излюпват. Ако това стане, ще можем да яхнем драконите си и да летим из небето, също като първия Егон и сестрите му.

— Да, а ако всички рицари в кралството измрат, аз ще стана лорд-командир на Кралската гвардия. Щом тези яйца са толкова безценни, защо лорд Бътъруел ще подарява своето?

— Може би за да покаже на кралството колко е богат?

— Може би. — Дънк отново се почеса по врата и хвърли поглед към сир Глендън Кълбото, който стягаше ремъците на седлото си в очакване на сала. „Този кон за нищо не става.“ Животното на сир Глендън беше дръгливо, с огънат гръб, дребно и старо. — Какво знаеш за баща му? Защо са го нарекли Огненото кълбо?

— Заради огнения му нрав и червената коса. Сир Куентин Кълбото, или Метеора, бил началник на стражата в Червен замък.

Учил баща ми и чичовците ми да се бият. А също и Великите копелета. Крал Егон обещал да го повиши в Кралската гвардия и Огненото кълбо накарал жена си да постъпи при мълчаливите сестри. Но когато се отворило свободно място, крал Егон бил мъртъв и крал Дерон избрал сир Вилам Вайлд вместо него. Баща ми казваше, че Огненото кълбо наравно с Горчивата стомана подбудил Демън Блекфир да претендира за короната и го спасил, когато Дерон изпратил Кралската гвардия да го арестува. По-късно Огненото кълбо убил лорд Лефорд при портите на Ланиспорт и накарал Сивия лъв да се спасява с бягство и да се крие в Скалата. При прекосяването на Мандър съсякъл един след друг синовете на лейди Пенроуз. Казват, че пощадил живота на най-малкия като жест към майка му.

— Много благородно от негова страна — каза Дънк. — Сир Куентин на Червена трева ли е умрял?

— Преди това, сир — отвърна Ег. — Някой го пробол със стрела в гърлото, докато слизал от коня си при един поток, за да пие вода. Човек от простолюдието, никой не знае кой е бил.

— Хората от простолюдието могат да станат опасни, когато им хрумне, че могат да почнат да избиват лордове и герои. — Дънк видя сала да се мъкне бавно през езерото. — Идва.

— Но много бавно. В Бели стени ли отиваме, сир?

— Че защо не? Искам да видя онова драконово яйце. — Дънк се усмихна. — Ако спечеля турнира, и *двамата* ще си имаме по едно такова.

Ег го изгледа със съмнение.

— Какво? Защо ме гледаш така?

— Бих могъл да ви кажа, сир — сериозно рече момчето, — но трябва да се науча да си държа езика зад зъбите.

Настаниха странстващите рицари доста под солта^[4], по-близо до изхода, отколкото до подиума.

Бели стени беше почти нов по стандартите за замък, издигнат само преди четирийсет години от дядото на сегашния му господар. Народът го наричаше Млечния дом, защото стените, фортовете и кулите бяха от превъзходен бял камък, добит в Долината и докаран през планините с огромни разходи. Вътре подовете и колоните бяха от

млечнобял мрамор със златни жилки, а покривните греди бяха от бледо като кост дърво. Дънк изобщо не можеше да си представи колко е струвало всичко това.

Залата обаче не беше много голяма в сравнение с други, в които бе влизал. „Поне ни пуснаха под покрива“ — помисли си Дънк, докато заемаше мястото си на пейката между сир Мейнард Слива и сир Кайл Котака. Макар и неканени, тримата бързо бяха посрещнати с добре дошли на пира; беше на лош късмет да откажеш гостоприемство на рицар в сватбения си ден.

Младият сир Глендън обаче се сблъска с повече трудности.

— Огненото кълбо никога не е имал син — високо заяви стюардът на лорд Бътъруел. Младежът отговори разпалено, на няколко пъти се спомена името на сир Морган Дънстейбъл, но стюардът остана непреклонен. Когато сир Глендън докосна дръжката на меча си, веднага се появиха дузина стражници с копия в ръце и за момент изглеждаше, че ще се лее кръв. Само намесата на един едър рус рицар на име Кирби Пим спаси положението. Дънк се намираще прекалено далеч, за да ги чуе, но видя Пим да потупва стюарда по рамото и да му казва през смях нещо в ухото. Стюардът се намръщи и каза на сир Глендън нещо, от което лицето на момъка стана мораво. „Изглежда така, сякаш ще се разреве — помисли си Дънк, докато го наблюдаваше. — Или ще убие някого.“ След цялата тази сцена младият рицар най-сетне бе допуснат в залата.

Горкият Ег не беше такъв късметлия.

— Голямата зала е за лордовете и рицарите — надуто обяви някакъв помощник на стюарда, когато Дънк се опита да вкара момчето. — За скуайърите, конярите и стражниците сме приготвили маси във вътрешния двор.

„Ако имаше представа кой е, щеше да го настаниш на трон с възглавнички на подиума.“ Видът на другите скуайъри не допаднаше особено на Дънк. Имаше момчета на годините на Ег, но повечето бяха по-големи, опитни бойци, които отдавна бяха направили избора да служат на рицари, вместо самите те да станат такива. „А имали ли са изобщо някакъв избор?“ Рицарското звание изискваше нещо повече от благородство и вещо боравене с оръжието — трябваше ти също кон, меч и броня, а тези неща струваха скъпо.

— Внимавай с приказките — каза той на Ег, преди да го прати в онази компания. — Те са големи хора и няма да приемат добре наглостта ти. Седи кротко, яж и слушай. Може и да научиш някои неща.

Самият Дънк се радваше, че може да се скрие от горещото слънце, с чаша вино пред себе си и шанс да си напълни корема. Дори странстващите рицари се уморяват, ако трябва да дъвчат половин час всеки залък. Долу под солта яденето се очертаваше да е просто, а не изтънчено, но затова пък щеше да е в изобилие. Дънк нямаше нищо против да е под солта.

Но, както казваше старецът, честта на селяка е срам за лордчето.

— Това не може да бъде моето място — разпалено каза сир Глендън на помощник-стюарда. Беше облякъл чист жакет за пира — хубава стара одежда със златна везба на ръкавите и яката и червената нашивка и белите плочки на дома Огненото кълбо на гърдите. — Знаеш ли кой е баща ми?

— Благороден рицар и могъщ лорд, не се и съмнявам — отвърна помощникът, — но същото се отнася и за много други от поканените. Моля, заемете мястото си или напуснете, сир. На мен ми е все тая.

Накрая момчето седна мрачно под солта с останалите.

Дългата бяла зала се пълнеше, все повече и повече рицари сядаха по пейките. Гостите бяха много повече, отколкото бе очаквал Дънк; доколкото можеше да прецени, някои бяха минали дълъг път, за да присъстват на събитието. Двамата с Ег не се бяха озовавали сред толкова много лордове и рицари от Ашфордски лъг насам и Дънк нямаше как да знае кой още ще се появи. „Трябваше да си останем на пътя, да спим под дърветата. Ако ме познаят...“

Когато един слуга постави самун черен хляб на кърпата пред всеки от тях, Дънк беше благодарен за разсейването. Разряза хляба на две, издълба долната половина, за да я използва като чиния, и изяде горната. Хлябът беше стар, но в сравнение със соленото говеждо можеше да мине за деликатес. Поне не се налагаше да го кисне в ейл, мляко или вода, та да го направи достатъчно мек, за да го сдъвче.

— Сир Дънкан, май привличате доста внимание — отбеляза сир Мейнард Слива, докато лорд Вирвел и свитата му минаха наперено покрай тях към почетните си места в дъното на залата. — Момичетата от подиума не свалят очи от вас. Обзалагам се, че никога не са

виждали толкова голям мъж. Дори седнал стърчите с половин глава над всички останали тук.

Дънк сви рамене. Беше свикнал да го зяпат, но това не означаваше, че му харесва.

— Нека си гледат.

— Онзи под подиума е Стария вол — каза сир Мейнард. — Наричат го огромен, но ако питате мен, май най-огромното нещо е шкембето му. Вие сте същински гигант в сравнение с него.

— Точно така, сир — обади се един от другарите им по пейка, човек с жълтеникава кожа, мрачен, облечен в сиво и зелено. Очите му бяха малки и умни, разположени близо под тънките извити вежди. Имаше спретната черна брада, която сякаш компенсираше оредяващата коса. — В среда като тази ръстът ви сам по себе си би трябвало да ви направи един от най-опасните съперници.

— Чух, че Звяра на Бракън може би ще дойде — каза друг, който седеше по-нататък на пейката.

— Едва ли — каза мъжът в зелено и сиво. — Това ще е само малък турнир по повод сватбата. Схватка на двора, която да отбележи схватката под завивките. Едва ли ще събуди вниманието на такива като Ото Бракън.

Сир Кайл Котака отпи от виното си.

— Обзалагам се, че и милорд Бътъруел няма да участва в турнира. Ще приветства застъпниците си от ложата си под навеса.

— В такъв случай ще види как застъпниците му падат — наперено заяви сир Глендън Кълбото. — И накрая ще трябва да ми даде яйцето.

— Сир Глендън е син на Огненото кълбо — обясни сир Кайл на неосведомените. — Сир, ще ни удостоите ли с честта да ни съобщите името си?

— Сир Утор Ъндърлийф. Не съм син на никой важен. — Одеждите на Ъндърлийф бяха от фина материя, чисти и добре поддържани, но с проста кройка. Сребърна брошка във формата на охлюв придържаше плаща му. — Ако копието ви е като езика ви, сир Глендън, можете да съперничите дори на този голям приятел.

Сир Глендън хвърли поглед към Дънк, докато наливаха виното.

— Ако се изправим един срещу друг, той ще падне. Не ми пука колко е голям.

Дънк гледаше как слугата пълни чашата му.

— По-добър съм с меча, отколкото с копието — призна той. — И още по-добър с бойната брадва. Ще има ли меле?

Размерите и силата му го поставяха в добра позиция в мелето и той знаеше, че може да се възползва от това. Конният турнир беше друга работа.

— Меле? На сватба? — шокирано възкликна сир Кайл. — Това би било непристойно.

Сир Мейнард се изкиска.

— Бракът е меле, както може да потвърди всеки женен мъж.

Сир Утор също се изкиска.

— Боя се, че ще има само конен турнир, но освен драконовото яйце лорд Бътруел обеща трийсет златни дракона на изгубилия последния бой и по десет за всеки рицар, победен в предишния рунд.

„Десет дракона не никак не е зле.“ За толкова пари можеше да се купи ездитен кон, така че нямаше да му се налага да язди Гръм извън битка. С десет дракона можеше да купи броня за Ег и подобаваща рицарска шатра, като поръча да извезат върху нея бряста и падащата звезда. „Десет дракона означават печена гъска, шунка и пай с гълъб.“

— Освен това има и откупи за онези, които победят в схватките — каза сир Утор, докато дълбаеше хляба си. — А и подочух, че някои залагат за изхода от двубоите. Самият лорд Бътруел не обича да поема рискове, но сред гостите му има закоравели играчи.

Точно тогава от галерията на менестрелите зазвучаха фанфари, оповестяващи появата на Амброз Бътруел. Дънк скочи на крака заедно с останалите, докато Бътруел водеше под ръка новата си невеста по шарения мирски килим към подиума. Момичето беше петнайсетгодишно и току-що разцъфтяло, а съпругът ѝ — на петдесет и току-що овдовял. Тя беше розова, а той сив. Сватбеното ѝ наметало в яркозелено, бяло и жълто се влачеше зад нея. Изглеждаше толкова топло и тежко, че Дънк се зачуди как ли успява да го носи. Лорд Бътруел също изглеждаше сгорещен и тежък с провисналите си бузи и оредяващата си жълтеникава коса.

Бащата на невестата вървеше плътно зад нея, хванал за ръка малкия си син. Лорд Фрей от Бродовете беше слаб мъж в елегантни одежди в синьо и сиво, а наследникът му бе четиригодишно хлапе без брадичка и от носа му течеше сопол. Зад тях вървяха лордове Костейн

и Рисли със съпругите си, дъщери на лорд Бътъруел от първата му жена. После бе ред на дъщерите на Фрей с техните съпрузи. След тях се появиха лорд Гормън Пийк, Смолууд и Шони, а също така различни по-дребни лордове и оземлени рицари. Сред тях Дънк разпозна Джон Цигуларя и Алин Кокшоу. Лорд Алин изглеждаше пиян, макар че пирът още не беше започнал официално.

Когато всички на подиума насядаха, голямата маса се препълни също като пейките долу. Лорд Бътъруел и невестата му седяха на меки пухени възглавнички в двоен трон от позлатен дъб. Останалите се настаниха на високи столове с изящно гравирани облегалки. На стената зад тях висяха две огромни знамена — кулите близнаци на Фрей, сини на сиво поле, и зелената, бяла и жълта ивици на Бътъруел.

На лорд Фрей се падна да вдига тостовете.

— За краля! — просто започна той.

Сир Глендън вдигна чашата си над купата с вода. Дънк се чукна с него, а после със сир Утор и останалите. Всички пиха.

— За нашия благороден домакин лорд Бътъруел — продължи Фрей. — Нека Бащата го дари с дълъг живот и много синове.

Пиха отново.

— За лейди Бътъруел, невестата девица, моята скъпа дъщеря. Нека Майката я дари с плодовитост. — Фрей се усмихна на момичето. — Искам внук, преди да е изтекла годината. Още по-добре близнаци, така че гледай да разбиеш добре маслото довечера, мила моя.

Смехът се издигна към покрива и гостите пиха още веднъж. Виното бе тежко, червено и сладко.

Лорд Фрей продължи:

— Вдигам поздравица за Ръката на краля Бриндън Реките. Нека лампата на Царицата осветява пътя му към мъдростта.

Вдигна високо бокала си и пи заедно с лорд Бътъруел, невестата и останалите на подиума. Под солта сир Глендън обърна чашата си и изля съдържанието ѝ на пода.

— Ама че прахосване на хубаво вино — отбеляза Мейnard Слива.

— Не пия за братоубийци — каза сир Глендън. — Лорд Блъдрейвън е магьосник и копеле.

— Копеле по рождение — меко се съгласи сир Утор, — но баща му кралят го направи законен на смъртното си ложе.

И отпи голяма глътка наред със сир Мейнард и много други в залата. Почти още толкова свалиха чашите си или ги обърнаха, както беше направил Кълбото. Чашата на самия Дънк тежеше в ръката му. „Колко очи има лорд Блъдрейвън? — се питаше в гатанката. — Хиляда, и още едно.“

Наздравиците следваха една след друга, вдигани от лорд Фрей и от други. Пиха за младия лорд Тъли, сюзерена на лорд Бътъруел, който бе намерил извинение да не присъства на сватбата. Пиха за здравето на Лео Дългия трън, лорд на Планински рай, за когото се носеше слух, че боледувал. Пиха в памет на доблестно падналите. „Да — припомни си Дънк. — С радост пия за тях.“

Сир Джон Цигуларя вдигна последната наздравица.

— За моите храбри братя! Зная, че се усмихват тази вечер!

Дънк не бе възнамерявал да пие толкова много в навечерието на турнира, но чашите се пълнеха след всеки тост, а и той беше открил, че е жаден. „Не отказвай чаша вино или рог ейл — беше му казал навремето сир Арлън. — Може да мине година, преди да ти се удаде друг случай.“

„Пък и няма да е учтиво да не пия за здравето на невестата и младоженеца — каза си той. — И опасно да не пия за краля и Ръката му, когато съм заобиколен от непознати.“

За щастие след Цигуларя нямаше други. Лорд Бътъруел се надигна тежко да благодари на гостите, че са почели сватбата му, и обеща хубав турнир на сутринта.

— Нека пирът започне!

На високата маса поднесоха прасе сукалче, печен паун с перата и огромна щука с начукани бадеми. Нито хапка от това не стигна под солта. Вместо сукалче по-нископоставените гости получиха солено свинско, накиснато в бадемово мляко и приятно подправено. Вместо паун имаше скопени петли с хрупкава кожа и шпиковани с лук, билки, гъби и печени кестени. Вместо щука им поднесоха парчета бяла треска, запечена в тесто, с някакъв хубав кафяв сос, който Дънк не успя да познае. Освен това имаше грахова каша, ряпа с масло, поръсени с мед моркови и зряло бяло сирене, което миришеше силно като Бенис от Кафявия щит. Дънк яде до насита, но през цялото време се питаше как ли се справя Ег на двора. За всеки случай прибра

половин петел в джоба на наметалото си заедно с няколко къшея хляб и малко от миризливото сирене.

Докато се хранеха, цигулки и свирки изпълваха залата с вълшебни мелодии, а разговорът се насочи към утрешния турнир.

— Сир Франклин Фрей е на почит из Зелена вилка — каза сир Утор Ъндърлийф, който явно познаваше добре местните герои. — Това е онзи на подиума, чичото на невястата. Лукас Нейленд от Вещерско тресавище също не трябва да се подминава. Нито пък сир Мортимър Богс от Пукнат нокът. Иначе се очертава турнир на домашни рицари и селски герои. Най-добрите от тях са Кирби Пим и Галтри Зеления, макар че и двамата не могат да се мерят с Черния Том Хедъл, зетя на лорд Бътъруел. Голяма гадина е той. Говори се, че спечелил ръката на най-голямата дъщеря на негово благородие, като убил трима други ухажори, а веднъж свалил от коня и лорда на Стената на Кастърли.

— Какво, младия лорд Тиболт ли? — попита сир Мейнард.

— Не, стария Сив лъв, който умря през пролетта. — Така се говореше за умрелите по време на Големия пролетен мор. „Умря през пролетта.“ Десетки хиляди бяха умрели през пролетта, сред тях един крал и двама млади принцове.

— Не подценявайте и сир Бъфорд Булвер — обади се Кайл Котака. — Стария вол повалил четирийсет мъже на Червената трева.

— И всяка година броят им расте — поясни сър Мейнард. — Дните на Булвер са отминали. Вижте го само. Прехвърлил шейсетте, размекнат и тлъст, а дясното му око си е направо сляпо.

— Не си правете труда да търсите шампион в залата — обади се глас зад Дънк. — Тук съм, господа.

Дънк се обърна и видя сир Джон Цигуларя да се извисява над него. На устните му играеше едва доловима усмивка. Белият му копринен жакет бе с ръкави с ресни, поръбени с червен сатен и толкова дълги, че се спускаха до под коленете му. На гърдите му имаше тежка сребърна верига с огромни тъмни аметисти, чийто цвят отговаряше на цвета на очите му. „Само веригата струва колкото всичко, което притежавам“ — помисли си Дънк.

Виното бе зачервило бузите на сир Глендън, а пъпките му направо пламтяха.

— Кой сте вие, че се фукате така?

— Наричат ме Джон Цигуларя.

— Музикант ли сте, или воин?

— Мога да докарам чудна песен както с копие, така и с лък, ако се наложи. Всяка сватба има нужда от певец, а всеки турнир — от тайнствен рицар. Мога ли да седна при вас? Бътъруел бе така добър да ме настани на подиума, но предпочитам компанията на сродните странстващи рицари пред дебели розови дами и старци. — Цигуларя тупна Дънк по рамото. — Бъдете така добър и мръднете малко, сир Дънкан.

Дънкан се мръдна.

— Закъсняхте за храната, сир.

— Няма значение. Знам къде са кухните на Бътъруел. Надявам се, че е останало още малко вино? — Цигуларя миришеше на портокали и лимони, но се долавяше и аромат на някаква странна източна подправка. Може би мускусно орехче, макар че Дънк не беше съвсем сигурен. Какво разбираше той от мускусни орехчета?

— Хвалбите ви са непристойни — каза сир Глендън на Цигуларя.

— Наистина ли? В такъв случай трябва да ви помоля за прошка, сир. За нищо на света не бих обидил син на Метеора.

Това изненада младока.

— Нима знаете кой съм?

— Син на баща си, надявам се.

— Вижте — обади се сир Кайл Котака. — Дойде ред на сватбения пай.

Внесоха го шест момчета от кухнята, натоварен на количка. Паят беше кафяв, с коричка и огромен, а от вътрешността му се чуваха кръсъци, писъци и глухи удари. Лорд и лейди Бътъруел слязоха от подиума да го пресрещнат с мечове в ръце. Когато го разрязаха, от пая се разлетяха петдесетина птици и се понесоха из залата. На другите сватби, на които бе присъствал Дънк, пълнежът беше от гълъби или пойни птици, докато в този имаше сини сойки и чучулиги, диви и домашни гълъби, присмехулници и славеи, малки кафяви врабчета и един голям червен папагал.

— Двайсет и един вида птици — каза сир Кайл.

— Двайсет и един вида птичи курешки — допълни сир Мейнард.

— Нищо поетично няма у вас, сир.

— А пък вие си имате курешка на рамото.

— Точно така се пълни пай — отбеляза сир Кайл, докато бършеше туниката си. — Той трябва да символизира брака, а в един истински брак има много неща — радост и мъка, болка и удоволствие, любов, страст и вяност. Затова и подхожда птиците да са различни. Никой мъж не знае със сигурност какво ще му донесе новата му жена.

— Путката си — каза Слива. — Иначе какъв е смисълът?

Дънк се надигна от масата.

— Трябва да глътна малко свеж въздух. — Всъщност трябваше да се изпикае, но в подобна изискана компания беше по-уместно да се говори за въздух. — Моля да ме извините.

— Не се бавете, сир — каза Цигуларя. — Сега е ред на жонгльорите, а и едва ли ще поискате да изпуснете изпращането в ложето.

Отвън нощният вятър облиза Дънк като езика на някакъв огромен звяр. Отъпканата земя на двора сякаш се движеше под краката му... или може би той самият се клатушкаше.

Арената беше построена в центъра на външния двор. Триетажната трибуна за зрителите се издигаше под стените, така че лорд Бътъруел и благородните му гости да бъдат на сянка на меките си столове. В двата края имаше шатри, където рицарите можеха да си сложат доспехите; стойките с турнирни пики вече бяха готови. Когато вятърът повдигна за момент знамената, Дънк долови миризмата на вар от бариерата за турнира. Тръгна да търси вътрешния двор. Трябваше да издири Ег и да го прати при началника на игрите, за да го запише в списъка. Това беше задължение на скуайъра.

Замъкът Бели стени му беше непознат и скоро Дънк успя да се изгуби. Озова се пред кучкарника, където хрътките го надушиха и започнаха да лаят и вият. „Искат да ми разкъсат гърлото — помисли си той. — Или са надушили петела в плаща.“ Върна се по пътя, по който беше дошъл, покрай септата. Някаква жена изтича покрай него, задъхана от смях, преследвана от плешив рицар. Мъжът постоянно падаше и накрая жената се върна да му помогне да се изправи. „Няма да е зле да вляза в септата и да помоля Седемте този рицар да бъде първият ми противник — помисли си Дънк, макар че това щеше да е безчестно. — Трябва ми клозет, а не молитва.“ Недалеч, под някакво стълбище от бял камък, растяха храсти. „Ще свършат работа.“ Дънк

навлезе пипнешком в храстите и разкопча бричовите си. Мехурът му беше на път да се пръсне. Струята се лееше и лееше безкрай.

Някъде отгоре се отвори врата. Дънк чу стъпки по стъпалата, търкане на ботуши по камък.

— ... просешки пир ни устройте. Без Горчивата стомана...

— Горчивата стомана да върви на майната си — настоятелно рече познат глас. — На никое копеле не може да се има доверие, дори на него. Няколко победи ще го докарат достатъчно бързо през водата.

„Лорд Пийк.“ Дънк затаи дъх... и спря струята.

— По-лесно е да говориш за победи, отколкото да ги печелиш. — Този глас бе по-дълбок от гласа на Пийк, боботещ и басов, с гневни нотки. — Стария млекар очакваше момчето да го носи, както и всички останали. Сладките думи и чар не могат да компенсират това.

— Един дракон обаче може. Принцът твърди, че яйцето ще се излюпи. Сънувал го е, също както навремето е сънувал смъртта на братята си. Жив дракон ще ни спечели всички мечове, които ни трябват.

— Драконът е едно, а сънят друго. Уверявам ви, Блъдрейвън не спи. Трябва ни воин, а не сънливец. Момчето син на баща си ли е?

— Само си свършете своята част, както обещахте. Оставете другото на мен. След като се сдобием със златото на Бътруел и мечовете на дома Фрей, Харънхъл ще падне, а после и Орлова папрат. Ото знае, че няма надежда да устои...

Гласовете заглъхваха, тъй като говорещите се отдалечаваха. Струята потече отново. Дънк се изтръска и завърза гамашите си.

— Син на баща си — промърмори тихо. За кого говореха? За сина на Огненото кълбо ли?

Когато излезе изпод стълбите, лордовете вече почти бяха пресекли двора. Едва не извика след тях, за да ги накара да се обърнат и да покажат лицата си, но размисли. Беше сам и невъоръжен, че и полупиян. „Май повечко от полу.“ Постоя известно време намръщен, после тръгна обратно към залата.

Вътре бяха сервирали последното ястие и бяха започнали веселбите. Една от дъщерите на лорд Фрей изсвири ужасно фалшиво на голяма арфа „Две сърца бият като едно“. Неколцина жонгльори известно време се замеряха с горящи факли, а във въздуха се премятаха акробати. Племенникът на лорд Фрей запя „Мечокът и

красивата девица“, а сир Кирби Пим отмерваше ритъма, като удряше с дървена лъжица по масата. Присъединиха се и други, докато цялата зала не зарева: „Мечок грамаден! Мечок грамаден! Кафяв и черен, като от катран изваден!“ Лорд Касуел заспа на масата с лице в локва вино, а лейди Вирвел започна да плаче, макар че никой не беше сигурен каква е причината за мъката ѝ.

През цялото време виното продължаваше да се лее. Доброто арборско бе сменено с местни реколти, или поне така твърдеше Цигуларя; честно казано, Дънк не виждаше разлика. Имаше и подправено вино и той реши, че трябва да го опита. „Може да мине година, преди да ми се удаде друг случай.“ Останалите странстващи рицари, всички до един чудесни момчета, бяха започнали да говорят за жените, които са имали. Дънк се хвана, че си мисли къде ли е Тансел тази нощ. *Знаеше* къде е лейди Роан — в леглото си в замъка Колдмоут, със стария сир Юстас, който хърка през мустаците си, — така че се помъчи да не мисли за нея. „А те спомнят ли си изобщо за мен?“ — запита се.

Меланхоличните му мисли бяха прекъснати грубо, когато трупа изрисувани джуджета изскочи от търбуха на дървена свиня на колела и се втурна да преследва шута на лорд Бътъруел между масите, като го налагаше с надуты свински мехури, издаващи пърдящи звуци при всеки удар. Това бе най-смешното нещо, което Дънк бе виждал от години, и той се смя заедно с всички. Синът на лорд Фрей така се увлече от лудориите им, че се включи в тях и започна да бъхти гостите с мехур, взет от едното джудже. Детето имаше най-дразнещия смях, който Дънк бе чувал — пронизителен писък, от който му идеше да му пречупи гръбнака в коляно или да го хвърли в някой дълбок кладенец. „Удари ли ме с тоя мехур, може и да го направя.“

— А ето го и момъка, който е виновник за тази сватба — каза сир Мейнард, когато хлапето без брадичка изтича с писъци покрай тях.

— Как така? — Цигуларя вдигна празната си чаша и един слуга я напълни.

Сир Мейнард погледна към подиума, където невестата хранеше съпруга си с череша.

— Негово благородие няма да е първият, намазал онази бисквитка. Казват, че невестата била цепната от някакъв мияч на чинии в Близнаците. Промъквала се в кухните, за да се среща с него. Уви,

една нощ малкото ѝ братче се промъкнало след нея. Когато видяло как двамата правят двугърбия звяр, се разпискало, моментално пристигнали готвачи и стражници и хванали милейди и прислужника ѝ на калъп върху мраморната маса, на която готвачът меси тестото. Голи като новородени и целите в брашно от глава до пети.

„Не може да е истина“ — помисли си Дънк. Лорд Бътъруел имаше обширни владения и цели гърнета злато. Защо му е да се жени за момиче, мърсувало с кухненски слуга, и да подарява драконовото си яйце, за да отбележи събитието? Фрей от Бродовете не бяха благородни от Бътъруел. Вместо крави имаха мост, но с това разликите свършваха. „Лордове. Кой изобщо може да ги разбере?“ Дънк изяде няколко ореха и се замисли за онова, което беше подслушал, докато пикаеше. „Пиянде такава, какво си мислиш, че си чул?“ Изпи още една чаша подправено вино — първата му беше харесала. После положи глава върху свитите си ръце и затвори очи за момент, за да им даде почивка от пушека.

Когато отново отвори очи, половината гости бяха на крака и крещяха „В леглото! В леглото!“ Ревът им беше изтръгнал Дънк от приятен сън, в който фигурираха Тансел Много високата и Червената вдовица. „В леглото! В леглото!“ — настояваха всички. Дънк се надигна и разтърка очи.

Сир Франклин Фрей носеше невястата на ръце по пътеката, заобиколен от мъже и момчета. Дамите от подиума бяха наобиколили лорд Бътъруел. Лейди Вирвел се беше справила с мъката си и се опитваше да измъкне негово благородие от стола, докато една от дъщерите му му развързваше ботушите, а някаква жена от Фрей смъкваше туниката му. Бътъруел махаше безполезно с ръце и се смееше. Дънк видя, че е пиян, а сир Франклин беше още по-пиян... дотолкова, че едва не изпусна невястата. Преди Дънк да осъзнае какво става, Джон Цигуларя го дръпна да стане и извика:

— Хей! Нека гигантът я носи!

Когато дойде на себе си, Дънк се катереше по стълбата на кулата, а невястата се гърчеше в ръцете му. Изобщо не можеше да разбере как се държи на крака. Момичето не мирясваше нито за миг, а навсякъде около тях имаше мъже, които сипеха хапливи шеги за поръсване с

брашно и месене, като в същото време я освобождаваха от дрехите ѝ. Джуджетата също се включиха във веселбата. Щураха се в краката на Дънк, викаха, смееха се и го налагаха по прасците с мехурите. Като по чудо не се препъна в някое от тях.

Нямаше никаква представа къде е спалнята на лорд Бътъруел, но другите го бутаха и ръчкаха, докато не се добра до нея; междувременно невестата беше зачервена, кискаше се и бе почти чисто гола; само чорапът на левия ѝ крак някак беше оцелял при изкачването. Дънк също беше изчервен, при това не само от изкачването. Всеки, който си направеше труда да погледне, щеше да види възбудата му, но за щастие погледите на всички не се откъсваха от момичето. Лейди Бътъруел изобщо не приличаше на Тансел, но това гърчещо се полуголо момиче в обятията му караше Дънк да си мисли за едно друго. „Тансел Много високата, така ѝ викали, но не беше чак толкова висока за мен.“ Запита се дали ще я види някога отново. Имаше ноци, в които му се струваше, че само я е сънувал. „Не, глупако, сънувал си, че те е харесвала.“

Спалнята на лорд Бътъруел беше голяма и пищно обзаведена. Мирски килими покриваха пода, в ъглите и нишите горяха сто ароматни свещи, а до вратата имаше поднос с блюда, инкрустирани със злато и скъпоценни камъни. Имаше дори отделен нужник в малка каменна ниша във външната стена.

Когато Дънк най-сетне пусна невестата в брачното ложе, едно джудже скочи до нея и награби едната ѝ гърда. Момичето изпищя, мъжете гръмко се разсмяха, а Дънк грабна джуджето за яката и го издърпа от милейди, макар че то риташе свирепо. Понесе го да го изхвърли от стаята — и тогава видя драконовото яйце.

Лорд Бътъруел го беше поставил върху възглавничка от черно кадифе на мраморен постамент. Беше много по-голямо от кокоше, макар и не толкова, колкото си беше въобразявал. Фини червени люспи покриваха повърхността му и проблясваха като скъпоценни камъни на светлината на лампите и свещите. Дънк пусна джуджето и взе яйцето. Оказа се по-тежко, отколкото очакваше. „Можеш да счупиш глава на мъж с него, без да спукаш черупката.“ Люспите бяха гладки под пръстите му, а плътното тъмночервено сякаш блещукаше, докато въртеше яйцето в ръце. „Кръв и пламък“ — помисли си той, но тук-там се виждаха и златни люспи, а също и спирали, черни като нощ.

— Хей! Какво правите, сир?

Някакъв непознат рицар го гледаше свирепо — едър мъж с черна като въглен брада и къдрици. Не външността му обаче, а гласът го накара да примигне — плътен, изпълнен с гняв. „Това е мъжът, който беше с Пийк“ — осъзна Дънк.

— Оставете го — каза мъжът. — Ще съм ви благодарен, ако държите мазните си пръсти по-далеч от съкровищата на негово благородие. В противен случай ще ви се иска да сте го направили, кълна се в Седемте.

Рицарят не бе така пиан като Дънк, така че изглеждаше разумно да изпълнява. Той много внимателно постави яйцето обратно на възглавничката и избърса пръсти в ръкава си.

— Нищо лошо не исках да направя, сир.

„Дънк дръвника, тъп като стена на замък.“ Мина покрай мъжа с черната брада и излезе навън.

Стълбището беше изпълнено с радостни викове и смях. Жените водеха лорд Бътруел при невестата му. Дънк нямаше желание да се сблъсква с тях, така че тръгна нагоре и се озова на покрива на кулата под звездите. Белият замък блещукаше на лунната светлина навсякъде около него.

Беше замаян от виното и затова се хвана за парапета. „Да не би да съм се побъркал?“ Защо беше докоснал драконовото яйце? Спомни си кукленото представление на Тансел и дървения дракон, който бе започнал всички беди в Ашфорд. Споменът го накара да се почувства виновен, както винаги. „Трима добри мъже умряха за спасяването на крака на един странстващ рицар.“ Нямаше никакъв смисъл и никога нямаше да има. „Почуи се от станалото, тъпако. Такива като теб не бива да се забъркват с дракони и яйцата им.“

— Едва ли не оставаш с впечатлението, че е направен от сняг.

Дънк се обърна. Джон Цигуларя стоеше зад него в своята одежда от коприна и златни нишки и се усмихваше.

— Кой да е от сняг?

— Замъкът. Целият този бял камък на лунна светлина. Били ли сте някога на север от Шийката, сир Дънкан? Говори се, че там валял сняг дори през лятото. Виждали ли сте някога Вала?

— Не, милорд. — „Защо отвори дума за Вала?“ — Точно натам сме тръгнали двамата с Ег. Нагоре, към Зимен хребет.

— В такъв случай бих могъл да се присъединя към вас. Можете да ми покажете пътя.

— Пътя ли? — Дънк се намръщи. — Че той е само един. Движете се по Кралския път, не се отбивате от него и няма как да го пропуснете.

Цигуларя се разсмя.

— Предполагам, че няма... макар че ще останете изненадан колко неща могат да пропуснат някои. — Той пристъпи до парапета и се загледа към замъка. — Казват, че северняците били диви хора и горите им били пълни с вълци.

— Милорд? Защо се качихте тук?

— Алин ме търси, а аз не искам да ме намира. Става много досаден, когато пийне повече. Видях ви да се измъквате от спалнята на ужасите и се измъкнах след вас. Вярно, прекалих с виното, но не дотолкова, че да издържа вида на гол Бътъруел. — Усмихна се загадъчно на Дънк. — Сънувах ви, сир Дънкан. Още преди да ви срещна. Когато ви видях на пътя, веднага познах лицето ви. Все едно видях стар приятел.

Дънк изпита изключително странното чувство, че всичко това вече му се е случвало. „Каза, че ме бил сънувал. Моите сънища не са като твоите, сир Дънкан. Моите са истински.“

— Сънували сте ме? — каза той с надебелял от виното език. — Що за сън е било?

— Ами... — отвърна Цигуларя. — Сънувах ви в бяло от глава до пети, с дълъг светъл плащ, спускащ се от тези широки рамене. Бяхте Бял меч, сир, заклет брат от Кралската гвардия, най-великият рицар в Седемте кралства, чиято единствена цел в живота е да защитава краля си и да му служи. — Постави ръка на рамото на Дънк. — Вие сте сънували същия сън, знам го.

Вярно беше. Наистина го беше сънувал. „Първия път, когато старецът ми даде да държа меча му.“

— Всяко момче си мечтае да служи в Кралската гвардия.

— Но само седмина биват удостоени да носят белия плащ. Би ли ви харесало да сте сред тях?

— Аз? — Дънк се освободи от ръката на лордчето, която бе започнала да мачка рамото му. — Може би. Или може би не.

Рицарите от Кралската гвардия служеха до края на живота си и се заклеваха да не вземат жена и да нямат земи. „Може някой ден отново да намеря Тансел. Защо пък да се отказвам от жена и синове?“

— Няма значение какво си мечтая. Единствено кралят може да избира рицарите от Кралската гвардия.

— В такъв случай май ще ми се наложи да взема трона. Макар че с много по-голямо удоволствие бих се заел да ви науча да свирите на цигулка.

— Вие сте пиан.

„Присмял се хърбав на щърбав.“

— Възхитително пиан. Виното прави всяко нещо възможно, сир Дънкан. Мисля, че бялото ще ви отива, но ако цветът не ви допада, може би ще предпочетете да станете лорд?

Дънк се изсмя в лицето му.

— Не, по-скоро ще си отгледам големи сини криле и ще полетя. И двете неща са еднакво вероятни.

— А сега ме поднасяте. Един истински рицар никога не бива да поднася своя крал. — Цигуларя изглеждаше засегнат. — Надявам се да повярвате повече в думите ми, когато видите излюпването на дракона.

— Да се излюпи? Жив дракон? Какво, тук ли?

— Сънувах го. Този бял замък, вас, дракон, излюпващ се от яйце. Сънувах всичко, точно както навремето сънувах как един от братята ми лежи мъртъв. Бяха на дванайсет, а аз само на седем, така че ми се надсмиваха, а после умряха. Сега съм на двайсет и две и вярвам на сънищата си.

Дънк си спомни друг турнир, как беше вървял през мекия пролетен дъжд с друг млад принц. „Сънувах вас и мъртъв дракон — беше му казал братът на Ег Дерон. — Невероятен звяр, огромен, с толкова големи криле, че можеха да покрият цялата тази ливада. Беше паднал върху вас, но вие бяхте жив, а драконът беше мъртъв.“ Така и беше, горкият Белор. Сънищата са коварен терен за градеж.

— Както кажете, милорд — отвърна Дънк на Цигуларя. — Моля да ме извините.

— Къде отивате, сир?

— Да си легна, сир. Пиан съм като куче.

— Бъдете моето куче, сир. Нощта е изпълнена с обещания. Можем да повием заедно и да събудим боговете.

— Какво искате от мен?

— Меча ви. Ще ви направя свой човек и ще ви издигна високо. Моите сънища не лъжат, сир Дънкан. Ще сложите онова бяло наметало, а аз трябва да получа драконовото яйце. *Трябва*, сънищата ми го показаха съвсем ясно. Може би яйцето ще се излюпи или...

Зад тях някой отвори с трясък вратата.

— Ето го, милорд!

Двама стражници излязоха на покрива. Лорд Гормън Пийк ги следваше по петите.

— Горми — провлачено рече Цигуларя. — Какво търсите в спалнята ми, милорд?

— Това е покрив, сир, а вие сте изпили прекалено много вино. — Лорд Гормън рязко даде знак и стражниците пристъпиха напред. — Позволете да ви изпратя до леглото. Бъдете така добър да си спомните, че утре сте на турнир. Кирби Пим може да се окаже опасен противник.

— Надявах се да се изправя срещу добрия сир Дънкан.

Пийк изгледа недружелюбно Дънк.

— Може би по-късно. За пръв противник ви се падна сир Кирби Пим.

— В такъв случай Пим трябва да падне! Както и всички други! Тайнственият рицар побеждава всички претенденти и чудото танцува след него. — Един от стражниците го хвана за ръката. — Сир Дънкан, както изглежда, налага се да се разделим — извика той, докато го отвеждаха надолу по стълбите.

На покрива с Дънк остана единствено лорд Гормън.

— Странстващ рицар — изръмжа той. — Майка ти казвала ли ти е никога да не си пъхаш ръката в пастта на дракона?

— Не познавам майка си, милорд.

— Това обяснява нещата. Какво ви обеща той?

— Да ме направи лорд. Бял плащ. Големи сини криле.

— А ето го *мое*то обещание. Три стъпки студена стомана в корема ти, ако споменеш и дума за случилото се тук.

Дънк тръсна глава, за да я проясни. Като че ли не му помогна особено. Преви се на две и повърна.

Част от повръщаното оплиска ботушите на Пийк и лордът изруга.

— Странстващи рицари — възкликна той отвратено. — Нямаме място тук. Никой истински рицар няма да прояви такава наглост да дойде неканен, но вие, отрепки такива...

— Ние не сме желани никъде и се появяваме навсякъде, милорд.

От виното Дънк беше станал дързък, в противен случай щеше да си държи езика зад зъбите. Избърса уста с опакото на дланта си.

— Гледайте да запомните какво ви казах, сир. Ще си изпатите, ако не го направите.

Лорд Пийк изтръска повърнатото от ботуша си и се махна. Дънк отново се опря на парапета и се запита кой е по-побъркан, лорд Гормън или Цигуларя.

Когато успя да се върне в залата, от другарите му беше останал единствено Мейнард Слива.

— Имаше ли брашно по циците й, когато й свалихте бельото? — поинтересува се той.

Дънк поклати глава, наля си вино, опита го и реши, че е пил предостатъчно.

Стюардите на Бътъруел бяха намерили стаи в замъка за лордовете и съпругите им, както и легла в казармите за свитата им. Останалите гости можеха да избират между сламеник в мазето или място под западните стени, където да вдигнат шатрите си. Скромната брезентова палатка, която Дънк бе купил в Каменна септа, не беше шатра, но поне го пазеше от дъжда и слънцето. Някои от съседите му още бяха будни и копринените стени на шатрите им светеха като цветни фенери в нощта. От една синя шатра, покрита със слънчогледи, се носеше смях, а от друга в бяло и пурпурно се чуваше страстно пъшкане и стонове. Ег беше вдигнал палатката на известно разстояние от останалите. Майстер и двата коня бяха спънати наблизко, а оръжието и доспехите на Дънк бяха грижливо подпрени на стената на замъка. Когато изпъзля в палатката, Дънк завари оръженосеца си да седи с кръстосани крака до една свещ. Взираше се в някаква книга и главата му лъщеше.

— От четене на свещи ще ослепееш. — Четенето си оставаше загадка за Дънк, макар че момчето се бе опитвало да го научи.

— Свещта ми трябва, за да виждам думите, сир.

— Искаш ли да те перна по ухото? Каква е тази книга? — Дънк видя ярки цветове на страницата и малки изрисувани щитове, криещи се сред буквите.

— Регистър на гербове, сир.

— Цигуларя ли търсиш? Няма да го намериш. В тези регистри не влизат странстващи рицари, а само лордове и шампиони.

— Не търся него. Видях други гербове в двора... Лорд Съндърленд е тук, сир. На герба му има глави на три бледи дами на зелено и синьо поле.

— Сестриник? Наистина ли? — Три сестри бяха острови в Захапката. Дънк беше чувал септоните да казват, че всички там тънели в грях и алчност. Систъртън беше най-прословутото свърталище на контрабандисти в цял Вестерос. — Доста път е изминал. Сигурно е роднина на новата невяста на Бътъруел.

— Не е, сир.

— Тогава е дошъл за пира. На Три сестри нагъват само риба, нали? На човек му идва до гуша от риба. Успя ли да се наядеш? Донесох ти половин петел и малко сирене.

Дънк затършува в джоба на плаща си.

— Нагостиха ни с ребра, сир. — Ег беше забил нос в книгата. — Лорд Съндърленд се е сражавал за Черния дракон, сир.

— Като стария сир Юстас ли? Той не беше чак толкова лош, нали?

— Не, сир — рече Ег. — Но...

— Видях драконовото яйце. — Дънк скъта храната при сухарите и соленото говеждо. — Беше предимно червено. Лорд Блъдрейвън има ли свое яйце?

Ег свали книгата.

— Защо да има? Той е от по-долен произход.

— Той е копеле, а не от по-долен произход. — Блъдрейвън беше роден от погрешната страна на одеялото, но беше благородник и по бащина, и по майчина линия. Дънк тъкмо се канеше да разкаже на Ег какво беше подслушал, когато забеляза лицето на момчето. — Какво е станало с устната ти?

— Сбиване, сир.

— Дай да видя.

— Не тече много кръв. Промих я с малко вино.

— С кого си се бил?

— С някои от другите скуайъри, сир. Те казаха...

— Няма значение какво са казали скуайърите. Аз какво ти казах?

— Да си държа езика зад зъбите и да не създавам неприятности.

— Момчето докосна сцепената си устна. — Само че те нарекоха баща ми *братоубиец*.

„И той е точно такъв, момко, макар да не мисля, че го е направил нарочно.“ Най-малко петдесет пъти бе казвал на Ег да не приема такива думи присърце. „Знаеш истината. Това е достатъчно.“ Бяха чували подобни приказки и преди по пивници и таверни, както и около лагерни огньове в гората. Цялото кралство знаеше, че боздуганът на принц Мекар е поразил брат му Белор Копиетрошача на Ашфордски лъг. Мълвите за заговори си бяха напълно очаквани.

— Ако са знаели, че принц Мекар ти е баща, никога не биха казали подобно нещо. — „Щяха да говорят зад гърба ти, но никога пред теб.“ — А *ти* какво каза на скуайърите, вместо да си държиш езика зад зъбите?

Ег изглеждаше смутен.

— Че смъртта на принц Белор е била просто нещастен случай. Но когато казах, че принц Мекар е обичал брат си Белор, скуайърът на лорд Адам каза, че го е обичал до смърт, а скуайърът на лорд Малор добави, че смятал да обича брат си Ерис по същия начин. Тогава го ударих. И то доста добре.

— И аз би трябвало да те ударя доста добре. Подуто ухо ще отива на устната ти. Баща ти би направил същото, ако беше тук. Да не си мислиш, че принц Мекар се нуждае от защитата на някакво си момченце? Какво ти каза той, когато те изпрати с мен?

— Да ви служи вярно като скуайър и да не бягам от никакви задачи и трудности.

— И какво още?

— Да се подчинявам на кралските закони, на правилата на рицарството и на вас.

— И още?

— Да си бръсна или боядисвам косата — с явна неохота отвърна момчето. — И да не казвам на никого истинското си име.

Дънк кимна.

— Колко вино беше изпило онова момче?

— Пиеше ечемичена бира.

— Сега виждаш ли? Говорила е ечемичената бира. Думите са вятър, Ег. Просто ги остави да минат покрай теб.

— Някои думи са вятър. — Момчето беше ако не друго, то поне упорито. — А други са измяна. Това е турнир на предатели, сир.

— Какво, всички ли са предатели? — Дънк поклати глава. — Дори да е вярно, всичко това е било много отдавна. Черния дракон е мъртъв, а онези, които са се били за него, са избягали или са получили прошка. Освен това не е вярно. Синовете на лорд Бътъруел са се сражавали и на двете страни.

— Това го прави *половин* предател, сир.

— Преди шестнайсет години. — Размекващото въздействие на виното беше отминало; Дънк беше ядосан и почти трезвен. — Началникът на турнира е стюард на лорд Бътъруел, някой си Косгроув. Намери го и му кажи да ме включи в списъка. Не, чакай... не му казвай името ми. — Покрай толкова много лордове на едно място някой можеше да си спомни за сир Дънкан Високия от Ашфордски лъг. — Запиши ме като Рицарят на бесилото.

Простолюдието обичаше на турнир да се появи някой Тайнствен рицар.

Ег опипа подутата си устна.

— Рицарят на бесилото ли, сир?

— Заради щита.

— Да, но...

— Прави каквото ти казах. Чете достатъчно за тази нощ.

Дънк угаси свещта с палец и показалец.

Свирепото горещо слънце изгря неумолимо.

Вълни трептящ от жегата въздух се издигаха от белите стени на замъка. Въздухът миришеше на спечена земя и суха трева, не подухваше никакъв вятър и знамената в зелено, бяло и жълто висяха неподвижни от кулите.

Гръм бе неспокоен; Дънк рядко го беше виждал в подобно състояние. Жребецът тръскаше глава, докато Ег стягаше ремъците на седлото. Дори оголи големите си четвъртити зъби към момчето. „Много е горещо — помисли си Дънк. — Жегата е прекалено голяма и

за човек, и за животно.“ И в най-добрия случай един боен кон трудно може да се нарече кротко добиче. „И самата Майка щеше да е вкисната от подобна горещина.“

В центъра на двора съперниците започнаха нов тур. Сир Харберт яздеше златен кон в черна броня, украсена с червените и бели змии на дома Пейдж; сир Франклин бе на дорест със сиво копринено покривало, върху което бяха изрисувани двете кули на Фрей. Когато се сблъскаха, червено-бялата пика се прекърши на две, а синята се пръсна на трески, но и двамата рицари се задържаха в седлата. Зрителите на трибуната и стражите по стените на замъка ги приветстваха с викове, но кратки и лишени от ентузиазъм.

„Горещо е дори за викане. — Дънк изтри потта от челото си. — Както и за двубой. — В главата му сякаш бумтеше барабан. — Само да побежда този сблъсък и още един, и ще съм доволен.“

Рицарите обърнаха конете в края на арената и хвърлиха останките от пиките си. Чупеха вече четвърти чифт. „С три повече от необходимото.“ Дънк беше отлагал максимално обличането на бронята, но вече чувстваше как бельото му залепва за кожата под стоманата. „Има и по-лоши неща от това да плуваш в пот“ — каза си, като си спомни сражението на „Бялата лейди“, когато железните мъже се бяха изсипали на палубата. В края на онзи ден беше плувнал в кръв.

С нови пики в ръце Пейдж и Фрей отново пришпориха конете си. Изпод копитата се разхвърча суха земя. Трясъкът на счупените пики накара Дънк да се намръщи. „Снощи прекалих и с виното, и с храната.“ Имаше смътен спомен, че носеше невястата по стълбите и че се срещна с Джон Цигуларя на някакъв покрив. „Какво съм правил на покрив?“ Спомни си, че си говореха нещо за дракони, за драконови яйца или нещо подобно, но...

Надигналият се наполовина рев, наполовина стон го изтръгна от унеса му. Дънк видя златния кон да препуска без ездача си към края на арената; сир Харберт Пейдж се мъчеше да се претърколи на земята. „Още две двойки преди моя ред.“ Колкото по-скоро свалеше сир Утор от коня, толкова по-скоро щеше да свали доспехите, да пийне нещо студено и да си почине. Би трябвало да има най-малко един час преди да го извикат отново.

Пълният херолд на лорд Бътруел се качи на трибуната, за да извика следващата двойка съперници.

— Сир Аргрейв Непокорния — оповести той. — Рицар на Бавачката, на служба при лорд Бътъруел от Бели стени. Сир Глендън Цветята, Рицар на Женските върби. Излезте и докажете мъжеството си.

Вълна смях премина по трибуната.

Сир Аргрейв беше съсухрен жилав мъж с очукана сива броня, яхнал незащитен кон. Дънк беше виждал и преди такива като него; подобни мъже бяха яки като стари корени и си знаеха работата. Противникът му бе младият сир Глендън на дръгливата си кранта, с тежка ризница и железен полушлем без забрало. На щита му бе изрисуван огненият герб на баща му. „Трябва му броня и подходящ шлем — помисли си Дънк. — С такова снаряжение един удар в главата или гърдите може да го убие.“

Сир Глендън явно беше разярен от представянето. Завъртя гневно коня си и извика:

— Аз съм Глендън *Кълбото*, а не Глендън Цветята. Надсмивай ми се, и ще си изпатиш, херолде. Предупреждавам те, в мен тече кръвта на герой.

Херолдът не се принизи да му отговори, но протестите на младия рицар бяха посрещнати с още смях.

— Защо му се смеят? — зачуди се Дънк. — Да не би да е копеле? — „Цветя“ беше прозвище на копелетата на благородниците от Предела. — И какво беше онова за женските върби?

— Мога да разбера, сир — предложи Ег.

— Не. Не ни влиза в работата. Шлемът ми у теб ли е?

Сир Аргрейв и сир Глендън сведоха копия пред лорд и лейди Бътъруел. Дънк видя как лордът се навежда и шепне нещо в ухото на невестата. Момичето се разкиска.

— Да, сир.

Ег беше надянал провисналата си шапка, за да защити от слънцето очите си и бръснатата си глава. Дънк обичаше да се надсмива на момчето заради шапката, но този път му се искаше и той да има такава. По-добре сламена шапка, отколкото желязна на това слънце. Отметна косата от очите си, нахлупи шлема с две ръце и закопча ремъка. Подплатата вонеше на стара пот и той усещаше цялото това желязо на врата и раменете си. Главата му продължаваше да тупти от снощното вино.

— Сир — обади се Ег, — още не е късно да се откажете. Ако изгубите Гръм и доспехите си...

„Ще бъде свършено с мен като рицар.“

— Защо трябва да губя? — остро попита Дънк. Сир Аргрейв и сир Глендън бяха заели позиции в противоположните краища на арената. — Не е като да се изправам срещу Смеещата се буря. Има ли тук рицар, който би ми създал неприятности?

— Почти всички, сир.

— Дължа ти един по ухото за това. Сир Утор е десет пъти по-стар от мен и два пъти по-дребен.

Сир Аргрейв свали забралото си. Сир Глендън нямаше какво да сваля.

— Не сте участвали в конен двубой от Ашфордски лъг, сир.

„Безочливо момче.“

— Но тренирах. — Не толкова всеотдайно, колкото би могъл, разбира се. Когато му се даваше възможност, препускаше срещу стълбове с мишени или обръчи. И понякога нареждаше на Ег да се качи на някое дърво и да провеси щит или буре, за да се упражнява върху тях.

— По-добър сте с меч, отколкото с копие — каза Ег. — А с брадва или боздуган малцина могат да съперничат на силата ви.

Думите му бяха достатъчно верни, за да раздразнят Дънк още повече.

— Тук няма състезания с мечове или боздугани — посочи той, докато синът на Огненото кълбо и сир Аргрейв Непокорния започнаха да набират скорост. — Иди да ми донесеш щита.

Ег направи физиономия и тръгна за щита.

Копието на сир Аргрейв улучи щита на сир Глендън и отскочи, оставяйки вдлъбнатина в кометата. Накрайникът на Кълбото обаче попадна точно в центъра на нагръдника на противника с такава сила, че скъса ремъците на седлото. Рицар и седло се затъркаляха в прахта. Дънк бе впечатлен. „Момчето се бие почти толкова добре, колкото и говори.“ Запита се дали това ще накара останалите да престанат да му се смеят.

Тръбата зарева с такава сила, че Дънк трепна. Херолдът отново се качи на подиума и извика:

— Сир Джофри от дома Касуел, лорд на Битърбридж и Защитник на Бродовете. Сир Кайл Котака от Мъгливо тресавище. Излезте и докажете мъжеството си.

Доспехите на сир Кайл бяха добри, но стари и износени, с много вдлъбнатини и драскотини.

— Майката прояви милост към мен, сир Дънкан — каза той на Дънк и Ег, докато излизаше на арената. — Изправлям се срещу лорд Касуел, точно онзи, заради когото дойдох.

Ако наоколо имаше някой, който се чувстваше по-зле от Дънк, това несъмнено беше лорд Касуел. Снощи се беше напил до безпаметство.

— Чудно ми е как се държи в седлото след снощния пир — отбеляза Дънк. — Победата е ваша, сир.

— О, не. — Сир Кайл се усмихна копринено. — Котаракът, който си иска паничката сметана, трябва да знае кога да мърка и кога да си показва ноктите, сир Дънкан. Ако копието на негово благородие перне съвсем леко щита ми, ще се търкулна на земята. После, когато му поднасям коня и доспехите си, ще го поздравя колко силен е станал, откакто направих първия му меч. Това ще го накара да си спомни за мен и преди денят да е свършил, ще съм отново човек на Касуел и рицар на Битърбридж.

„В това няма никаква чест“ — едва не каза Дънк, но успя да си прехапе езика навреме. Сир Кайл нямаше да е първият странстващ рицар, заменил честта срещу топло място до огъня.

— Както кажете — промърмори той. — Желая ви успех. Или неуспех, ако предпочитате.

Лорд Джофри Касуел беше хърбав двайсетгодишен младеж, макар че трябваше да се признае, че изглеждаше доста по-внушително в доспехи, отколкото снощи, когато спеше с лице в локва вино. На щита му бе изрисуван жълт кентавър, опънал дълъг лък. Същият кентавър украсяваше бялото копринено наметало на коня и блестеше в златисто на върха на шлема му. „Човек с кентавър на герба би трябвало да язди по-добре от това.“ Дънк не знаеше колко е добър сир Кайл с копието, но ако се съдеше по начина, по който седеше на коня си, лорд Касуел можеше да бъде изхвърлен от седлото и с едно кихване. „На Котака ще му е достатъчно само да профучи покрай него, за да го събори.“

Ег държеше юздата на Гръм, докато Дънк се качваше тромаво на високото твърдо седло. Докато седеше и чакаше, усещаше погледите на множеството върху себе си. „Чудят се дали големият странстващ рицар го бива за нещо.“ Дънк сам се запита същото. Скоро щеше да разбере.

Котака от Мъгливо тресавище удържа на думата си. Копието на лорд Касуел шареше във всички посоки, сир Кайл също не се беше прицелил добре. Нито един от двамата не успя да препусне по-бързо от тръс. Въпреки това Котака се катурна на земята, когато найкрайникът на лорд Джофри по една случайност намери рамото му. „Аз пък си мислех, че всички котки падат винаги на крака“ — каза си Дънк, докато странстващият рицар се търкаляше в пръстта. Лицето на лорд Касуел си остана безизразно. А когато обърна коня си в края на арената, замушка въздуха с копието си, сякаш току-що бе свалил от седлото Лео Дългия трън или Смеещата се буря. Котака свали шлема си и тръгна да гони коня си.

— Щитът — каза Дънк на Ег.

Момчето му подаде щита. Дънк пхна ръка в ремъка и хвана здраво дръжката. Тежестта на ромбоидния щит вдъхваше увереност, макар че дължината му го правеше малко неудобен, а гледката на обесения го изпълваше с безпокойство. „Този щит носи нещастие.“ Дънк реши да даде да го изрисуват при първия удобен случай. „Нека Воинът ми даде плавен ход и бърза победа“ — замоли се той, докато херолдът на Бътруел се катереше за пореден път по стъпалата.

— Сир Утор Ъндърлийф — извън гласът му. — Рицарят на бесилото. Излезте и докажете мъжеството си.

— Внимавайте, сир — предупреди Ег, докато подаваше на Дънк турнирната пика — стесняващ се дървен прът с дължина дванайсет стъпки, завършващ със заоблен железен найкрайник във формата на стиснат юмрук. — Другите скуайъри казват, че сир Утор имал добро седло. И че бил бърз.

— Бърз? — изсумтя пренебрежително Дънк. — Та той има охлюв на щита. Колко бърз може да е?

Смуши Гръм и бавно подкара коня напред, с вдигната пика. „Една победа и сме на чисто. При две излизаме напред. А две не са чак толкова недостижими, особено при компания като тази.“ Най-малкото му беше провървяло в жребия. Като едното нищо можеше да му се

падне Стария вол, сир Кирби Пим или някой друг местен герой. Дънк се запита дали началникът на турнира нарочно не е уредил странстващите рицари да се бият помежду си, така че никое лордче да не понесе позора от загубата от някой от тях на първия рунд. „Няма значение. Всичко по реда си, както винаги казваше старецът. Сир Утор е единствената ми грижа в момента.“

Срещнаха се под трибуната, където лорд и лейди Бътъруел седяха на възглавничките си в сянката на белите стени. Лорд Фрей беше до тях и дундуркаше сопотивия си син на коляното си. Подредени в редица слугинчета им вееха, но въпреки това туниката от дамаска на лорд Бътъруел беше спетна под мишниците, а косата на милейди висеше влажна от потта. Определено ѝ беше горещо, скучно и неудобно, но когато видя Дънк, така изпъчи гърди, че той се изчерви под шлема си. Дънк сведе копието си към нея и лорд съпруга ѝ. Сир Утор направи същото. Лорд Бътъруел им пожела добър сблъсък. Жена му показа езичето си.

Време беше. Дънк се върна в тръс в южния край на арената. Противникът му също зае позиция на осемдесет стъпки от него. Сивият му жребец беше по-дребен от Гръм, но по-млад и по-буен. Сир Утор носеше зелена емайлирана броня и сребриста ризница. Зелени и сиви ленти се спускаха от заобления му шлем, а на зеления му щит беше изрисуван сребърен охлюв. „Добри доспехи и добър кон означават добър откуп, ако успея да го сваля.“

Тръбата изсвири.

Гръм потегли напред в бавен тръс. Дънк премести пиката си отляво и я насочи напред, така че минаваше над главата на коня и дървената бариера между него и противника. Щитът защитаваше лявата половина на тялото му. Той се приведе напред и стегна колене, докато Гръм набираше скорост. „Ние сме едно. Човек, кон, копие. Звяр от кръв, дърво и желязо.“

Сир Утор препускаше с все сили и под копитата на жребеца му се вдигаха облаци прах. Когато между тях останаха четирийсет стъпки, Дънк пришпори Гръм в галоп и насочи върха на пиката право в сребърния охлюв. Навъсеното слънце, прахта, жегата, замъкът, лорд Бътъруел и невястата му, Цигуларя и сир Мейнард, рицари, скуайъри, коняри, простолюдие — всичко това изчезна. Гръм се носеше напред. Охлювът летеше към тях, ставаше все по-голям с всяка крачка на

дългите сиви крака... но пред него се носеше пиката на сир Утор с железния си юмрук. „Щитът ми е як; щитът ще поеме удара. Единствено охлювът е от значение. Ударя ли охлюва, двубоят е мой.“

Когато помежду им оставаха десет стъпки, сир Утор измести върха на пиката си нагоре.

Тряс! — иззвъня в ушите на Дънк, когато пиката му удари. Усети сблъсъка в ръката и рамото си, но така и не видя как пиката улучва целта си. Железният юмрук на Утор се стовари право между очите му с цялата сила на мъжа и коня зад него.

Когато дойде на себе си, Дънк лежеше по гръб, вперил поглед в арките на сводест таван. За момент не можеше да разбере къде се намира, нито как се е озовал на това място. В главата му отекваха гласове и се носеха лица — старият сир Арлън, Тансел, Бенис, Червената вдовица, Белор Копиетрошача, Ерион Блестящия принц, побърканата тъжна лейди Вейт. И изведнъж си спомни двубоя — жегата, охлюва, летящия към него железен юмрук. Изстена и се надигна на лакът. От движението главата му затуптя като някакъв чудовищен боен барабан.

Поне и двете му очи като че ли виждаха. Не напипа и дупка в челото, което също беше добре. Установи, че се намира в някакво мазе, а около него има бъчви с вино и ейл. „Тук поне е прохладно — помисли си той. — И пиенето е налице.“ Усети вкуса на кръв в устата си. Ако си беше прехапал езика, щеше да е толкова ням, колкото и тъп.

— Добрутру — изграчи той, колкото да чуе гласа си. Думите отекнаха от тавана. Дънк се опита да се надигне, но от усилието таванът над него се завъртя.

— Леко, леко — разнесе се треперещ глас недалеч.

До леглото се появи прегърбен старец, облечен в роба, сива като дългата му коса. На врата му имаше верига на майстер от различни метали. Лицето му бе старо и набраздено, с дълбоки бръчки от двете страни на подобния на клюн нос.

— Лежи мирно и дай да ти погледна очите.

Старецът надникна в лявото око на Дънк, а после и в дясното, като ги отваряше с палец и показалец.

— Боли ме главата.

Майстерът изсумтя.

— Благодарете се, че е още на раменете ви, сир. Ето, това може да ви помогне донякъде. Пийте.

Дънк се насили да изпие до последната глътка противната течност и някак успя да не я изплюе.

— Турнирът — каза той, докато бършеше уста с опакото на дланта си. — Кажете ми. Какво стана?

— Същата глупост като при всеки подобен случай. Мъже се свалят един друг от конете си с пръчки. Племенникът на лорд Смолууд счупи китка, а кракът на сир Еден Рисли беше смазан под коня му, но засега няма убити. Макар да имах опасения за вас, сир.

— Значи съм бил свален?

Още се чувстваше като натъпкан с вълна, иначе никога не би задал такъв тъп въпрос. Съжали за думите веднага щом ги изрече.

— С такъв трясък, че разтресохте и най-високите бастиони. Онези, които бяха заложили на вас, направо обезумяха, а и скуайърът ви не е на себе си. Още щеше да седи до вас, ако не го бях изгонил. Не искам деца да ми се мотаят в краката. Напомних му за задължението му.

Дънк откри, че се нуждае от напомняне.

— Какво задължение?

— Конят ви, сир. Доспехите и оръжието.

— Да. — Дънк си спомни. Момчето беше добър скуайър и знаеше какво се изисква от него. „Изгубих меча на стареца и бронята, която ми изкова Пейт Стоманата.“

— Музикалният ви приятел също питаше за вас. Каза ми да направя всичко по силите си. Изхвърлих и него.

— Откога се грижите за мен? — Дънк сви пръстите на дясната си ръка. Всички като че ли работеха. „Само главата ме боли, а сир Арлън казваше, че и така или иначе не я използвам често.“

— Четири часа, ако се вярва на слънчевия часовник.

Четири часа не беше толкова зле. Беше чувал история за рицар, получил такъв удар, че проспал четирийсет години и когато се събудил, открил, че е стар и съсухрен.

— Знаете ли дали сир Утор е спечелил втория си двубой?

Можеше пък Охлюва да спечели турнира. Поражението нямаше да е толкова унижително за Дънк, ако можеше да си каже, че е изгубил

от най-добрия рицар на арената.

— Онзи ли? Определено спечели. Срещу сир Адам Фрей, братовчед на булката и обещаващ млад воин. Нейно благородие припадна, когато сир Адам рухна на земята. Наложил се да бъде отведена в покоите ѝ.

Дънк се изправи с мъка и се олюля, но майстерът му помогна да се задържи на крака.

— Къде са ми дрехите? Трябва да вървя. Аз... трябва да... да...

— Щом не си спомняте, значи не е толкова спешно. — Майстерът махна раздражено с ръка. — Бих ви посъветвал да избягвате тежка храна, силни напитки и нови удари между очите... но отдавна съм научил, че рицарите са глухи за здравия разум. Хайде, вървете. Имам да се погрижа и за други глупаци.

Когато излезе навън, Дънк зърна ястреб, описващ широки кръгове в яркосиньото небе. Завидя му. На изток се бяха събрали няколко облака, мрачни като настроението му. Докато вървеше към арената, слънцето блъскаше главата му като чук по наковалня. Земята сякаш се движеше под краката му... или може би просто той се олюляваше. „Трябваше да послушам Ег.“

Бавно прекосил външния двор, като заобикаляше тълпата. На арената пухкавият лорд Алин Кокшоу, последната победа на младия Глендън Кълбото, куцаше между двама скуайъри. Трети скуайър държеше шлема му, чиито горди пера бяха счупени.

— Сир Джон Цигуларя — извика херолдът. — Сир Франклин от дома Фрей, рицар на Близнаците, заклет меч на лорда на Бродовете. Излезте и докажете мъжеството си.

На Дънк му оставаше само да стои и да гледа как големият черен кон на Цигуларя излиза на арената, покрит с развяваща се синя коприна със златни мечове и цигулки. Нагръдникът на сир Джон също беше покрит със син емайл, също и наколенниците, налакътниците, набедрениците и предпазителят на шията. Ризницата отдолу беше позлатена. Сир Франклин яздеше пъстър сив кон с развята сребриста грива, в тон със сивото на коприната и сребристото на доспехите. На щита, върху туниката върху бронята и наметката на коня бяха изрисувани кулите близнаци на Фрей. Двамата се сблъскаха и отново

препуснаха един срещу друг. Дънк гледаше, но не видя нищо. „Дънк идиот, тъп като мармот — ругаеше се той. — Имаше охлюв на щита. Как можа да изгубиш от човек с охлюв на щита?“

Около него се надигнаха приветствени възгласи. Дънк вдигна очи и видя, че Франклин Фрей е паднал. Цигуларя се беше спешил, за да помогне на противника си да стане. „Той е с една крачка по-близо до драконовото яйце — помисли си Дънк. — А аз къде съм?“ Докато приближаваше задната врата, попадна на групата джуджета от снощния пир. Готвеха се да си заминават. Впрягаха понита в дървената си свиня на колела и във втора каруца с по-обикновен вид. Видя, че са общо шест, всяко по-дребно и по-недъгаво от предишното. Някои може да бяха и деца, но всички бяха толкова дребни, че трудно можеше да определи със сигурност. На дневна светлина, облечени в бричове от конска кожа и с груби наметала с качулки, не изглеждаха така смешно, както в пъстрите си дрехи снощи.

— Добро ви утро — поздрави Дънк от учтивост. — За път ли се стягате? На изток се събират облаци, може да завали.

В отговор получи единствено кръвнишки поглед от най-противното джудже. „Него ли измъкнах снощи от леглото на лейди Бътъруел?“ Отблизо дребосъкът миришеше на клозет. Само един полъх от него беше достатъчен Дънк да ускори крачка.

Прекосяването на Млекарницата сякаш му отне толкова време, за колкото двамата с Ег прекосиха пясъците на Дорн. Придържаше се към стената и от време на време се облягаше на нея. Всеки път, когато завърташе глава, започваше да му се вие свят. „Нещо за пиене — помисли си Дънк. — Трябва ми глътка вода, иначе ще падна.“

Едно минаващо конярче му каза къде да намери най-близкия кладенец. Там Дънк откри Кайл Котака, който тихо разговаряше с Менард Слива. Раменете на сир Кайл бяха отпуснати безрадостно, но при приближаването на Дънк той се оживи.

— Сир Дънкан? Чухме, че сте мъртъв или умираете.

Дънк разтърка слепоочията си.

— Де да бях.

— Много добре знам как се чувствате — въздъхна сир Кайл. — Лорд Касуел не ме позна. Когато му казах как съм изработил първия му меч, той ме зяпна, сякаш съм си изгубил ума. Каза, че в Битърбридж нямало място за кекави рицари като мен. — Котака се

изсмя горчиво. — Обаче взе доспехите и оръжието ми. А също и коня. Какво ще правя сега?

Дънк не знаеше какво да му отговори. Дори свободният ездач се нуждае от кон, а наемникът — от меч, който да продаде.

— Ще си намерите друг кон — каза Дънк, докато вадеше кофата от кладенеца. — Седемте кралства са пълни с коне. И ще намерите някой друг лорд, който да ви въоръжи. — Загреба вода с шепи и пи.

— Някой друг лорд. Да бе. Познавате ли такъв? Не съм млад и силен като вас. Нито пък толкова голям. Големите мъже винаги се търсят. Например лорд Бътъруел обича рицарите му да са едри. Погледнете го само онзи Том Хедъл. Видяхте ли го на турнира? Повали всички, които се изправиха срещу него. Е, Огненото кълбо направи същото. Както и Цигуларя. Искан ми се той да ме беше свалил от седлото. Отказва да взема откупи. Казва, че искал само драконово яйце... както и приятелството на повалените противници. Същински цвят на рицарството, моля ви се.

Мейнард Слива се изсмя.

— Цигулката на рицарството искате да кажете. Това момче ще засвири истинска буря и няма да е зле да сме се махнали, преди да се е разразила.

— Не взема откупи ли? — учуди се Дънк. — Доста галантен жест.

— Галантните жестове са лесни, когато кесията ти се пръска от злато — рече сир Мейнард. — Това е урок, ако имате ум да го научите, сир Дънкан. Не е късно да тръгвате.

— Да тръгвам? Къде?

Сир Мейнард сви рамене.

— Където и да е. Зимен хребет, Летен замък, Асшай при Сянката. Няма значение, стига да не е тук. Вземете коня и доспехите си и се измъкнете през задната порта. Никой няма да забележи. Охлюва е зает да мисли за следващия двубой, а останалите не откъсват очи от схватките.

За миг изкушението взе връх. Докато имаше оръжие и кон, Дънк щеше да си остане криво-ляво рицар. Без тях беше просто просяк. „Едър, но все пак просяк.“ Оръжието и доспехите му обаче вече принадлежаха на сир Утор. Както и Гръм. „По-добре просяк, отколкото крадец.“ Навремето беше и двете в Квартала на бълхите, когато

движеше с Плъшока, Рейф и Пудинга, но старецът го беше избавил от онзи живот. Знаеше какво би казал сир Арлън от Пенитрий на предложението на Слива. И тъй като сир Арлън бе мъртъв, Дънк го каза вместо него.

— Дори странстващият рицар има чест.

— Значи ще предпочетете да умрете с неопетнена чест, отколкото да живеете без нея? Спестете ми отговора си, знам какво ще кажете. Вземете момчето си и бягайте, рицарю обесник. Преди гербът ви да се превърне във ваша съдба.

Дънк настръхна.

— Откъде можете да знаете съдбата ми? Или може би сте я сънували като Джон Цигуларя? И какво знаете за Ег?

— Знам, че за яйцата е добре да стоят по-далеч от тигана — отвърна Слива. — Бели стени не е здравословно място за момчето.

— А вие как се представихте на двубоя, сир? — попита го Дънк.

— О, не рискувах да изляза на арената. Поличбите не бяха добри. Между другото, кой според вас ще спечели драконовото яйце?

„Не и аз“ — помисли си Дънк.

— Седемте сигурно знаят. Не и аз.

— Опитайте да предположите, сир. Все пак имате две очи.

Дънк се замисли за момент.

— Цигуларя?

— Много добре. Бихте ли обяснили защо мислите така?

— Просто... имам предчувствие.

— Аз също — рече Мейnard Слива. — Лошо предчувствие за всеки мъж или момче, които са достатъчно неразумни да се изпречат на пътя на Цигуларя.

Ег четкаше Гръм пред палатката, но погледът му беше отнесен някъде надалеч. „Момчето приема тежко загубата ми.“

— Достатъчно — извика му Дънк. — Още малко и Гръм ще стане плешив като теб.

— Сир? — Ег пусна четката. — Знаех си, че някакъв си тъп охлюв не може да ви убие, сир.

И го прегърна.

Дънк взе опърпаната му шапка и я нахлупи на собствената си глава.

— Майстерът каза, че си се измъкнал с доспехите ми.

Ег възмутено грабна шапката си.

— Почистих ризницата и излъсках наколенниците, налакътниците и нагръдника, сир, но шлемът ви е пукнат и вдлъбнат там, където удари крайникът на сир Утор. Ще трябва да го дадете на ковача да го изчука.

— Сир Утор да го дава за изчукване. Нали вече е негов. — „Няма кон, няма меч, няма броня. Може пък онези джуджета да се съгласят да ме включат в трупата си. Смешна картинка ще бъде — шест джуджета, налагащи великан със свински мехури.“ — Гръм също е негов. Ела. Ще му ги поднесем и ще му пожелаем успех в следващите двубои.

— Сега ли, сир? Нима няма да откупите Гръм?

— С какво, момко? С камъчета и овчи барабонки ли?

— Мислех си за това, сир. Ако успеете да заемете...

— Никой няма да ми вземе такава сума, Ег — прекъсна го Дънк. — А и защо да го прави? Кой съм аз? Едър глупак, който се наричаше рицар, докато някакъв охлюв с пръчка едва не му отнесе главата?

— Е, тогава можете да вземете Дъжд, сир. Аз отново ще яхна Майстер. Ще отидем в Летен замък. Там можете да постъпите на служба при баща ми. Конюшните му са пълни с коне. Можете да си изберете не само боен, но и ездитен.

Ег имаше най-добри намерения, но Дънк не можеше да се върне в Летен замък с подвита опашка. Не и по този начин, без пукната пара и бит, търсец служба, без дори да има меч, който да предложи.

— Момко — рече той, — много мило от твоя страна, но не искам трохи от масата на лорд баща ти, нито пък от конюшните му. Може би е време пътищата ни да се разделят.

Дънк винаги можеше да влезе в Градската стража на Ланиспорт или Староград — там харесваха едри мъже. „Блъскал съм си тиквата във всяка греда на всяка кръчма от Ланиспорт до Кралски чертог. Може пък да е време ръстът ми да ми спечели малко пари вместо цицини.“ Но стражниците нямаха скуайъри.

— Научих те на всичко, което мога, а то не е много. За теб ще е по-добре някой майстор на оръжието да поработи върху обучението ти. Някой свиреп стар рицар, който знае от кой край се държи копието.

— Не искам майстор на оръжието — отвърна Ег. — Искам вас. Ами ако използвам моя...

— Не. Никакви такива. Да не съм чул. Иди да вземеш оръжието ми. Ще ги предадем на сир Утор с моите поздравления. Трудните неща стават само по-трудни, като се отлагат.

Ег срита земята. Лицето му беше посърнало също като шапката.

— Слушам, сир. Както заповядате.

Отвън шатрата на сир Утор беше съвсем проста — голяма квадратна кутия от сиво-кафяв брезент, закрепен за земята с конопени въжета. Сребърен охлюв красеше централния стълб над дълго сиво знаме, но това бе единствената украса.

— Чакай тук — каза Дънк на Ег. Момчето държеше повода на Гръм. Големият кафяв боен кон беше натоварен с оръжието и доспехите на Дънк, в това число и с новия му стар щит. „Рицарят на бесилото. Ама че некадърен тайнствен рицар се оказах.“ — Няма да се бавя.

Приведе глава и се наведе, за да мине през входа.

Външният вид на шатрата го остави неподготвен за комфорта, който откри вътре. Земята под краката му беше застлана с мирски килими с ярки цветове. Пухеното легло беше покрито с меки възглавнички, а в един железен мангал горяха благовония.

Сир Утор седеше на масата. Пред него имаше купчина златни и сребърни монети и гарафа вино. Броеше парите със скуайъра си, непохватен момък горе-долу на възрастта на Дънк. От време на време Охлюва захапваше някоя монета или я оставяше настрана.

— Виждам, че имам още много да те уча, Уил — чу го да казва Дънк. — Тази монета е отчупена, а другата е рязана. А тази? — Между пръстите му затанцува златен дракон. — *Гледай* монетите, преди да ги вземеш. Ето, кажи ми какво виждаш.

Драконът полетя във въздуха. Уил се опита да го улови, но той отскочи от пръстите му и падна на земята. Скуайърът затърси монетата на четири крака. Накрая я намери и я завъртя два пъти между пръстите си.

— Тази е добра, милорд — рече той. — Има си дракон от едната страна и крал от другата...

Ъндърлийф хвърли поглед към Дънк.

— Обесения. Радвам се да видя, че мърдате, сир. Боях се, че съм ви убил. Ще бъдете ли така добър да обясните на моя скуайър естеството на драконите? Уил, дай монетата на сир Дънкан.

Дънк нямаше избор, освен да я вземе. „Свали ме от седлото, трябва ли да ме прави и на шут?“ Намръщи се, претегли монетата в ръка, огледа двете ѝ страни, захапа я.

— Златна е, не е чегъртана или рязана. И на тегло ми се вижда добре. Аз също бих я приел, милорд. Какво не ѝ е наред?

— Кралят.

Дънк се вгледа по-внимателно. Лицето на монетата беше младо, гладко избръснато, красиво. Крал Ерис беше брадат на монетите си, също като стария крал Егон. Крал Дерон, който беше управлявал между тях, бе гладко избръснат, но ликът не бе неговият. Монетата не изглеждаше достатъчно изтъркана, за да е изсечена преди Егон Недостойния. Дънк се намръщи към думата под главата. „Пет букви.“ Изглеждаха му еднакви с онези от другите дракони. ДЕРОН, пишеше там, но Дънк познаваше лицето на Дерон Добрия, а това не бе неговото. Когато се вгледа отново, видя нещо странно във формата на буквите. Не беше...

— *Демън* — изтърси той. — Тук пише *Демън*. Само че никога не е имало крал Демън, а само...

— Претендента. По време на бунта си Демън Блекфир изсече свои монети.

— Но въпреки това е злато — възрази Уил. — А щом е злато, драконът би трябвало да е добър като всички останали, милорд.

Охлюва го шамароса.

— Кретен. Да, злато е. Бунтовническо злато. Предателско злато. Да имаш подобна монета е измяна, а да я разменяш — двойна измяна. Трябва да я претопя. — Отново удари шамар на скуайъра. — Махай се от очите ми. Двамата с добрия рицар имаме да обсъждаме това-онова.

Уил побърза да се омете от шатрата.

— Заповядайте, седнете — любезно предложи сир Утор. — Желаете ли чаша вино?

В собствената си шатра Ъндърлийф изглеждаше съвсем различен.

„Охлювът се крие в черупката си“ — спомни си Дънк.

— Не, благодаря. — И подхвърли златната монета на сир Утор. „Предателско злато. Злато на Блекфир. Ег каза, че това е турнир на предатели, а аз не го послушах.“ Трябваше да се извини на момчето.

— Половин чаша — настоя Ъндърлийф. — Доколкото мога да преценя, имате нужда. — Напълни две чаши и подаде едната на Дънк. Без доспехите си приличаше повече на търговец, отколкото на рицар. — Дошли сте за откупа, предполагам.

— Точно така. — Дънк отпи от виното. Може би щеше да му помогне за ужасното главоболие. — Докарах коня си, както и оръжието и доспехите. Вземете ги, с моите поздравления.

Сир Утор се усмихна.

— И точно тук трябва да ви кажа, че се сражавахте доблестно.

Дънк се зачуди дали „доблестно“ не е любезен начин да кажеш „тромаво“.

— Много мило от ваша страна, но...

— Мисля, че не ме чухте правилно. Добри ми сир, ще бъде ли много дръзко от моя страна, ако ви попитам как станяхте рицар?

— Сир Арлън от Пенитрий ме намери в Квартала на бълхите да гоня прасета. Предишният му скуайър загинал на Червена трева и му трябваше човек, който да се грижи за коня му и да му чисти ризницата. Обеща да ме научи да боравя с меч и копие и как да яздя, ако постъпя на служба при него, и аз се съгласих.

— Очарователна история... макар че ако бях на ваше място, щях да пропусна онази част с прасетата. Бихте ли ми казали къде е сир Арлън сега?

— Умря. Погребах го.

— Разбирам. У дома в Пенитрий ли го откарахте?

— Не знаех къде се намира. — Дънк никога не бе виждал Пенитрий. Сир Арлън рядко говореше за него, както и Дънк не обичаше да говори за Квартала на бълхите. — Погребах го на западния склон на един хълм, за да може да гледа залезите.

Походният стол изскърца застрашително под тежестта му.

Сир Утор седна на мястото си.

— Имам си доспехи и по-добър кон от вашите. Какво да правя с някаква стара кранта и торба огънатата броня и ръждива ризница?

— Пейт Стоманата изработи тези доспехи — каза Дънк и в гласа му прозвуча гняв. — Ег полагаше добри грижи за тях. По ризницата

ми няма нито едно петънце ръжда, а стоманата е добра и яка.

— Яка и тежка — оплака се сир Утор. — И твърде голяма за човек с нормални размери. Вие сте необичайно едър, Дънкан Високия. Колкото до коня ви, той е твърде стар за езда и твърде жилав, за да става за ядене.

— Гръм не е така млад, както беше навремето — призна Дънк. — И доспехите ми са големи, както казвате. Можете обаче да ги продадете. В Ланиспорт и Кралски чертог има много ковачи, които с радост ще ви освободят от този товар.

— Срещу една десета от стойността му — каза сир Утор. — И то само за да претопят метала и да го използват. Не. Трябва ми сладко сребро, а не старо желязо. Монети на кралството. И тъй, желаете ли да откупите снаряжението си, или не?

Дънк намръщено завъртя чашата в ръцете си. Беше от тежко сребро, с редица златни охлюви, инкрустирани по ръба. Виното също беше златисто и упоително на вкус.

— Ако желанията бяха риби, да, бих платил. С радост. Само че...

— ...нямате два елена, които да сключат рога.

— Ако... ако се съгласите да ми заемете коня и доспехите, мога да ви платя откупа по-късно. След като намеря парите.

Охлюва изглеждаше развеселен.

— И къде ще ги намерите, ако смея да попитам?

— Бих могъл да постъпя на служба при някой лорд или... — Трудно му беше да изговаря думите. Караха го да се чувства като просяк. — Може да минат няколко години, но ще ви платя. Кълна се.

— В честта ви на рицар?

Дънк се изчерви.

— Мога да поставя знака си на пергамент.

— Драскулка на странстващ рицар върху някакво си листче? — Сир Утор завъртя очи. — Ще става само за триене на задник и за нищо друго.

— Вие също сте странстващ рицар.

— А сега ме обиждате. Аз отивам там, където си поискам, и не служа на друг освен на себе си, това е вярно... но минаха много години, откакто за последен път съм спал под крайпътна ограда. Намирам хановете за много по-удобни. Аз съм *турнирен* рицар, най-добрият, когото ще срещнете някога.

— Най-добрият? — Арогантността му ядоса Дънк. — Смеещата се буря надали би се съгласил, сир. Нито Лео Дългия трън или Звяра от Бракън. На Ашфордски лъг никой не спомена охлюви. Как ще го обясните, щом сте толкова прочут турнирен шампион?

— Да сте ме чували да се наричам шампион? Това означава известност. По-скоро бих хванал шарка. Благодаря, но не. Да, ще спечеля следващия си двубой, но на финала ще падна. Бътъруел дава трийсет дракона за рицаря на второ място и това ми е достатъчно... наред с няколко добри откупа и дяловете от залозите. — Той посочи купчините сребърни елени и златни дракони на масата. — Изглеждате здрав момък, че и много едър. Размерът винаги впечатлява глупците, макар да не означава нищо на турнир. Уил успя да достигне залози три към едно срещу мен. Лорд Шони заложил пет към едно, глупакът му с глупак. — Взел един сребърен елен и го завъртя като пумпал с ловко движение на дългите си пръсти. — Сега е ред на Стария вол да се катурне. После на Рицарят на Женските върби, ако издържи дотогава. Предвид предпочитанията би трябвало да получи чудесни залози и срещу двамата. Простият народ обича селските си герои.

— Във вените на сир Глендън тече кръвта на герой — изтърси Дънк.

— О, надявам се да е така. Кръвта на герой лесно ще вдигне залога на две към едно. Ако беше курвенска кръв, нещата нямаше да са толкова розови. Сир Глендън при всеки удобен случай говори за баща си, но да сте го чували да споменава майка си? Има основателни причини да не го прави. Роден е от лагерна курва. Наричаха я Джени. Допреди Червена трева ѝ викаха Джени Петачето. В нощта преди битката изчука толкова мъже, че след това стана известна като Червената Джени. Огненото кълбо е минал през леглото ѝ преди това, не се съмнявам, но същото се отнася и за поне сто други мъже. Приятелят ни Глендън си въобразява твърде много, ако питате мен. А дори няма огненочервена коса.

„Кръвта на герой“ — помисли си Дънк.

— Но казва, че е рицар.

— О, това си е съвсем вярно. Момчето и сестра му израснали в един бардак на име „Женски върби“. След като Джени Петачето умряла, другите курви се грижели за тях и закърмили момчето с измислената от майка му приказка, че бил от смето на Огненото

кълбо. Един стар скуайър, който живеел наблизо, обучил момчето, доколкото може да се нарече обучение, в замяна на ейл и путки, но като обикновен оръженосец не можел да направи малкото копеле рицар. Преди половин година обаче няколко рицари случайно минали през бардака и някой си сир Морган Дънстейбъл на пияна глава харесал сестрата на сир Глендън. Оказало се обаче, че сестрата била все още девица, а Дънстейбъл нямал достатъчно пари, за да плати за цветчето ѝ. И пазарлъкът станал. Сир Морган обявил брат ѝ за рицар, направо в „Женски върби“ пред двацет свидетели, а след това сестричката го завела горе и му позволила да ѝ откъсне цветенцето. Та така.

Всеки рицар можеше да посвещава в рицарство. Когато беше скуайър на сир Арлън, Дънк бе чувал истории за мъже, спечелили рицарското звание с добри дела, заплахи или торба сребро, но никога с девствеността на сестра си.

— Това е просто някаква измислица — чу се да казва той. — Не може да е истина.

— Чух го от Кирби Пим, който твърди, че е бил свидетел на посвещаването. — Сир Утор сви рамене. — Син на герой, син на курва или двете, няма значение. Когато се изправи срещу мен, момчето ще падне.

— Жребият може да определи друг противник.

Сир Утор повдигна вежда.

— Косгроув обича среброто не по-малко от всеки друг. Гарантирам ви, първо ще ми се падне Стария вол, а после момчето. Готов ли сте да се обзаложим?

— Вече нямам какво да залагам.

Дънк не знаеше кое го разстройва повече — откритието, че Охлюва подкупва началника на игрите, за да си осигури желаните противници, или това, че е искал *него* за противник. Стана от стола.

— Казах онова, което дойдох да кажа. Конят и мечът ми са ваши, както и всичките ми доспехи.

Охлюва сплете пръсти.

— Може би има друг начин. Не сте абсолютно лишен от талант. Паднахте изключително живописно. — Зъбите на сир Утор лъснаха, когато се усмихна. — Ще ви заема жребеца и бронята... ако постъпите на служба при мен.

— На служба? — не разбра Дънк. — Каква служба? Имате си скуайър. Или ви е нужен гарнизон за някакъв замък?

— Можеше и да ми е нужен, ако имах замък. Честно казано, предпочитам добрите странноприемници. Поддръжката на замъците е твърде скъпа. Не, службата, която искам от вас, е да се изправите срещу мен на още няколко турнира. Двайсет ще са достатъчни. Можете да го направите, нали? Ще получавате една десета от печалбата ми и ви обещавам, че в бъдеще ще ви улучвам право в тези ваши широки гърди, а не в главата.

— Искате да пътувам с вас, за да ме свалите от седлото?

Сир Утор се изкиска с удоволствие.

— Вие сте такъв грабващ тип, че никой няма да повярва, че някакъв си дъртак със смъкнати рамене и охлюв на щита е в състояние да ви повали. — Той потърка брадичка. — Между другото, ще ви трябва нов герб. Вярно, обесеният човек изглежда достатъчно мрачно, но... е, той е *обесен*, нали? Мъртъв и победен. Нужно е нещо по-свирепо. Да речем, мечешка глава. Череп. Или още по-добре три черепа. Или набито на кол бебе. Трябва също да си пуснете дълга коса и брада. Колкото по-рошава и неподдържана, толкова по-добре. Тези турнирчета са много повече, отколкото си мислите. Със залозите, които получавам, ще можем да спечелим достатъчно, за да си купим драконово яйце преди...

— ... да стане известно, че съм в безнадеждно състояние ли? Изгубих доспехите си, а не честта. Ще получите Гръм и снаряжението ми, и нищо повече.

— Безполезно гордият свършва като просяк, сир. Може да ви се случи нещо много по-лошо от това да яздите с мен. Аз поне мога да ви науча едно-друго за конните двубои, от които в момента разбирате толкова, колкото свиня от кладенчова вода.

— Ще ме правите на глупак.

— Вече го направих. А дори глупаците трябва да ядат.

На Дънк му се прииска да изтрие с юмрук усмивката от лицето му.

— Сега разбирам защо имате охлюв на щита. Вие не сте истински рицар.

— Каза истинският тъпак. Наистина ли сте толкова сляп, че не виждате в каква опасност се намирате? — Сир Утор отмести чашата

си. — Знаете ли защо ви ударих точно там, където ви ударих, сир? — Той стана и докосна леко Дънк в средата на гърдите. — Удар с накрайник ето тук би ви свалил на земята с абсолютно същия успех. Главата е по-малка мишена, ударът е много по-труден... но и много вероятно да се окаже смъртоносен. Платиха ми, за да ви ударя там.

— Платили са ви? — Дънк се дръпна от него. — Какво искате да кажете?

— Шест дракона в аванс, плюс още четири, когато умрете. Мижава сума за живота на един рицар. Бъдете благодарен за това. Ако ми бяха предложили повече, можех да вкарам върха на копието си в окото ви.

На Дънк отново му се зави свят. „Защо му е на някой да плаща за смъртта ми? Не съм направил нищо лошо на никого в Бели стени.“ Никой не го мразеше повече от брата на Ег Ерион, а той бе в изгнание отвъд Тясното море.

— Кой ви плати?

— Един слуга донесе златото по изгрев-слънце, малко след като началникът на игрите определи двойките. Лицето му беше скрито под качулка и не каза името на господаря си.

— Но защо? — Дънк нищо не разбираше.

— Не го попитах. — Сир Утор отново напълни чашата си. — Мисля, че имате повече врагове, отколкото си давате сметка, сир Дънкан. А и как би могло да е иначе? Има хора, които биха ви посочили като причина за всичките ни несгоди.

Сякаш ледена ръка докосна сърцето на Дънк.

— Какво имате предвид?

Охлюва сви рамене.

— Може и да не съм бил на Ашфордски лъг, но си вадя хляба с двубои. Следя турнирите отдалеч също толкова ревностно, колкото майстерите наблюдават звездите. Зная, че един странстващ рицар е станал причина за Сблъсъка на седемте на Ашфордски лъг, довел до смъртта на Белор Копиетрошача от ръката на брат му Мекар. — Сир Утор отново седна и изпъна крака. — Принц Белор беше обичан. Принц Ерион също си имаше приятели. Приятели, които не са забравили причината за изгнанието му. Помислете си за предложението ми, сир. Охлювът може да оставя слюзеста диря след

себе си, но малко слуз няма как да навреди на човек... а ако танцуваш с дракони, трябва да очакваш да се изгориш.

Когато Дънк излезе от шатрата на Охлюва, денят изглеждаше доста по-мрачен. Облаците на изток бяха станали по-големи и по-черни, а слънцето клонеше към западния хоризонт и хвърляше дълги сенки по двора. Дънк видя, че скуайърът Уил преглежда краката на Гръм, и го попита:

— Къде е Ег?

— Плешивото момче ли? Откъде да знам? Избяга някъде.

„Не е можел да понесе да се сбогува с Гръм — помисли Дънк. — Сигурно е в палатката с книгите си.“

Само че не беше в палатката. Книгите си бяха там, събрани на спретната купчина до постелката на Ег, но от момчето нямаше и следа.

Нещо не беше наред. Усещаше го. Ег нямаше навика да се запилява някъде без разрешение.

Недалеч двама посивели войници пиеха ечемичена бира пред някакъв павилион на ивици.

— ... ами, майната му, веднъж ми е достатъчно — промърмори единият. — Тревата беше зелена, когато изгря слънцето, да... — Млъкна, когато другият го побутна, и едва сега забеляза Дънк. — Сир?

— Да сте виждали скуайъра ми? Наричат го Ег.

Мъжът почеса сивата четина под едното си ухо.

— Помня го. С по-малко коса от мен и с уста три пъти по-голяма от ръста му. Някои от другите момчета го поблъскаха малко, но това беше снощи. Оттогава не съм го зървал, сир.

— Подплашили са го — обади се другарят му.

Дънк го изгледа сурово.

— Ако се появи, кажете му да ме чака тук.

— Ясно, сир. Ще му кажем.

„Може просто да е отишъл да гледа турнира.“ Дънк тръгна към арената. Докато минаваше покрай конюшните, попадна на сир Глендън Кълбото, който четкаше хубава дореста кобила.

— Да сте виждали Ег?

— Изтича покрай мен преди малко. — Сир Глендън извади от джоба си морков и го тикна в муцуната на кобилата. — Харесва ли ви?

Лорд Костейн изпрати скуайъра си да я откупи, но му каза да си спести златото. Смятам да я задържа за себе си.

— Негово благородие няма да хареса това.

— Негово благородие каза, че съм нямал правото да си сложа огнено кълбо на щита. Че гербът ми трябвало да е горичка от женски върби. Негово благородие може да си го начука отзад.

Дънк не успя да сдържи усмивката си. И той самият се беше хранил на същата маса и се бе давил със същите противни ястия, поднасяни от такива като принц Ерион и сир Стефон Фосоуей. Изпитваше родство с наежения млад рицар. „Нищо чудно моята майка също да е била курва.“

— Колко коне спечелихте дотук?

Сир Глендън сви рамене.

— Изгубих им бройката. Мортимър Богс все още ми дължи своя. Каза, че по-скоро би изял кобилата си, отколкото да допусне да я яхне някакво си родено от курва копеле. И е порботил с чука върху доспехите си, преди да ми ги изпрати. Целите са в дупки. Предполагам, че ще изкарам нещо от метала. — Тонът му бе по-скоро тъжен, отколкото ядосан. — Имаше конюшня при... хана, в който отраснах. Работех там като момче и когато ми се отвореше възможност, измъквах конете навън, докато собствениците им бяха заети. Винаги съм бил добър с конете. Кранти, ездитни, състезателни, товарни, за оран, бойни — яздох ги всичките. Дори един дорнски пясъчен жребец. Един старец ме научи как да си правя сам копията. Мислех си, че ако покажа на всички колко съм добър, няма да имат друг избор, освен да ме признаят за син на баща си. Но те няма да го направят. Дори сега. Просто няма да го направят.

— Някои никога няма да го направят — каза му Дънк. — Каквото и да направите вие. Други обаче... не всички са еднакви. Срещал съм и свестни. — Замисли се за момент. — Когато турнирът приключи, смятам да продължа с Ег на север. Да постъпя на служба в Зимен хребет и да се сражавам за Старките срещу железните мъже. Можете да дойдете с нас.

Сир Арлън винаги бе казвал, че Северът е отделен свят. Едва ли някой там знаеше за Джени Петачето и Рицарят на Женските върби. „Никой няма да ти се смее там горе. Ще те познават само по мечата ти и ще те съдят единствено според заслугите ти.“

Сир Глендън го изгледа подозрително.

— Защо ми е да го правя? Да не искате да кажете, че трябва да бягам и да се крия?

— Не. Просто си помислих... два меча са по-добре от един. Пътищата не са така безопасни, както навремето.

— Това е вярно — с неохота отвърна младежът. — На баща ми обаче навремето било обещано място в Кралската гвардия. Смятам да спечеля белия плащ, който той така и не надянал.

„Имаш точно толкова шанс да наденеш белия плащ, колкото и аз — едва не каза Дънк. — Роден си от лагерна курва, а аз изпълзах от канавките на Квартала на бълхите. Кралете не обсипват с почести такива като теб и мен.“ Момъкът обаче нямаше да приеме добре тази истина и затова Дънк каза:

— Е, в такъв случай ви желая силна десница.

Не успя да направи и три крачки, когато сир Глендън го спря.

— Сир Дънкан, чакайте. Аз... не трябваше да съм толкова груб. Един рицар трябва да е вежлив, както казваше майка ми. — Момчето сякаш с мъка намираше думите. — Лорд Пийк дойде при мен след последния ми двубой. Предложи ми място в Звездно копие. Каза, че се надигала буря, каквато Вестерос не е виждал от цяло поколение, и че се нуждае от мечове и мъже, които да ги въртят. Верни мъже, които знаят как да се подчиняват.

Дънк едва повярва на ушите си. Гормън Пийк ясно беше изразил презрението си към странстващите рицари както по пътя, така и на покрива, но предложението беше наистина щедро.

— Пийк е важен лорд — предпазливо рече той, — но... но не мисля, че е човек, на когото бих се доверил.

— Не. — Момчето се изчерви. — Предложението му си имаше цена. Каза, че щял да ме вземе на служба... но първо трябвало да докажа верността си. Щял да се погрижи на следващия двубой да се изправя срещу приятеля му Цигуларя и поиска да се закълна, че ще изгубя.

Дънк му повярва. Знаеше, че би трябвало да е потресен, но кой знае защо, не беше.

— И какво му отговорихте?

— Казах, че може да не успея да изгубя от Цигуларя дори ако се опитам, че вече съм повалил далеч по-добри от него и че драконовото

яйце ще бъде мое преди денят да е свършил. — Кълбото се усмихна измъчено. — Не искаше да чуе точно този отговор. Нарече ме глупак и ми каза, че е по-добре да си отварям очите на четири. Каза, че Цигуларя имал много приятели, а аз нито един.

Дънк положи ръка на рамото му и го стисна.

— Имате поне един, сир. Двама, след като открия Ег.

Момъкът го погледна в очите и кимна.

— Хубаво е да разбереш, че все още има истински рицари.

Дънк за първи път успя да разгледа добре сир Томард Хедъл, докато търсеше Ег сред тълпата около арената. Едър и широкоплещест, с гръден кош като бъчва, зетят на лорд Бътъруел носеше черна броня върху варена кожа и пищен шлем, украсен като някакъв люспест, точещ лиги демон. Конят му беше с цяла педя по-висок от Гръм и явно много по-тежък — същинско чудовище, облечено в ризница. Тежестта на цялото това желязо го правеше бавен, така че Хедъл успя да препусне само в лек галоп по време на сблъсъка; това обаче не му попречи да се справи набързо със сир Кларънс Чарлтън. Докато изнасяха противника му на носилка, Хедъл свали демонския си шлем. Главата му беше голяма и плешива, брадата — черна и четвъртита. Червени пъпки покриваха бузите и врата му.

Дънк познаваше това лице. Хедъл бе рицарят, който го бе скастрил в спалнята, когато бе взел драконовото яйце да го разгледа — онзи с дълбокия глас, когото бе подслушал да разговаря с лорд Пийк.

Разбъркани фрази изникнаха в съзнанието му: „... просешки пир ни устройте... момчето син на баща си ли е... Горчивата стомана... мечове, които ни трябва... Стария млекар очакваше... момчето син на баща си ли е... уверявам ви, Блъдрейвън не спи... момчето син на баща си ли е?“

Загледа се към трибуната, като се питаше дали случайно Ег не е измъдрил да заеме полагащото му се място сред благородниците. Момчето обаче не се виждаше никакво. Бътъруел и Фрей също липсваха, макар че жената на Бътъруел все още беше на мястото си — изглеждаше отегчена и сякаш не я свърташе. Странно, помисли си Дънк. Това беше замъкът на Бътъруел, неговата сватба, а Фрей беше

бащата на булката. Турнирът беше организиран в тяхна чест. Къде можеше да са се дянали?

— Сир Утор Ъндърлийф — гръмко оповести херолдът. По лицето на Дънк плъзна сянка, сякаш слънцето бе затулено от облак. — Сир Теомор от дома Булвер, Стария вол, рицар на Черна корона. Излезте и докажете мъжеството си.

Стария вол бе страховита гледка в кървавочервените си доспехи и черните бичи рога на шлема. Трябваше му обаче помощта на як скуайър, за да се качи на коня си, а по начина, по който въртеше глава, докато яздеше, си личеше, че сир Мейнард е прав за окото му. Въпреки това той излезе на арената под бурни овации.

За Охлюва не можеше да се каже същото, макар че той несъмнено предпочиташе тъкмо това. При първото преминаване двамата рицари си нанесоха коси удари. При второто Стария вол счупи копието си в щита на сир Утор, а Охлюва не улучи. Същото стана и при третото засилване, но този път сир Утор се олюля, сякаш всеки момент щеше да падне. „Преструва се — осъзна Дънк. — Протака двубоя, за да си осигури по-тлъсти залози.“ Достатъчен му бе един поглед, за да види, че Уил не си губи времето и събира залозите за господаря си. Едва сега му хрумна, че би могъл да напълни и собствената си кесия с някоя и друга монета, заложена за Охлюва. „Дънк дръвника, тъп като стена на замък.“

Стария вол падна на петото засилване, съборен странично от крайника, който се плъзна покрай щита му и го удари в гърдите. При падането кракът му се оплете в стремето и конят го влачи четирийсет стъпки по арената, преди да успеят да го спрат. Дотичаха хора с носилка, за да го отнесат при майстера. Докато го отнасяха, закапаха първите капки дъжд и от тях дрехите на Булвер потъмняха. Дънк гледаше с безизразна физиономия. Мислеше си за Ег. „Ами ако тайният ми враг го е спипал?“ Изглеждаше толкова смислено, колкото и всичко друго. „Момчето не е виновно за нищо. Ако някой има да разчиства сметки с мен, не е Ег онзи, който трябва да отговаря.“

Сир Джон Цигуларя тъкмо обличаше доспехите за следващия двубой, когато Дънк го намери. Цели трима скуайъри се въртяха около него, затягаха ремъците на бронята и проверяваха сбруята на коня;

лорд Алин Кокшоу седеше наблизно, пиеше разрежено вино и изглеждаше насинен и раздразнен. Когато видя Дънк, лорд Алин се задави и разля вино по гърдите си.

— Как така още ходите? Охлюва направо ви строши главата.

— Пейт Стоманата ми изработи добър шлем, милорд. А и главата ми е корава като камък, както казваше сир Арлън. Или като дърво.

Цигуларя се разсмя.

— Не обръщайте внимание на Алин. Копелето на Огненото кълбо го събори от коня на дебелия му задник и затова е решил, че мрази всички странстващи рицари.

— Онова жалко пъпчиво създание не е син на Куентин Кълбото — настоя Алин Кокшоу. — Изобщо не трябваше да му се позволява да участва в турнира. Ако това беше моята сватба, щях да наредя да го нашибат с камшик за нахалството му.

— Че коя девица би се оженила за теб? — подметна сир Джон. — Освен това нахалството на Кълбото е много по-поносимо от твоето цупене. Сир Дънкан, случайно да сте приятел на Галтри Зеления? След малко трябва да го лиша от коня му.

Дънк не се съмняваше, че ще стане така.

— Не го познавам, милорд.

— Ще приемете ли чаша вино? Желаете ли малко хляб и маслини?

— Само две думи, милорд.

— Можете да кажете толкова думи, колкото искате. Да се оттеглим в шатрата ми. — Цигуларя повдигна покривалото на входа. — Без теб, Алин. Можеш да минеш с няколко маслини по-малко, ако трябва да съм откровен.

След като влязоха, Цигуларя се обърна към Дънк.

— Знаех, че сир Утор не ви е убил. Сънищата ми никога не грешат. След като го сваля от седлото, ще изискам да ви върне оръжието и доспехите. Както и коня ви, макар да заслужавате по-добър. Ще приемете ли един като подарък от мен?

— Аз... не... не бих могъл. — Самата мисъл за това го караше да се чувства неудобно. — Не искам да се покажа като неблагодарен, но...

— Ако ви безпокои дългът, разкарайте тази мисъл от главата си. Не се нуждая от среброто ви, сир. А само от вашето приятелство. Как можете да бъдете един от рицарите ми, като нямате кон?

Сир Джон си сложи ръкавиците от стоманени пластини и размърда пръсти.

— Скуайърът ми е изчезнал.

— Може би е избягал с някое момиче?

— Твърде млад е за момичета, милорд. Никога не би ме оставил по своя воля. Дори да умирах, щеше да е до мен, докато трупът ми не изстине. Конят му е още тук. Мулето също.

— Ако желаете, мога да кажа на моите хора да го потърсят.

„Моите хора. — На Дънк не му хареса как прозвучаха думите. — Турнир на предатели.“

— Вие не сте странстващ рицар.

— Не съм. — Усмивката на Цигуларя бе изпълнена с момчешки чар. — Но вие го знаехте от самото начало. Наричате ме „милорд“ още откакто се срещнахме на пътя. Защо?

— Заради начина, по който говорите. По който изглеждате. По който се държите. — „Дънк дръвника, тъп като стена на замък.“ — Снощи горе на покрива казахте някои неща...

— Виното ми развързва прекалено много езика, но стоя зад всяка своя дума. Писано ни е да сме заедно, вие и аз. Моите сънища не лъжат.

— Вашите сънища не лъжат — каза Дънк, — но вие го правите. Истинското ви име не е Джон, нали?

— Не е. — Очите на Цигуларя проблясваха палаво.

„Има очите на Ег.“

— Истинското му име ще бъде разкрито скоро за онези, които трябва да знаят. — Лорд Гормън Пийк беше влязъл в шатрата и се мръщеше. — Странстващи рицарю, предупреждавам...

— О, я престани, Горми — прекъсна го Цигуларя. — Сир Дънкан е с нас или скоро ще бъде. Казах ти, сънувах го.

Отвън зазвуча тръбата на херолда. Цигуларя завъртя глава.

— Викат ме на арената. Моля да ме извините, сир Дънкан. Можем да продължим разговора след като се отърва от сир Галтри Зеления.

— Силна ръка — пожела му Дънк. Само от учтивост.

Сир Джон излезе, но лорд Гормън остана.

— Сънищата му ще донесат смърт на всички ни.

— С какво купихте сир Галтри? — чу се да произнася Дънк. — Среброто достатъчно ли беше, или той поиска злато?

— Както виждам, някой се е разприказвал. — Пийк седна на един походен стол. — Отвън имам дузина мъже. Трябва да ги повикам и да им заповядам да ви прережат гърлото, сир.

— Защо не го правите?

— Негово височество ще го приеме зле.

„Негово височество.“ Дънк се почувства така, сякаш някой го е изритал в корема. „Още един черен дракон — помисли си той. — Още един бунт на Блекфир. И скоро ще има още една Червена трева. Тревата не беше червена, когато слънцето изгря.“

— Защо точно на тази сватба?

— Лорд Бътъруел искаше нова млада жена, която да топли леглото му, а лорд Фрей имаше един вид оцапана дъщеря. Сватбата им послужи като основателен претекст за събирането на някои лордове със сходни възгледи. Повечето от поканените навремето се сражаваха за Черния дракон. Останалите имат причина да негодуват срещу управлението на Блъдрейвън или си имат свои поводи да се чувстват недоволни или обидени. Мнозина от нас имахме синове и дъщери, взети в Кралски чертог като заложници за бъдещата ни вярност, но повечето от тях измряха при Големия пролетен мор. Ръцете ни вече не са вързани. Времето ни настъпи. Ерис е слаб. Той е човек на книгата, а не воин. Простолюдието почти не го познава, а онова, което знае за него, не му харесва. Лордовете му го обичат още по-малко. Вярно, баща му също бе слаб, но пък имаше синове, които да го заместят на бойното поле, когато тронът му беше заплашен. Белор и Мекар, чукът и наковалнята... но Белор Копиетрошача вече го няма, а принц Мекар се муси в Летен замък и не е в добри отношения с краля и неговата Ръка.

„Да — помисли си Дънк. — И сега някакъв малоумен странстващ рицар достави любимия му син в ръцете на враговете му. Какъв по-добър начин да се гарантира, че принцът няма да си подаде носа извън Летен замък?“

— Но го има Блъдрейвън — рече той. — А той не е слаб.

— Не е — съгласи се лорд Пийк. — Но никой не обича магьосника, а братоубийците са прокълнати в очите на богове и хора. При първия признак за слабост или поражение хората на Блъдрейвън

ще се стопят като летен сняг. И ако сънят на принца се сбъдне и в Бели стени се появи жив дракон...

— ... тронът е ваш — довърши Дънк.

— Негов — поправи го лорд Гормън Пийк. — Аз съм просто смирен слуга.

Той се изправи.

— Не се опитвайте да напуснете замъка, сир. Ако го направите, ще го приема като доказателство за измяна и ще отговаряте за нея с живота си. Вече отидохме твърде далеч, за да се връщаме обратно.

Когато Джон Цигуларя и сир Галтри Зеления взеха нови копия в противоположните краища на арената, дъждът от оловното небе се усили. Някои от гостите на сватбата вече се насочваха към голямата зала, увити в плащовете си.

Сир Галтри яздеше бял жребец. Шлемът му бе украсен с оклюмали зелени пера; подобни пера имаше и на главата на коня. Плащът му бе като от квадратни кръпки, всяка с различен оттенък на зеленото. Инкрустираното злато проблясваше по ръкавиците и коленниците му, а на щита му имаше девет нефритени барбуна на поле с цвета на праз. Дори брадата му беше боядисана в зелено, по мъжката мода от Тирош отвъд Тясното море.

Девет пъти той и Цигуларя препускаха с насочени напред пики и девет пъти зеленият рицар и младото лордче със златните мечове и цигулки строшиха пиките си. При последния сблъсък Цигуларя едва не излетя от седлото, но успя навреме да се удържи.

— Добър удар — със смях извика той. — Почти ме свалихте, сир.

— Скоро и това ще стане — извика зеленият рицар през дъжда.

— Не, не мисля. — Цигуларя захвърли счупената пика и един скуайър му подаде нова.

Следващият сблъсък беше последният. Копието на сир Галтри се плъзна безполезно по щита на Цигуларя, докато сир Джон улучи зеления рицар право в гърдите и го свали от седлото. Сир Галтри се плъосна в калта, вдигайки порой кафяви пръски. На изток Дънк забеляза проблясъка на далечна светкавица.

Трибуната се опразваше бързо, простолюдие и благородници бързаха да се спасят от мокрото.

— Как могат да бягат само — промърмори Алин Кокшоу, който неусетно се бе озовал до Дънк. — Няколко капчици дъжд и всички дръзки лордове тичат презглава към сухото. Чудно ми е какво ли ще правят, когато се разрази истинската буря?

„Истинската буря.“ Дънк знаеше, че лорд Алин не говори за времето. „Какво иска този? Да не би изведнъж да е решил да се сприятелява с мен?“

Херолдът отново се качи на платформата си.

— Сир Томард Хедъл, рицар на Бели стени, на служба при лорд Бътъруел! — извика той, а в далечината избоботи гръмотевица. — Сир Утор Ъндърлийф. Излезте и докажете мъжеството си.

Дънк хвърли поглед към сир Утор навреме, за да види как усмивката на Охлюва стана кисела. „Това не е двубоят, за който е платил.“ Началникът на игрите му беше извъртял номер, но защо? „Някой друг се е намесил. Някой, когото Косгроув цени повече от Утор Ъндърлийф.“ Дънк се замисли за момент върху това. „Не знаят, че Утор няма намерение да побеждава — изведнъж осъзна той. — Възприемат го като заплаха и затова използват Черния Том да го премахне от пътя на Цигуларя.“ Самият Хедъл беше част от заговора на Пийк — на него можеше да се разчита да изгуби, ако се наложи. И така оставаше само...

И изведнъж самият лорд Пийк се понесе през калта и изкачи стъпалата на платформата на херолда; мокрият плащ плющеше зад него.

— Предадени сме! — извика той. — Блъдрейвън има шпионин сред нас. Драконовото яйце е откраднато!

Сир Джон Цигуларя обърна коня си.

— Моето яйце? Как е възможно? Лорд Бътъруел държи стража пред спалнята си денем и нощем.

— Стражата е избита — заяви лорд Пийк. — Но един назова убиеца, преди да умре.

„Да не би да възнамерява да обвини мен?“ — запита се Дънк. Поне десетина мъже го бяха видели да докосва драконовото яйце предишната нощ, след като отнесе лейди Бътъруел в леглото на лорд съпруга ѝ.

Пръстът на лорд Гордън посочи обвинително надолу.

— Ето го там. Синът на курвата. Хванете го.

Сир Глендън Кълбото вдигна объркано глава от отсрещната страна на арената. За момент сякаш не проумяваше какво става, докато не видя мъжете, втурнали се към него от всички страни. Тогава момчето се раздвижи по-бързо, отколкото Дънк можеше да повярва, че е възможно. Мечът му бе наполовина изваден от ножницата, когато първият мъж го докопа за гърлото. Кълбото се отскубна от хватката, но други двама се нахвърлиха върху него. Блъснаха го и го събориха в калта. Други ги наобиколиха с викове и ритници. „Можеше да съм на негово място“ — осъзна Дънк. Чувстваше се безпомощен като в Ашфорд, когато му казаха, че трябва да изгуби ръка и крак.

Алин Кокшоу го дръпна назад.

— Стойте настрана, ако искате да намерите скуайъра си.

Дънк се обърна към него.

— Какво искате да кажете?

— Може и да знам къде да намерите момчето.

— Къде? — Дънк не беше в настроение за игрички.

В другия край на арената сир Глендън беше изправен грубо на крака и притиснат между двама стражници с ризници и полушлемове. От калта беше станал кафяв от кръста до глезените, а по бузите му се стичаше кръв и дъждовни капки. „Кръвта на герой“ — помисли си Дънк, докато Черния Том се спешаваше пред пленника.

— Къде е яйцето?

От устата на Кълбото също течеше кръв.

— Защо ми е да крада яйцето? И без това щях да го спечеля.

„Да — помисли си Дънк. — А те не могат да позволят подобно нещо.“

Черния Том цапардоса Кълбото в лицето с брониран юмрук.

— Претърсете дисагите му — нареди лорд Пийк. — Ще открием драконовото яйце добре увито и скрито, обзалагам се.

— Така и ще стане — тихо рече лорд Алин. — Елате с мен, ако искате да намерите скуайъра си. Сега моментът е най-подходящ, докато всички са заети.

Не изчака отговор.

Дънк се принуди да го последва. Само с три дълги крачки се озова плътно до лордчето.

— Ако сте направили нещо на Ег...

— Не си падам по момчета. Насам. И по-живо.

Дънк тръгна след него през някаква арка, надолу по кални стъпала и зад един ъгъл, като газеше в локвите. Придържаха се близо до стените, скрити в сенките. Накрая спряха в закрит двор, застлан с гладки хлъзгави камъни. От всички страни ги притискаха сгради. В средата на двора имаше кладенец с ниска каменна стена.

„Доста е усамотено“ — помисли си Дънк. Мястото не му се нравеше. Старите инстинкти го накараха да посегне към меча си още преди да си спомни, че Охлюва бе спечелил оръжието му. Докато шареше с ръка там, където би трябвало да е ножницата, в кръста му се опря острието на нож.

— Обърнете ли се, ще ви извадя бъбрека и ще го дам на готвачите на Бътруел да го изпекат за пира. — Върхът на ножа настоятелно продупчи кожения жакет. — Към кладенеца. И без резки движения, сир.

„Ако е хвърлил Ег в кладенеца, ще му трябва нещо повече от това детско ножче, за да оцелее.“ Дънк бавно тръгна напред. Усещаше как гневът изпълва корема му.

Острието изчезна.

— Сега можете да се обърнете с лице към мен, странстващи рицарю.

Дънк се обърна.

— Милорд. Това заради драконовото яйце ли е?

— Не. Заради дракона. Наистина ли си мислехте, че ще стоя и ще гледам как го крадете? — Сир Алин направи кисела физиономия. — Изобщо не биваше да се доверявам на онзи нещастник Охлюва, че ще ви убие. Ще си взема златото обратно, до последната монета.

„Този ли? — помисли си Дънк. — Нима това тлъсто парфюмирано лордче с тестено лице е моят таен враг?“ Не знаеше дали да се смее, или да плаче.

— Сир Утор заслужи златото си. Просто имам корава глава, това е.

— Така изглежда. Назад.

Дънк направи крачка назад.

— Още една. И още една.

Още една крачка и Дънк стигна до оградата на кладенеца. Кръстът му опря в камъните.

— Седнете на ръба. Нали не се страхувате от малко къпане? Така или иначе едва ли ще станете по-мокър.

— Не мога да плувам. — Дънк постави ръка на ръба на кладенеца. Камъните бяха мокри. Един се размърда под натиска на дланта му.

— Колко жалко. Ще скочите ли, или ще ми се наложи да ви бода?

Дънк погледна надолу. Виждаше как дъждовните капки падат във водата на двайсетина стъпки под него. Стените бяха покрити с лигава плесен.

— Нищо лошо не съм ви направил.

— И няма да ми направите. Демън е мой. Аз ще командвам неговата Кралска гвардия. Вие не сте достоен за белия плащ.

— Никога не съм твърдял, че съм достоен. — „Демън.“ Името отекна в главата на Дънк. „А не Джон. Демън, на баща си. Дънк дръвника, тъп като стена на замък.“ — Демън Блекфир зачена седем сина. Два умряха на Червена трева, близнаците...

— Егон и Емон. Окаяни безмозъчни отрепки, също като вас. Когато бяхме малки, се забавлявах да ни тормозят с Демън. Плаках, когато Горчивата стомана го откара в изгнание. И пак плаках, когато лорд Пийк ми каза, че се връща. А после той видя вас по пътя и забрави за съществуването ми. — Кокшоу размаха заплашително кинжала си. — Можете да се озовете във водата цял или прободен. Кое от двете да бъде?

Дънк склочи пръсти около хлабавия камък. Оказа се закрепен по-здраво, отколкото се надяваше. Преди да успее да го откърти, сир Алин се хвърли напред. Дънк се извъртя и върхът на ножа поряза лявата му ръка. И тогава камъкът се освободи. Дънк нахрани с него негово благородие и усети как зъбите му изхрущяха от удара.

— В кладенеца, така ли?

Халоса отново лордчето в устата, пусна камъка, сграбчи Кокшоу за китката и я изви. Някаква кост се счупи и кинжалът издрънча върху камъните.

— След вас, милорд.

Пристъпи настрана, дръпна рязко ръката на лордчето и го изрита в кръста. Лорд Алин полетя с главата надолу в кладенеца. Чу се

плясък.

— Добра работа, сир.

Дънк рязко се извъртя. През дъжда успя да различи само някаква закачулена фигура и едно-единствено бледо око. Едва когато мъжът пристъпи напред, лицето под качулката придоби познатите черти на сир Мейнард Слива, а бледото око се оказа брошката от лунен камък, която придържаше плаща на рамото му.

Долу в кладенеца лорд Алин се мятеше, вдигаше пръски и викаше за помощ.

— Убийство! Някой да ми помогне!

— Опита се да ме убие — каза Дънк.

— Това обяснява цялата тази кръв.

— Кръв ли? — Дънк погледна надолу. Лявата му ръка беше червена от рамото до лакътя, туниката му бе прилепнала за кожата. — О!

Не си спомняше да е падал, но внезапно откри, че лежи на земята, а дъждът валеше в лицето му. Чуваше лорд Алин да скимти в кладенеца, но плясъците бяха станали по-слаби.

— Тази ръка трябва да се превърже. — Сир Мейнард подхвана Дънк. — Хайде, ставайте. Не мога да ви нося. Използвайте краката си.

Дънк използва краката си.

— Лорд Алин. Ще се удави.

— Няма да липсва на никого. Особено на Цигуларя.

— Той не е цигулар — изпъшка пребледнелият от болка Дънк.

— Не е. Той е Демън от дома Блекфир, вторият с това име. Или така ще се нарече, ако успее да седне на Железния трон. Ще се изненадате да научите колко лордове предпочитат кралете им да са храбри и глупави. Демън е млад и дързък, освен това изглежда добре на кон.

Звуците от кладенеца вече едва се чуваха.

— Няма ли да хвърлим въже на негово благородие?

— Да го спасяваме сега, за да го ексукутираме по-късно ли? Не мисля. Нека сърба онова, което беше надробил за вас. Хайде, облегнете се на мен. — Слива го поведе през двора. Отблизо в чертите му имаше нещо странно. Дънк имаше чувството, че колкото повече се вглежда, толкова по-малко вижда. — Посъветвах ви да избягате, както си спомняте, но вие сметнахте честта си за по-скъпа от живота.

Достойната смърт е хубаво нещо, но ако залогът не е вашият собствен живот, тогава какво? Пак ли щяхте да отговорите така, сир?

— Чий живот? — От кладенеца се чу последен плясък. — Ег? Ег ли имате предвид? — Дънк се вкопчи в ръката на Слива. — Къде е той?!

— При боговете. И мисля, че знаете защо.

Болката, която стисна вътрешностите на Дънк, го накара да забрави за ръката си. Той изстена.

— Опитал се е да използва ботуша.

— Предполагам. Показал пръстена на майстер Лотар, а той го достави на Бътъруел, който несъмнено е опикал бричовите, като го е видял, и е започнал да се чуди дали не е избрал неправилната страна и какво знае Блъдрейвън за заговора му. Отговорът на последния въпрос е: страшно много. — Слива се изкиска.

— Кой сте вие?!

— Приятел — отвърна Мейнард Слива. — Приятел, който ви наблюдаваше и се чудеше какво правите в това гнездо на усойници. А сега млъкнете, докато се погрижим за вас.

Като се придържаха към сенките, двамата тръгнаха обратно към малката палатка на Дънк. Вътре сир Мейнард запали огън, наля вино в една купа и я сложи да заври.

— Разрезът е чист, а и това не е дясната ви ръка — каза той, докато разпаряше ръкава на окървавената туника на Дънк. — Острието като че ли не е засегнало костта. Въпреки това трябва да промием раната, иначе може да изгубите ръката си.

— Няма значение. — Стомахът на Дънк кипеше и той имаше чувството, че всеки момент ще повърне. — Ако Ег е мъртъв...

— ... вината е ваша. Трябваше да го държите далеч от това място. Не съм казвал обаче, че момчето е мъртво. Казах, че е при боговете. Имате ли чист лен? Или коприна?

— Туниката ми. Хубавата, от Дорн. Какво искате да кажете с това „при боговете“?

— Всичко с времето си. Първо да се погрижим за ръката ви.

Виното скоро започна да вдига пара. Сир Мейнард намери хубавата копринена туника на Дънк, помириса я подозрително, извади кама и започна да я реже. Дънк преглътна напирашите протести.

— Амброз Бътървел никога не е бил човек, когото можете да наречете *решителен* — каза сир Мейнард, докато мачкаше три ивици коприна и ги пускаше във виното. — Имаше съмнения относно заговора от самото начало. И тези съмнения се разгоряха, когато откри, че момчето не носи меч. А тази сутрин драконовото яйце изчезна, а с него и последните му капки кураж.

— Сир Глендън не е крал яйцето — каза Дънк. — През целия ден беше на двора, сражаваше се или гледаше другите.

— И въпреки това Пийк ще открие яйцето в дисагите му.

Виното вече вреше. Слива си сложи кожена ръкавица.

— Гледайте да не пицтите.

Извади ивица коприна от купата и започна да чисти раната.

Дънк не запищя. Стисна зъби, прехапа език и заудря с юмрук бедрото си с такава сила, че си направи синини, но не запищя. Сир Мейнард използва остатъците от хубавата му туника да направи превръзка и я стегна хубаво.

— Как е? — попита, когато приключи.

— Отвратително. — Дънк трепереше. — Къде е Ег?

— При боговете. Казах ви вече.

Дънк се пресегна и сграбчи Слива за гърлото със здравата си ръка.

— Говорете ясно. Писна ми от недомлъвки и намеци. Кажете къде да намеря момчето или ще ви счупя проклетия врат, независимо дали сте приятел, или не.

— В септата. Няма да е зле да отидете въоръжен. — Сир Мейнард се усмихна. — Достатъчно ясно ли се изразих, Дънк?

Първата му работа беше да спре при шатрата на сир Утор Ъндърлийф.

Когато се вмъкна вътре, Дънк откри само скуайъра Уил — беше се навел над едно корито и переше бельото на господаря си.

— Пак ли вие? Сир Утор е на пира. Какво искате?

— Меча и щита си.

— Носите ли откупа?

— Не.

— Тогава защо да ви позволявам да си взимате оръжието?

— Защото ми трябва.

— Това не е достатъчна причина.

— Тогава какво ще кажеш за „опитай да ме спреш и ще те убия“?

Уил се опули.

— Ето там са.

Дънк спря пред септата на замъка. „Богове, дано не съм закъснял.“ Оръжейният му колан си беше на обичайното място, стегнат здраво на кръста. Беше привързал щита с бесилото за ранената си ръка и с всяка крачка тежестта му пращаше вълни болка по цялото му тяло. Боеше се, че ако някой го закачи случайно, ще зареве. Бутна вратата със здравата си ръка.

Септата бе сумрачна и притихнала, осветена само от свещите, които блещукаха на олтарите на Седемте. Воинът се радваше на най-много свещи, както и можеше да се очаква по време на турнир; мнозина рицари бяха минали оттук да се помолят за сила и храброст, преди да излязат на арената. Олтарът на Странника тънеше в сянка и пред него гореше една-единствена свещ. Майката и Бащата имаха десетки, а Ковача и Девата — малко по-малко. А под светещата лампа на Старицата беше коленичил лорд Амброз Бътъруел, свел глава и молец се безмълвно за мъдрост.

Не беше сам. Щом Дънк тръгна към него, двама стражници препречиха пътя му — лицата им под полушлемовете бяха сурови. И двамата бяха с ризници под наметките в зелено, бяло и жълто на дома Бътъруел.

— Спрете, сир — каза единият. — Нямаме работа тук.

— Напротив, има. *Предупредих* ви, че ще ме намери.

Гласът беше на Ег.

Момчето излезе от сенките под Бащата. Бръснатата му глава лъщеше на светлината на свещите. Дънк едва не се втурна към него. Идеше му да го вдигне на ръце с радостен вик и да го смачка в прегръдката си. Нещо в тона на Ег обаче го накара да се поколебае. „Изглежда не толкова уплашен, колкото ядосан. Никога не съм го виждал да гледа така строго. И Бътъруел е на колене. Има нещо странно тук.“

Лорд Бътъруел се изправи. Дори на слабата светлина на свещите кожата му изглеждаше бледа и мокра от пот.

— Пуснете го да мине — каза той на стражниците и когато те отстъпиха, направи знак на Дънк да приближи. — Не съм направил на момчето нищо лошо. Познавах добре баща му, когато бях Ръка на краля. Принц Мекар трябва да научи, че нищо от това не е по моя вина.

— Ще научи — обеща Дънк. „Какво става тук?“

— Пийк. Всичко е негова работа, кълна се в Седемте. — Лорд Бътъруел постави ръка на олтара. — Боговете да ме поразят на място, ако лъжа. Той ми каза кого трябва да поканим и кого да изключим, и той доведе това момче претендент тук. Никога не съм искал да участвам в каквато и да било измяна, трябва да ми повярвате. Том Хедъл ме увеща да се включа, не отричам. Зет ми е, женен е за най-голямата ми дъщеря, но няма да лъжа. Той беше част от това.

— Той е ваш шампион — каза Ег. — Щом той е участвал, значи същото се отнася и за вас.

„Млъкни! — искаше да изреве Дънк. — Този твой език ще докара смъртта и на двама ни.“

Бътъруел обаче като ли се разтрепери от страх.

— Милорд, вие не разбирате. Хедъл командва гарнизона ми.

— Трябва да имате поне *няколко* верни войници — каза Ег.

— Тези тук — каза лорд Бътъруел. — И неколцина други. Бях твърде небрежен, признавам, но никога не съм бил предател. От самото начало с Фрей таяхме съмнения относно претендента на лорд Пийк. Той не носи меч! Ако беше син на баща си, Горчивата стомана щеше да го е въоръжил с Черен пламък. И всичките му приказки за дракон... лудост, лудост и безумие. — Негово благородие избърса с ръкав потта от челото си. — А сега те взеха яйцето. Драконовото яйце, което дядо ми получил от самия крал като награда за вярната си служба. Когато сутринта се събудих, то си беше на мястото, а стражата се кълне, че никой не е влизал или излизал от спалнята. Възможно е лорд Пийк да ги е купил, не мога да кажа, но *яйцето е изчезнало*. Трябва да е у тях или...

„Или драконът се е излюпил“ — помисли си Дънк. Ако във Вестерос отново се появи жив дракон, лордове и простолюдие щяха да се стекат около принца, който го обяви за свой.

— Милорд — каза той, — бих искал да поговоря на четири очи с моя... скуайър, ако бъдете така добър.

— Както желаете, сир. — Лорд Бътъруел отново коленичи да се моли.

Дънк дръпна Ег настрани и клекна, за да разговаря лице в лице с него.

— Такъв ще ти зашия в ухото, че главата ти ще се обърне обратно и ще прекараш остатъка от живота си, гледайки там, където вече си бил.

— Така и би трябвало да направите, сир. — Ег има благоприличието да изглежда смутен. — Съжалявам. Просто исках да изпратя гарван до баща ми.

„За да остана рицар. Момчето е имало най-добри намерения.“
Дънк погледна към олтара, пред който се молеше Бътъруел.

— Какво му направи?

— Уплаших го, сир.

— Да, това го виждам. Ще има ранички по коленете преди да е изтекла нощта.

— Не знаех какво друго да направя, сир. Майстерът ме отведе при тях, след като видя пръстена на баща ми.

— Тях?

— Лорд Бътъруел и лорд Фрей, сир. Имаше и неколцина стражници. Всички бяха доста смутени. Някой открадна драконовото яйце.

— Надявам се, че този някой не си ти.

Ег поклати глава.

— Не, сир. Разбрах, че съм в беда, когато майстерът показа пръстена ми на лорд Бътъруел. Помислих си дали да не кажа, че съм го откраднал, но реших, че няма да ми повярва. Тогава си спомних как веднъж баща ми говореше за нещо, което бе казал лорд Бътъруел, как било по-добре да си плашец, отколкото уплашен, и им казах, че баща ми ни е пратил тук да шпионираме за него, че самият той пътува насам с войска, че ще е по-добре за негово благородие да ме освободи и да се откаже от тази измяна, ако иска да запази главата си на раменете. — Ег се усмихна притеснено. — Получи се по-добре, отколкото предполагах, сир.

На Дънк му идеше да сграбчи момчето за раменете и да го тръска, докато не му изпопадат зъбите. „Това не ти е игра — ревеше мислено той. — А въпрос на живот и смърт.“

— И лорд Фрей ли чу това?

— Да. Пожела на лорд Бътъруел щастлив брак и заяви, че незабавно се връща в Близнаците. Именно тогава негово благородие ни доведе тук да се молим.

„Фрей може да избяга — помисли си Дънк, — но Бътъруел няма тази възможност и рано или късно ще започне да се пита защо принц Мекар и войската му не са се появили.“

— Ако лорд Пийк научи, че си в замъка...

Външната врата на септата се отвори с трясък. Дънк се обърна и видя Черния Том Хедъл с ризница и броня, гледаше кръвнишки. От подгизналото му наметало течеше дъждовна вода и се събираше на локвичка в краката му. Зад него имаше десетина стражници, въоръжени с копия и брадви. Светкавица проблесна в синьо и бяло зад тях и хвърли резки сенки по светлия каменен под. Полъх влажен вятър накара пламъците на свещите да затанцуват.

„Ох, седем проклети ада“ — успя да помисли Дънк преди Хедъл да заговори.

— Ето го момчето. Дръжте го.

Лорд Бътъруел се беше изправил на крака.

— Не. Стойте. Да не сте пипнали момчето. Томард, какво означава това?

Лицето на Хедъл се изкриви в презрителна гримаса.

— Не всеки има мляко във вените си, ваше благородие. Ще взема момчето.

— Ти не разбираш. — Гласът на Бътъруел бе станал писклив и треперлив. — С нас е свършено. Лорд Фрей изчезна, останалите ще го последват. Принц Мекар идва насам с войска.

— Още една причина да взема момчето като заложник.

— Не, не — каза Бътъруел. — Вече не искам да имам нищо общо с лорд Пийк и претендента му. Няма да се бия.

Черния Том изгледа хладно лорда си.

— Страхливец. — И се изплю. — Говорете каквото си искате. Ще се биете или ще умрете, милорд. — Посочи Ег. — Един елен на онзи, който пръв пролее кръвта му.

— Не, не. — Бътъруел се обърна към собствените си стражници.
— Спрете ги, чувате ли ме? Заповядвам ви. Спрете ги.

Всички стражници и без това вече бяха спрели объркани, без да знаят на кого да се подчинят.

— Сам ли трябва да го направя? — Черния Том изтегли дългия си меч.

Дънк направи същото.

— Зад мен, Ег.

— Приберете веднага стоманата! Говоря и на двама ви! — изкрещя Бътъруел. — Няма да позволя кръвопролитие в септата! Сир Томард, този човек е заклет щит на принца. Той ще ви убие!

— Само ако падне отгоре ми. — Черния Том се ухили гадно, показвайки зъбите си. — Видях го да се опитва да се сражава на турнира.

— С меча съм по-добър — предупреди го Дънк.

В отговор Хедъл изсумтя и се хвърли напред.

Дънк грубо избута Ег назад и се обърна да посрещне атаката. Блокира първия удар достатъчно добре, но мечът на Черния Том улучи щита му и превързаната рана зад него изпрати вълна от болка по цялата му ръка. Опита се в отговор да съсече главата на Хедъл, но Черния Том се измъкна и замахна отново. Дънк едва успя да вдигне щита навреме. Разлетяха се борови трески и Хедъл се разсмя и продължи натиска, като атакуваше ту високо, ту ниско. Дънк посрещаше с щита, но всеки удар беше агония и скоро той откри, че започва да отстъпва.

— Спипайте го, сир — викаше Ег. — Спипайте го, спипайте го, *дръжте!*

Дънк усети вкуса на кръв в устата си. По-лошото бе, че раната му отново се беше отворила. За момент му се зави свят. Мечът на Черния Том превръщаше дългия ромбоиден щит в трески. „Друже от дъб и желязо, пази ме здраво или съм мъртъв и обречен съм на ада“ — помисли си Дънк и със закъснение се сети, че щитът е от бор. Когато гърбът му опря олтара, той рухна на коляно и осъзна, че вече няма накъде да отстъпва.

— Ти не си никакъв рицар — каза Черния Том. — Това в очите ти сълзи ли са, тъпако?

„Сълзи от болка.“ Дънк се надигна и блъсна противника си с щита.

Черния Том залитна назад, но като по чудо успя да запази равновесие. Дънк се хвърли към него, като го блъскаше с щита отново и отново, и успя да изтика Хедъл в средата на септата. После извъртя щита настрани, замахна с меча си и Хедъл изрева, когато острието срязва вълна и мускули и се заби дълбоко в бедрото му. Собственият му меч се вдигна, но ударът беше отчаян и неточен. Дънк го пое отново с щита и използва цялата си тежест в контраудара.

Черния Том залитна крачка назад и зяпна с ужас как ръката му тупна на пода под олтара на Странника.

— Ти — изпъшка той. — Ти, ти...

— Нали ти казах. — Дънк заби острието в гърлото му. — С меча съм по-добър.

Когато кръвта се разтече на локва около тялото на Черния Том, двама от стражниците избягаха навън на дъжда. Другите стискаха копията си и се колебаеха, хвърляха подозрителни погледи към Дънк, докато чакаха господаря си да заговори.

— Това... това беше лошо — най-сетне успя да изрече Бътъруел. Обърна се към Дънк и Ег. — Трябва да изчезнем от Бели стени преди онези двамата да съобщят на Гормън Пийк за станалото. Той има повече приятели сред гостите, отколкото аз. Задната врата в северната стена, ще се измъкнем през нея... хайде, трябва да побързаме.

Дънк с рязко движение прибра меча в ножницата.

— Ег, върви с лорд Бътъруел. — Прегърна момчето през раменете и продължи тихо: — Не стой с него по-дълго, отколкото е необходимо. Пришпори добре Дъжд и се махни преди негово благородие отново да е сменил страните. Продължи към Девиче езеро, по-близо е от Кралски чертог.

— Ами вие, сир?

— Остави ме мен.

— Аз съм ваш скуайър.

— Точно така — рече Дънк. — И затова ще правиш онова, което ти казвам. Или ще изядеш много як шамар.

Неколцина мъже излязоха от голямата зала и спряха да си сложат качулките, преди да продължат в дъжда. Стария вол беше сред тях, както и хърбавият лорд Касуел, който отново бе прекалил с виното. Двамата заобиколиха Дънк отдалеч. Сир Мортимър Богс го удостои с любопитен поглед, но предпочете да не го заговаря. Утор Ъндърлийф не беше толкова стеснителен.

— Закъсняхте за пира, сир — каза той, докато си слагаше ръкавиците. — И виждам, че отново носите меч.

— Ще си получите откупа за него, ако това ви тревожи. — Дънк беше зарязал съсипания си щит и бе наметнал плаща върху ранената си ръка, за да скрие кръвта. — Освен ако не умра. Тогава спокойно можете да ограбите трупа ми.

Сир Утор се разсмя.

— Храброст ли надушвам, или просто глупост? Двете миризми много си приличат, доколкото си спомням. Още не е късно да приемете предложението ми, сир.

— По-късно е, отколкото предполагате — предупреди го Дънк.

Не изчака отговора на Ъндърлийф, а мина покрай него и се насочи към двойната врата.

Голямата зала миришеше на ейл, пушек и мокра вълна. В галерията горе тихо свиреха музиканти. Смях долиташе от високите маси, където сир Кирби Пим и сир Лукас Нейленд се състезаваха по надпиване. Горе на подиума лорд Пийк говореше настойчиво на лорд Костейн, а новата невеста на Амброз Бътруел седеше изоставена на високия си стол.

Под солта Дънк откри сир Кайл да дави мъките си в ейла на лорд домакина. Паницата му беше пълна с гъста яхния от храната, останала от предишната нощ. „Купа кафяво“, така наричаха това ястие в кръчмите в Кралски чертог. Стомахът на сир Кайл явно не можеше да се справи с деликатеса. Яхнията беше изстинала, без да я е докоснал, а върху кафявото лъщеше слой мазнина.

Дънк се настани на пейката до него.

— Сир Кайл.

Котака кимна.

— Сир Дънкан. Желаете ли малко ейл?

— Не. — Точно сега ейлът беше последното, което му трябваше.

— Нещо не сте добре ли, сир? Простете ми, но изглеждате...
„... по-добре, отколкото се чувствам.“

— Какво направиха с Глендън Кълбото?

— Отведоха го в тъмницата. — Сир Кайл поклати глава. — Курвенски син или не, момчето никога не ми е приличало на крадец.

— Защото не е.

Сир Кайл присви очи към него.

— Ръката ви... как...?

— Кинжал.

Дънк се обърна към подиума и се намръщи. Днес се беше разминал на два пъти със смъртта. Знаеше, че за повечето хора това е предостатъчно. „Дънк дръвника, тъп като стена на замък.“ Изправи се на крака.

— Ваше височество.

Неколцина на съседните пейки оставиха лъжиците си, прекъснаха разговорите и се обърнаха към него.

— *Ваше височество* — повтори Дънк, този път по-високо, и закричи по мирския килим към подиума. — *Демън*.

Половината зала се смълча. На високата маса онзи, който наричаше себе си Цигуларя, се обърна усмихнат към него. Дънк видя, че е облякъл тъмновиолетова туника за пира. „За да подчертае цвета на очите си.“

— Сир Дънкан. Радвам се, че сте с нас. Какво желаете от мен?

— Справедливост — каза Дънк. — Справедливост за Глендън Кълбото.

Името отекна от стените и за миг сякаш всеки мъж, жена и дете в залата се вкамениха. После лорд Костейн стовари юмрук върху масата и изрева:

— Той заслужава смърт, а не справедливост!

Десетина гласа повториха думите му като ехо.

— Той е копеле — заяви сир Харберт Пейдж. — Всички копелета са крадци или по-лошо. Кръвта си казва своето.

За момент Дънк изпита отчаяние. „Сам съм тук.“ Но тогава сир Кайл Котака се надигна от масата. Олюляваше се, но съвсем леко.

— Момчето може и да е копеле, почитаеми лордове, но е копеле на Метеора — *Огненото кълбо*. Точно както посочи сир Харберт. Кръвта си казва своето.

Демън се намръщи.

— Никой не тачи Огненото кълбо повече от мен — рече той. — Няма да повярвам, че този лъжлив рицар е от неговото семе. Той открадна драконовото яйце, като междувременно уби трима добри мъже.

— Нищо не е крал и никого не е убивал — настоя Дънк. — Ако са били убити трима мъже, търсете убиеца другаде. Ваше височество знае не по-зле от мен, че сир Глендън през целия ден бе на двора и участваше в двубой след двубой.

— Така е — призна Демън. — На мен самия ми беше чудно. Но драконовото яйце бе открито сред вещите му.

— Нима? И къде е то сега?

Сир Гормън Пийк се изправи и го изгледа ледено.

— На сигурно място и добре охранявано — властно заяви той. — И какво ви засяга това, сир?

— Донесете го — каза Дънк. — Бих искал да го видя отново, милорд. Снощи го зърнах само за миг.

Пийк присви очи.

— Ваше височество — обърна се той към Демън. — Научавам, че този странстващ рицар е пристигнал в Бели стени със сир Глендън, без да е поканен. Като едното нищо може да е съучастник.

Дънк не му обърна внимание.

— Ваше височество, драконовото яйце, открито от лорд Пийк сред вещите на сир Глендън, е било поставено там от самия него. Нека го покаже, ако може. Сам го огледайте. Обзалагам се, че ще се окаже просто изрисуван камък.

В залата настъпи пълен хаос. Сто гласа заговориха едновременно, десетки рицари скочиха на крака. Демън изглеждаше почти толкова млад и слисан като сир Глендън, когато го обвиниха.

— Да не сте пиян, приятелю?

„Де да бях.“

— Изгубих малко кръв — призна Дънк, — но не и ума си. Сир Глендън е обвинен несправедливо.

— Защо? — попита озадаченият Демън. — Ако Кълбото не е направил нищо лошо, както твърдите, защо му е на негово благородие да казва всичко това и да доказва думите си с някакъв изрисуван камък?

— За да го премахне от пътя ви. Негово благородие е купил другите ви противници със злато и обещания, но Кълбото не се е продал.

Цигуларя се изчерви.

— Това не е вярно.

— Вярно е. Нека доведат сир Глендън и го питайте лично.

— Точно това смятам да направя. Лорд Пийк, погрижете се незабавно да доведат копелето. И донесете драконовото яйце. Искам да го огледам по-внимателно.

Гормън Пийк изглежда злобно Дънк.

— Ваше височество, копелето в момента е подложено на разпит. Още няколко часа и ще имате признанията му, не се съмнявам.

— Под „разпит“ милорд има предвид изтезания — каза Дънк. — Още няколко часа и сир Глендън ще признае, че е убил бащата на ваше височество, както и двамата ви братя.

— Спрете! — Лицето на лорд Пийк беше станало почти пурпурно. — Още една дума и ще ви изтръгна езика.

— Вие лъжете — каза Дънк. — Това бяха две думи.

— А вие ще съжалявате и за двете — обеща му Пийк. — Отведете този човек и го оковете в тъмницата.

— Не. — Гласът на Демън беше зловещо тих. — Искам да разбера истината. Съндърленд, Вирвел, Смолууд, вземете хората си и намерете сир Глендън в тъмницата. Доведете го незабавно и се погрижете да не му се случи нищо лошо. Ако някой се опита да ви попречи, кажете му, че сте по работа на краля.

— Както заповядате — отвърна лорд Вирвел.

— Ще реша този въпрос така, както би го направил баща ми — каза Цигуларя. — Сир Глендън е обвинен в тежки престъпления. Като рицар той има правото да се защити със силата на оръжието си. Ще се срещна с него на арената и нека боговете определят дали е виновен, или невинен.

„Геройска или курвенска, няма значение — помисли си Дънк, когато двама от хората на лорд Вирвел хвърлиха голия сир Глендън в краката му. — Сега кръвта му е доста по-малко, отколкото е била преди.“

Момчето беше жестоко пребито. Лицето му бе насинено и подпухнало, няколко зъба бяха счупени или липсваха, от лявото му око сълзеше кръв, а плътта по целите му гърди беше червена и напукана там, където го бяха горили с нажежено желязо.

— Сега си в безопасност — промърмори сир Кайл. — Тук има само странстващи рицари, а боговете знаят, че ние сме безобидни.

Демън им беше дал покоите на майстера и се бе разпоредил да се погрижат за раните на сир Глендън и да го подготвят за арената.

Докато измиваше кръвта от лицето и дланите на момчето, Дънк видя, че три нокътя на лявата му ръка са изтръгнати. Това го обезпокои най-много.

— Ще можеш ли да държиш копие?

— Копие ли? — От устата на сир Глендън се проточи кървава лига, когато се опита да говори. — Всичките ми пръсти на мястото ли са?

— Всичките десет — отвърна Дънк. — Но ноктите са само седем.

Кълбото кимна.

— Черния Том се канеше да ми отреже пръстите, но го повикаха. С него ли ще се бия?

— Не. Убих го.

Това накара Глендън да се усмихне.

— Някой трябваше да го направи.

— Ще се изправиш срещу Цигуларя, но истинското му име...

— ... е Демън, да. Казаха ми. Черния дракон. — Сир Глендън се разсмя. — Баща ми умрял за него. Бих могъл да съм негов човек, при това с радост. Бих се сражавал за него, бих убивал за него, бих умрял за него, но не и да загубя за него. — Завъртя глава и изплю един счупен зъб. — Може ли чаша вино?

— Сир Кайл, дайте меха.

Момчето пи дълго и на големи глътки. Накрая избърса устата си.

— Вижте ме само. Треперя като момиче.

Дънк се намръщи.

— Ще можеш ли да седнеш на кон?

— Помогнете ми да се измия и ми донесете щита, копието и седлото — каза сир Глендън. — И ще видите какво мога.

Почти се беше съмнало, когато дъждът намаля достатъчно, за да се проведе двубоят. Дворът на замъка се бе превърнал в тресавище от мека кал, която блестеше на светлината на стотици факли. Отвъд полето се вдигаше сива мъгла, чиито призрачни пръсти пълзяха по бледите каменни стени и се вкопчваха в бойниците. Много от гостите на сватбата бяха изчезнали през последните часове, но останалите се качиха отново на трибуната и се настаниха на мокрите борови дъски. Сред тях бе и сир Гормън Пийк, заобиколен от група по-дребни лордове и домашни рицари.

Бяха минали само няколко години, откакто Дънк бе скуайър на стария сир Арлън. Не беше забравил задълженията си. Стегна ремъците на бронята на сир Глендън, която не му пасваше добре, закрепил шлема за металната яка, помогна му да се качи на седлото и му подаде щита. Предишните двубои бяха оставили дълбоки вдлъбнатини в дървото, но горящото кълбо още си личеше. „Изглежда млад като Ег — помисли си Дънк. — Уплашено и намръщено момче.“ Дорестата му кобила беше нервна и без броня. „Трябваше да избере собствения си кон. Дорестата може да е по-породиста и по-бърза, но конникът язди най-добре на кон, който познава, а този му е чужд.“

— Ще ми трябва копие — каза сир Глендън. — Бойно копие.

Дънк отиде при стойките. Бойните копия бяха по-къси и по-тежки от турнирните пики, които бяха използвани при предишните двубои — осем стъпки здрав ясен с железен връх. Дънк избра едно и го взе, като прокара ръка по дължината му, за да се увери, че няма пукнатини.

В другия край на арената един от скуайърите на Демън подаваше на господаря си подобно копие. Демън вече не беше цигулар. Мечовете и цигулките по покривалото на коня му бяха сменени от триглавия дракон на дома Блекфир, черен на червено поле. Принцът беше махнал черната боя и от косата си и сега тя се спускаше до яката му като водопад от сребро и злато и проблясваше като кован метал на светлината на факлите. „Ег ще има същата коса, ако я остави да расте“ — осъзна Дънк. Трудно му беше да си представи така момчето, но знаеше, че един ден ще трябва да го направи, стига да доживеят.

Херолдът отново се качи на платформата си.

— Сир Глендън Копелето е обвинен в кражба и убийство — обяви той — и излиза да докаже невинността си с риск за тялото си. Демън от дома Блекфир, вторият с това име, законен крал на андалите, на ройнарите и на Първите хора, господар на Седемте кралства и Защитник на Вестерос, излиза да докаже истината в обвиненията срещу копелето Глендън.

Изведнъж годините сякаш изчезнаха и Дънк отново се озова на Ашфордски лъг и слушаше Белор Копиетрошача малко преди да излязат да се бият за живота му. Върна бойното копие на мястото му и взе турнирна пика от съседната стойка — дванайсет стъпки дълга, потънка, по-елегантна.

— Използвай това — каза той на сир Глендън. — Използвахме същите в Ашфорд при Сблъсъка на седемте.

— Цигуларя избра бойно копие. Той смята да ме убие.

— Първо ще трябва да те улучи. Ако се прицелиш добре, острието му няма да те докосне.

— Не знам.

— Аз обаче знам.

Сир Глендън грабна пиката от ръката му, обърна коня и го подкара към арената.

— Е, Седемте да са ни на помощ.

Някъде на изток в бледорозовото небе проблесна светкавица. Демън смушка жребеца си със златните си шпори и се понесе напред като гръмотевица, като наведе копието със смъртоносния му железен връх. Сир Глендън вдигна щита и препусна срещу него, като насочи по-дългото си копие над главата на кобилата — целеше се в гърдите на младия претендент. Изпод копитата хвърчеше кал и факлите сякаш загоряха по-ярко, докато двамата рицари се приближаваха устремно.

Дънк затвори очи. Чу се трясък, вик и тупване.

— Не — разнесе се отчаяният вик на лорд Пийк. — Не-е-е!

За миг Дънк почти изпита съжаление към него. Отвори очите си. Останалият без ездач едър черен жребец преминаваше от галоп в тръс. Дънк скочи и го хвана за юздите. В другия край на арената сир Глендън Кълбото обърна кобилата си и вдигна счупената си пика. Мъжете се втурнаха на полето към Цигуларя, който лежеше неподвижен, с лице в една локва. Когато му помогнаха да се изправи, беше изкалян от глава до пети.

— Кафявия дракон! — извика някой. Смях се разнесе по двора, докато изгряващото слънце осветяваше Бели стени.

След няколко мига, докато Дънк и сир Кайл помагаха на Глендън Кълбото да слезе от коня, зазвуча тръба и стражите по стените вдигнаха тревога. Пред замъка се бе появила войска, изникнала неочаквано от сутрешните мъгли.

— В края на краищата Ег не е лъгал — каза Дънк на изумения сир Кайл.

Беше дошъл лорд Мутън от Девиче езеро заедно с лорд Блекууд от Гарваново дърво и лорд Даркин от Дъскъндейл. Кралските владения около Кралски чертог бяха изпратили Хейфорд, Росби, Стоукуорт и Маси, както и заклетите кралски мечове, водени от трима рицари от Кралската гвардия и подсилени с триста стрелци от Гарвановите зъби с техните дълги бели лъкове от язово дърво. Лудата Данел Лотсон също беше излязла с хората си от призрачните кули на Харънхъл, облечена в черна броня, която ѝ пасваше като желязна ръкавица; дългата ѝ червена коса се вееше зад нея.

Светлината на изгряващото слънце блестеше от накрайниците на петстотин пики и десет пъти повече метателни копия. Сивите през нощта знамена се преродиха в десетки ярки цветове. И над всички тях летяха два кралски дракона на черно като нощта поле — огромният триглав звяр на крал Ерис I Таргариен, червен като огън, и белокрила крилата фурия, бълваща ален пламък.

„В крайна сметка не е Мекар“ — разбра Дънк, когато видя символите. Знамената на принца от Летен замък имаха четири триглави дракона, два по два — гербът на четвъртия син на покойния крал Дерон II Таргариен. Белият дракон оповестяваше присъствието на Ръката на краля, лорд Бриндън Реките.

Блъдрейвън беше дошъл при Бели стени лично.

Първият бунт на Блекфир бе намерил края си на Червена трева сред слава и смърт. Вторият бунт на Блекфир приключи с хленч.

— Не могат да ни уплашат — заяви младият Демън от бойниците на замъка, след като видя желязния пръстен, който се стягаше около тях. — Нашата кауза е справедлива. Ще си пробием път

през тях и ще препуснем като конници от ада към Кралски чертог! Надуйте тръбите!

Но вместо това рицари, лордове и войници си замърмориха тихо един на друг и неколцина започнаха да се измъкват към конюшните, задната порта или някоя дупка, където да се сврат с надеждата, че ще им се размине. А когато Демън изтегли мечата си и го вдигна над главата си, всички видяха, че това не е Черен пламък.

— Днес ще направим втора Червена трева — викна претендентът.

— Пикал съм ти на тревата, цигуларче — извика в отговор прошарен скуайър. — Предпочитам да живея.

Накрая вторият Демън Блекфир препусна сам, спря пред кралската войска и предизвика лорд Блъдрейвън на двубой.

— Ще се бия с теб, със страхливеца Ерис или с всеки, когото посочиш.

Вместо това хората на лорд Блъдрейвън го наобиколиха, смъкнаха го от коня и го оковаха в златни окови. Знамето му беше забито в калта и подпалено. Горя дълго, изпращайки към небето виещ се стълб дим, който можеше да се види от цели левги.

Единственото кръвопролитие през този ден стана, когато някакъв човек на служба при лорд Вирвел започна да се хвали, че е едно от очите на Блъдрейвън и че скоро ще бъде богато възнаграден.

— Още преди да се смени луната, ще чукам курви и ще пия дорнско червено — говорел той, преди един от рицарите на лорд Костейн да му пререже гърлото.

— Изпий това — казал рицарят, докато човекът на Вирвел се давел в собствената си кръв. — Не е дорнско, но пък е червено.

Като се изключи това, от портите на Бели стени излезе оклюмала смълчана колона мъже, които хвърлиха оръжията си на проблясваща купчина, преди да бъдат вързани и отведени в очакване на присъдата на лорд Блъдрейвън. Дънк излезе с останалите, заедно със сир Кайл Котака и Глендън Кълбото. Оглеждаха се дали към тях няма да се присъедини и сир Мейнард, но Слива беше изчезнал като дим през нощта.

Късно следобед сир Роланд Крейкхол от Кралската гвардия откри Дънк сред другите пленници.

— Сир Дънкан. Седем ада, къде се криехте? Лорд Реките от часове пита за вас. Елате с мен, ако обичате.

Дънк тръгна с него. Дългото наметало на Крейкхол се развяваше зад него при всеки порив на вятъра, бяло като лунна светлина върху сняг. Гледката накара Дънк да се замисли за думите на Цигуларя горе на покрива. „Сънувах ви в бяло от глава до пети, с дълъг светъл плащ, спускащ се от тези широки рамене.“ Дънк изсумтя. „Да бе, освен това си сънувал дракони, излюпващи се от каменни яйца. Хвани едното, удари другото.“

Шатрата на Ръката беше на половин миля от замъка, в сянката на огромен бряст. Недалеч пасяха десетина крави. „Кралете се издигат и падат — помисли си Дънк, — а кравите и простите хора продължават да си се занимават със своите си дела.“ Старецът често казваше тези думи.

— Какво ще стане с всички тях? — попита той сир Роланд, докато минаваха покрай група насядали на земята пленници.

— Ще бъдат откарани в Кралски чертог, за да се изправят пред съда. Рицарите и войниците би трябвало да се отърват сравнително леко. Те просто са следвали лордовете си.

— А самите лордове?

— Някои ще получат прошка, стига да кажат всичко, което знаят, и дадат син или дъщеря като заложници за бъдещата си вярност. По-зле ще е за онези, които са били опростени след Червена трева. Те ще бъдат хвърлени в тъмница или опозорени. Някои ще изгубят главите си.

Когато стигнаха до шатрата, Дънк видя, че лорд Блъдрейвън вече е започнал с последното. Главите на Гормън Пийк и Черния Том Хедъл бяха забити на копия от двете страни на входа, а под тях бяха подпрени щитовете им. „Три замъка, черни на оранжево поле. Мъжът, който е убил Роджър от Пенитрий.“

Дори в смъртта очите на лорд Гормън бяха сурови и като от кремък. Дънк ги затвори.

— Защо го направихте? — попита един от стражниците. — Враните така или иначе ще се доберат до тях.

— Дължах му го. — Ако Роджър не бе умрял онзи ден, старецът нямаше да погледне Дънк втори път, когато го видя да гони онова прасе из уличките на Кралски чертог. „Някакъв стар мъртъв крал дал

меч на единия си син вместо на другия и така започнало всичко. И ето че сега съм тук, а горкият Роджър е в гроба.“

— Ръката чака — каза Роланд Крейкхол.

Дънк мина покрай него и се изправи пред лорд Бриндън Реките, копеле, магьосник и Ръка на краля.

Ег стоеше пред него, прясно изкъпан и облечен в одежди на принц, както и подобава на племенника на краля. Недалеч лорд Фрей седеше на походен стол с чаша вино в ръка и отвратителния си малък наследник, който се гърчеше в скута му. Лорд Бътъруел също бе тук... на колене, пребледнял и разтреперан.

— Измяната не е по-малко долна, когато предателят е страхливец — тъкмо казваше лорд Реките. — Чух мученето ви, лорд Амброз, и вярвам на една дума от всеки десет. Поради това ще ви позволя да запазите една десета от имуществото си. Можете да задържите и жена си. Желая ви радост с нея.

— А Бели стени? — с треперещ глас попита Бътъруел.

— Конфискува се за Железния трон. Смятам да го съборя камък по камък и да посея със сол земята, на която се е издигал. След двайсет години никой няма да си спомня, че го е имало. Стари глупаци и млади бунтари още отиват на поклонение на Червена трева, за да засадят цветя на мястото, където падна Демън Блекфир. Няма да позволя Бели стени да се превърне в поредния паметник на Черния дракон. — Махна с бледата си ръка. — А сега изчезвай, буболечко.

— Ръката е много великодушен. — Бътъруел се запрепъва към изхода, така ослепял от мъка, че като че ли не разпозна Дънк, докато минаваше покрай него.

— Вие също сте свободен, лорд Фрей — нареди Реките. — Ще поговорим отново по-късно.

— Както нареди милорд. — Фрей поведе сина си към изхода.

Едва тогава Ръката на краля се обърна към Дънк.

Беше по-стар, отколкото го помнеше Дънк, със сурово, покрито с бръчки лице, но кожата му си оставаше бяла като кост, а на бузата и врата му още се виждаше грозното тъмночервено родилно петно, което според някои приличало на гарван. Ботушите му бяха черни, туниката — алена. Над нея носеше наметало с цвета на пушек, закрепено с брошка във формата на желязна ръка. Косата му се спускаше до раменете, дълга, бяла и права, сресана напред, за да скрива

липсващото око, избодено от Горчивата стомана на Червена трева. Оцелялото му око беше много червено. „Колко очи има Блъдрейвън? Хиляда, и още едно.“

— Несъмнено принц Мекар е имал някаква основателна причина да позволи на сина си да стане скуайър на странстващ рицар — каза той, — макар че аз самият не мога да си представя, че това включва и отвеждането му в замък с предатели, замислящи въстание. Как стана така, че намирам братовчед си в това гнездо на усойници, сир? Лорд Маслен задник се опита да ме убеди, че принц Мекар ви е пратил тук да слухтите, представяйки се като тайнствен рицар. Има ли нещо вярно в това?

Дънк се отпусна на едно коляно.

— Не, милорд. Тоест, да, милорд. Това му е казал Ег. Тоест, Егон. Принц Егон. Така че отчасти е вярно. Но не бихте го нарекли истинска истина.

— Разбирам. Значи двамата сте научили за този заговор срещу короната и сте решили да го осуетите сами, така ли?

— Не, и това не. Просто се... натъкнахме на него, така да се каже.

Ег скръсти ръце.

— И двамата със сир Дънкан държахме нещата под контрол, преди да се появиш с армията си.

— Имахме и помощ, милорд — добави Дънк.

— Странстващи рицари.

— Точно така, милорд. Сир Кайл Котака и Мейнард Слива. Както и сир Глендън Кълбото. Именно той свали от коня Цигу... претендента.

— Да, вече чух историята поне от петдесет усти. Копелето на Женските върби. Роден от курва и предател.

— Роден от *герои* — настоя Ег. — Ако е сред пленниците, искам да бъде намерен и освободен. А също и награден.

— Кой си ти, че да казваш на Ръката на краля какво да прави?

Ег не трепна.

— Знаеш кой съм, братовчеде.

— Скуайърът ви е много нахален, сир — обърна се лорд Реките към Дънк. — Би трябвало да му избием тази черта.

— Опитал се, милорд. Но все пак той е принц.

— Той е дракон — каза лорд Блъдрейвън. — Изправете се, сир. Дънк се изправи.

— Още много преди Завоеванието е имало Таргариени, които са сънували бъдещи неща — каза лорд Блъдрейвън, — така че не бива да се изненадваме, ако от време на време някой Блекфир проявява същата дарба. Демън сънувал, че в Бели стени се е родил дракон, и това наистина е станало. Глупакът просто е объркал цвета.

Дънк погледна към Ег. „Пръстенът — забеляза той. — Пръстенът на баща му. На пръста му е, а не скрит в ботуша.“

Лорд Реките се обърна към Ег.

— Чудя се дали да не те взема с нас в Кралски чертог и да те задържа в двора като свой... гост.

— Баща ми няма да приеме добре подобно нещо.

— Предполагам, че не. Принц Мекар е доста... раздразнителен. Може би е по-добре да те пратя обратно в Летен замък.

— Мястото ми е до сир Дънкан. Аз съм негов скуайър.

— Седемте да ви пазят и двамата. Както искате. Свободни сте да си вървите.

— Ще си тръгнем, но първо ни трябва малко злато — каза Ег. — Сир Дънкан трябва да откупи снаряжението си от Охлюва.

Лорд Блъдрейвън се разсмя.

— Какво е станало със скромното момче, което срещнах навремето в Кралски чертог? Както кажеш, принце. Ще наредя на ковчежника да ти даде толкова злато, колкото поискаш. В разумни граници, разбира се.

— Но само като заем — настоя Дънк. — Ще върна парите.

— Когато се научите да се биете на конни турнири, сигурен съм. — Лорд Реките ги отпрати с махване на ръка, разви един пергамент и започна да отмята имена с перото си.

„Отбелязва онези, които трябва да умрат“ — осъзна Дънк.

— Милорд — рече той, — видяхме главите отвън. Това ли чака... Цигуларя... Демън... и неговата глава ли ще вземете?

Лорд Блъдрейвън вдигна очи от пергамента.

— Това ще реши крал Ерис... но Демън има четирима по-малки братя и сестри. Ако направя глупостта да резна хубавата му главица, майка му ще скърби, приятелите му ще ме прокълнат като братоубиец, а Горчивата стомана ще короняса брат му Хегон. Мъртъв, младият

Демън ще се превърне в герой. Жив ще бъде препятствие на пътя на брат си. От него едва ли може да стане трети крал Блекфир, докато вторият си остава така неудобно жив. Освен това такъв благороден пленник ще бъде украшение за двора ни и живо свидетелство за милостта и великодушието на негово величество крал Ерис.

— Аз също имам въпрос — обади се Ег.

— Вече започвам да разбирам защо баща ти с такава готовност се е отървал от теб. Какво още искаш от мен, братовчеде?

— Кой взе драконовото яйце? При вратата е имало стражи, по стълбите също. Няма ло е начин някой да се вмъкне незабелязано в спалнята на лорд Бътъруел.

Лорд Реките се усмихна.

— Ако трябва да предполагам, бих решил, че някой се е покатерил през шахтата на нужника.

— Но шахтата на нужника е твърде тясна.

— За мъж. Но едно дете би могло да се покатери по нея.

— Или джудже — изгърси Дънк.

„Хиляда, и още едно. Защо някои от тях да не са на трупа джуджета комици?“

[1] Маслен кладенец. — Б.пр. ↑

[2] Горчив мост. — Б.пр. ↑

[3] Малък лес. — Б.пр. ↑

[4] Места за нископоставени гости, на които не се поднася сол, тъй като е много скъпа. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.